Віримо в демократичну Україну!

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXI П'ЯТНИЦЯ, 24 ГРУДНЯ РОКУ ЧИСЛО 52 VOL. CXI FRIDAY, DECEMBER 24, 2004 No. 52

Диверсії і напади в Іраку не припиняються

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Щонайменше 24 особи загинули і 57 дістали поранення внаслідок нападу 21 грудня на американську військову базу неподалік північного іракського міста Мосул.

У цьому найсмертоноснішому нападі на сили США за останні півтора року загинуло 19 американських вояків. Вибух пролунав у великому наметі-їдальні під час полуденку. Серед загиблих і поранених були також цивільні підрядники і службовці Національної гвардії Іраку.

Потужний вибух здійснений терористами-підпільниками ракетою чи з міномету з віддалі, прорвав дах намету-їдальні та врізався у цементову долівку кинувши уламками цементу та шрапнелями в присутніх там людей.

Напад здійснено в той час, коли Ірак відвідував Тоні Блейр, премієр-міністер Англії. Спостерігачі уважають, що цей напад вчинено для підкреслення терористичного підпілля в Іраку, котре спроможне задіяти подібні акції, незважаючи на посилення безпеки в країні, зокрема кілька тижнів перед виборами, що мають відбутися 30 січня 2005 року.

Відповідальність за самозгубний напад взяла на себе войовнича група „Ансар аль-Суна".

У протилежності до вище згаданої трагедії, того самого дня у Багдаді звільнено двох французьких журналістів-заручників, яких захопле-

(Закінчення на стор. 4)

Кандидати на президента знову провели дебати

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – У понеділок, 20 грудня, відбулися дебати кандидатів на посаду президента України Віктора Ющенка і Віктора Януковича. Про те, як кандидати готувалися до дискусії, було відомо небагато. У штабі В. Ющенка сказали, що він читає багато історичної літератури, і що головне його завдання – це зустрічі з виборцями і своїми однодумцями.

У команді В. Януковича ствердили, що їхній кандидат готується за спеціяльною методикою, однак, не вказали, за якою саме. Представник табору Віктора Ющенка – Євген Червоненко так прокоментував поведінку В. Януковича під час теледебатів: „Вживаючи донецьку термінологію – В. Янукович увесь час „з'їзджав з базару", тобто відходив від теми. Він нічого не говорить конкретно. Він не виглядає професійно. Але для того, щоб бути політиком високої кляси – потрібно мати високу освіту та ерудицію". У той самий час керівник штабу В. Януковича – Тарас Чорновіл заявив, що В. Янукович „виріс до політика, який готовий зберегти державу".

На жаль, Віктор Янукович постійно зловживав часом (за припущенням В. Ющенка, він, можливо, робив це свідомо), на що ведучий звернув увагу представника ЦВК Андрія Магери, який порадив не звертати уваги на очевидне перетягування часу одним з учасників і дотримуватися рівности часу на самому кінці дебатів. Діялогу, за великим рахунком, не вийшло. І тут провина цілковито лежить на В. Януковичеві, який не відповідав на запитання, а пускався у виголошування монологів, що ніяк із запитань не випливали. Ставлячи запитання сам, він весь час крутився довкола пропозиції разом працювати на об'єднання України. Почало складатися враження, що він не лише відповідати, а й ставити запитання не вміє чи не хоче. Ніби без домашніх чернеток він ніяк не може обійтися й тому підлаштовує ці чернетки під якнайліпше запитання опонента – і робить це далеко не завжди доречно. В. Ющенко спитав про крадіжку голосів унаслідок фальсифікації виборів – В. Янукович у відповідь розповідав про успіхи свого уряду. Що ж до пропозицій співпраці – то вони скидалися на настійливу пропозицію торговельної угоди.

Поява на екрані прем'єра-відпускника, здавалося б, не обіцяла нічого нового: самовпевнений вигляд, переможна постать, впевненість у словах, які, взяті окремо, є, нібито правильними, але укупі не несуть у собі жодної інформації. І та сама ледь помітна єхидна посмішка. В. Янукович, за незначними винятками, розмовляв російською мовою, через що глядачі цілком могли замислитися над тим, чи вміє він узагалі розмовляти українською без приготування, як і провести паралелі щодо впливів з російського боку.

Не втримався він і від репліки, яку можна тлумачити як погрозу: якщо Ви переможете, Ви все одно не станете президентом України, ви

(Закінчення на стор. 10)

Віталій Кличко: „Цю перемогу присвячую Україні"...

Василь Кавацюк

ЛАС ВЕЙҐАС, Нев. – *„...І тим людям, що стоять зараз на Майдані незалежности в Києві, і всім тим, що самовіддано борються за демократію в Україні і за її межами. Я знаю, ті події, що відбуваються зараз в моїй Батьківщині-Україні, не залишили байдужими ні одного українця в світі, включно мене і мого брата Володимира, який нещодавно повернувся з Києва. Ми віримо, що демократія на чолі з В. Ющенком, переможе так само, як я переміг свого суперника в цьому двобої – незаперечно! Україна – це наше майбутнє, це майбутнє моїх дітей і їхніх нащадків. Я не хочу, щоб таку велику европейську державу, як Україна, хтось називав „банановою республікою", тому цю перемогу я присвячую Україні".*

Після такого палкого патріотичного початку пресової конференції, що відбувалася вже після півночі в готелі „Мандалай Бей" в Лас-Вегасі, Віталій Кличко ледве встигав відповідати на запитання кореспондентів з різних держав світу. Він, чемпіон світу, ще раз підтвердив не лише те, що є найкращим і непереможним боксером сьогодні, але й свідомим громадянином своєї держави і самовідданим патріотом України. Історія ще не раз скаже про славу, яку при-

(Закінчення на стор. 10)

Засідання Головного уряду УНСоюзу на Союзівці

КЕРГОНКСОН, Н. Й. – 19–21 листопада 2004 року на оселі УНСоюзу Союзівка відбулося річне засідання Головного уряду Українського Народного Союзу. У цьому засіданні, яке відбулося під кінець тижня, взяли участь наступні члени Екзекутивного Комітету: Стефан Качарай – президент, Марта Лиско – перший заступник президента, Евген Іванців – другий заступник президента, Альберт Качковський – директор для Канади, Христина Е. Козак – Головний секретар і Рома Лісович – касир; члени Контрольної комісії Зенон Голубець і Олександер Серафин та радні Євген Осціславський, Осип Гаврилюк, Василь Лучків, Василь Ліщинецький, Андрій Скиба, Мирон Ґрох і Ґльорія Горбата. Представниками почесних членів, які брали активну участь у засіданнях, але без права голосу, були Тарас Шмагала, ст. і Текля Мороз. На засіданні були відсутні член Контрольної комісії Ярослав Завійський і радні Степан Гавриш (оправдано з огляду на медичні причини), Мирон Пилип'як (оправдано), Павло Прінько (неоправдано), Михайло Куропась (оправдано). Почесні члени не зобов'язані брати участи у засіданнях.

Згідно з традицією, наради були відкриті поклоном патронові УНСоюзу Тарасові Шевченкові та покладенням вінка до його пам'ятника. Короткий привіт проголосила почесний член Головного уряду Текля Мороз, змальовуючи цікаві риси характеру Тараса Шевченка, його таланту і життя. Після відіграння національних гимнів Америки, Канади і України зібрані учасники нарад відспівали „Заповіт".

Стефан Качарай, президент УНСоюзу, відкрив наради Головного уряду. Молитву відмовила Почесний член Текля Мороз. Хвилиною мовчанки вшановано членів УНС, що у цьому році відійшли у вічність: Василя Пастушка – Почесного члена Головного уряду, Гелен Олек-Скат – Почесного члена Головного уряду, Олександра Скібіцького (285-ий Відділ), Ольгу Літепло (361-ий Відділ), Петра Тимкова (458-ий Відділ) і Марію Лисогір – дружину колишнього предсідника УНСоюзу Йосифа Лисогора та всіх членів союзової родини.

Порядок нарад і протокол Головного уряду з 2003 року прийнято одноголосно.

Встановлено наступні комітети плянування:

Фінансовий комітет: Тарас Шмагала, ст., Василь Ліщинецький, Рома Лісович, Василь Лучків.

Організаційний комітет: Христина Е. Козак, Ґльорія Горбата, Марта Лиско, Осип Гаврилюк, Зенон Голубець.

Комітет Братської діяльности: Євген Осціславський, Андрій Скиба, Євген Іванців, Ґльорія Горбата.

Комітет Канадських справ: Альберт Качковський, Мирон Ґрох, Текля Мороз.

Згідно з вимогою статуту, всі члени Головного уряду виготовили письмові звіти з їхньої діяльности для УНСоюзу від останніх нарад. Наступні члени Головного уряду не подали своїх звітів до управи: радний Павло Прінько, 2-ий рік підряд, і контролер Ярослав Завійський. Стефан Качарай, Христина Е. Козак і Рома Лісович широко розгорнули свої письмові звіти.

(Продовження на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Міліція намагалася зайти у бюро В. Ющенка

КИЇВ. – 20 грудня ввечері міліція намагалася провести обшук бюра Віктора Ющенка в зв'язку з підозрою на вибухівку. Як повідомив керівник бюра В. Ющенка Олег Рибачук до них прибули міліціонери, які стверджували, що „отримали інформацію про замінування штабу В. Ющенка за адресою Боричів Тік, 28". О. Рибачук відповів міліції, що „вони прибули на Боричів Тік, 22-а", і тут знаходиться не штаб В. Ющенка, а його бюро. „Ми не пустили міліцію на територію бюра, а підписали протокол, що беремо на себе відповідальність за наше бюро. Крім того, система безпеки бюра В. Ющенка повністю виключає закладення вибухівки зсередини", – сказав О. Рибачук.„Міліція з собаками перевірила територію біля бюра В. Ющенка і поїхала", – додав він.

В. Янукович скаржиться закордонним послам

КИЇВ. –Кандидат у президенти України Віктор Янукович на зустрічі з чужоземними послами, акредитованими в Україні, заявив, що стосовно нього створено багато хибних стереотипів і затавровано як „недемократичного політика". В. Янукович заявив, що шкодує, що не зруйнував ці стереотипи раніше: „На жаль, опоненти досить наполегливо виготовляли мені відповідні тавра, і мушу визнати, доволі ефективно, і привчали до них значну частину як української громадськости, так і міжнародного співтовариства. Стереотипи, які, немов гриби після дощу, росли навколо мене, мали на меті позбавити мене права вважатися демократичним і самодостатнім політиком. На жаль, жертвами впливу цих стереотипів стали і деякі міжнародні спостерігачі".В. Янукович також сказав, що після 21 листопада усі адміністративні та інформаційні засоби працють на В. Ющенка.

Міноборони спростовує заяви про загони під Донецьком

КИЇВ. – Верховна Рада України буде рекомендувати Генеральній прокуратурі й Службі безпеки України уважно вивчити інформацію про формування в регіонах загонів, прихильників В. Януковича які мають намір прибути до Києва в день голосування 26 грудня, заявив 20 грудня голова Верховної Ради Володимир Литвин. „Верховна Рада буде рекомендувати Генеральній прокуратурі й СБУ дуже уважно вивчити ті сигнали, які надходять з регіонів з цього приводу", – сказав В. Литвин. Головне, щоб ми могли попередити будь-які прояви, які б могли дестабілізувати ситуацію в Україні", - сказав він, додавши, що головним завданням є захист Верховної Ради. Тим часом Міністер оборони України Олександер Кузьмук 21 грудня назвав безпідставними заяви щодо продажу зброї російським Чорноморським фльотом для воєнізованих загонів, які буцім-то формуються у Донецьку. „Заяви щодо продажу зброї та підготовки спеціяльних загонів не мають під собою жодних підстав і носять провокаційний характер", – наголосив О. Кузьмук після зустрічі з командуванням Чорноморської фльоти Росії, яка відбулася у Севастополі.

Л. Кучма підписав поправки до виборчого законодавства

КИЇВ. – Президент Леонід Кучма 18 грудня підписав поправки до виборчого законодавства, спрямовані на більш ефективну організацію повторного голосування на виборах 26 грудня. Йдеться про дозвіл Центральній виборчій комісії друкувати виборчі бюлетені не лише на банкнотно-монетному дворі Національного банку України, але й на поліграфічному комбінаті „Преса України". Раніше Л. Кучма висував вимоги до опозиції: він обіцяв підписати цей закон лише у разі розбльокування будинку Адміністрації президента. Л. Кучма заявив, що для нього головне – зняти напругу у суспільстві і сприяти завершенню протистояння, як він сказав, „оранжевих і біло-блакитних", – і що саме тому він вирішив підписати закон. Водночас Президент нагадав, що розбльокування адміністративних будівель – це один з пунктів угоди, що була підписана за участю міжнародних посередників та обох кандидатів у президенти. Протестувальники твердять, що діють самостійно. Вони кажуть, що їхня акція – добровільна і що Віктор Ющенко, який підписував угоду разом і посередниками та представниками влади, не впливає на їхні наміри.

Президент звільнив низку посадовців

КИЇВ. – За один вечір Президент Леонід Кучма звільнив трьох посадовців, двоє з яких перебували у відпустці. Президент Л. Кучма 17 грудня підписав указ про звільнення Євгена Кушнарьова з посади голови Харківської обласної державної адміністрації. Новим керівником Харківської облдержадміністрації призначено Степана Масельського. Степан Масельський, якому зараз 33 роки, став наймолодшим головою обласної державної адміністрації в Україні. Іншим указом Л. Кучма звільнив Василя Базева з посади заступника голови Президентської адміністрації, керівника головного аналітичного управління адміністрації, одного з нещодавніх критиків Є. Кушнарьова. В. Базів, перебуваючи на посаді заступника голови Адміністрації президента України, неодноразово виступав речником Президентської адміністрації з різноманітних питань. Також звільнено міністра аграрної політики Віктора Слауту, котрий обіймав цю посаду з січня 2004 року до грудень 2004 року. У Верховній Раді України він входить до фракції „Регіони України", обіймає посаду першого заступника голови парляментського комітету з питань державного будівництва і місцевого самоврядування.

Харків – епіцентр виборчої кампанії

ХАРКІВ. – Майдан Свободи у Харкові та місто 17 грудня приймали обох кандидатів на посаду президента України. Обидва кандидати провели агітаційну кампанію у Харкові. Віктор Ющенко зустрівся з працівниками заводу імені Малишева, де заявив про необхідність урядової підтримки підприємств військово-промислового комплексу. Віктор Янукович зустрівся зі своїми прихильниками у кількох місцях і знову відмежовувався від Президента Л. Кучми. У минулих турах голосування більшість у Харківській області здобув прем'єр-міністер В. Янукович, але провідник опозиції В. Ющенко сподівається, що зможе привернути на свій бік більше виборців, скориставшись новими умовами кампанії.

Головним спонзором помаранчевої революції є український народ

КИЇВ. – Головним спонзором помаранчевої революції на Майдані Незалежности в Києві є український народ. Такий висновок, як повідомив 17 грудня директор Інституту масової інформації Сергій Таран, зробили експерти, які підрахували вартість масових заходів громадянської непокори в Києві. Якби прихильники помаранчевої революції використовували методи мобілізації, які досі застосовувала влада, помаранчева революція умовно коштувала б.1 млрд. 647 млн. дол. Ці кошти можна розподілити на дві категорії – кошти, вкладені у вигляді індивідуальної діяльности громадян України та чужоземними ЗМІ (від 808 млн. 406 тис. 150 дол. США до 1 млрд. 644 млн. 676 тис. 110 дол.) та кошти, вкладені організаціями (від 1 млн. 826 тис. 500 дол. США до 2 млн. 941 тис. 500 дол.) „Кошти", вкладені громадянами, є на порядок більшими від коштів, вкладених організаціями, що дає підстави робити висновок, що головним спонзором помаранчевої революції є український народ, зазначив С.Таран.

Я. Давидович особисто контролюватиме ЦВК

КИЇВ. – Голова ЦВК Ярослав Давидович 17 грудня заявив, що особисто контролюватиме інформаційно-аналітичну систему виборів. Я. Давидович підкреслив, що уже вжиті заходи для захисту сервера ЦВК – 100-відсотково змінені гасла, створена додаткова система захисту, зокрема від вірусів і т. ін. Він висловив надію, що ЦВК зробить все, щоб повернути довіру виборців до Центральної виборчої комісії. 2 грудня у Верховному суді України, який розглядав скаргу Віктора Ющенка на рішення Центральної виборчої комісії про оголошення Віктора Януковича президентом України, зачитали заяву керівника підприємства „Проком" Галини Мадрусової, яке обслуговує електронну аналітичну систему „Вибори" в ЦВК. Вона стверджувала, що під час першої та другої тури виборів президента України у 2004 році система поводила себе нетипово, працювала зі збоями та затримками, що може свідчити про зовнішнє втручання в неї сторонніх осіб. Г. Мадрусова зазначила, що про порушення роботи системи було повідомлено керівників управління інформаційного забезпечення ЦВК та деяких її членів. Суд долучив цю заяву до матеріялів справи, а також розпорядився паралельно надіслати отриману інформацію для перевірки до правоохоронних органів. 3 грудня ВСУ визнав недійсними результати голосування 21 листопада і призначив переголосування другої тури виборів президента України.

В. Ющенко заявив, що його отруїло СБУ

КИЇВ. – Кандидат у президенти України від опозиції Віктор Ющенко поклав відповідальність за спробу отруїти його на керівництво Служби безпеки України. Про це 17 грудня сам В. Ющенко заявив, який вперше назвав точний час і місце спроби отруєння. Її, за його словами, було здійснено 5 вересня за обідом з керівником Служби безпеки України Ігорем Смєшком і його заступником Володимиром Сацюком. „Це було єдине місце, де не був присутній ніхто з моєї команди й не вживалися які-небудь застережні заходи щодо їжі, – заявив В. Ющенко. Це був проєкт політичного убивства, підготовленого владою. Влада пішла на це тому, що я опонент, кандидат у президенти України від опозиції", – сказав В. Ющенко. Керівник служби безпеки В. Ющенка Євген Червоненко підтвердив, що того дня він куштував усю їжу кандидата в президенти за винятком тієї, що подавалася на заміській дачі В. Сацюка. „Я не сумніваюся в тому, що протягом декількох днів або тижнів цей ланцюжок приведе до влади, до конкретних людей, що представляють уряд - до тих, хто підмішував отруту, до тих, хто в цьому замішаний, до тих, у кого була придбана отрута, до тих, хто благословляв це на різних рівнях влади", – заявив В. Ющенко. Раніше він обіцяв „розповісти всю правду" про отруєння після завершення виборів президента України.

В Україні – новий голова Національного банку

КИЇВ. – 16 грудня Верховна Рада ухвалила постанову про звільнення Сергія Тигипка з цієї посади та призначила замість нього Володимира Стельмаха. За звільнення С.Тигіпка проголосували 413 депутатів, за призначення головою Нацбанку В. Стельмаха – 428 парляментарів. Виступаючи перед голосуванням за відповідний проєкт постанови, В. Стельмах відзначив, що головним завданням НБУ за його керівництва буде забезпечення стабільности національної валюти. В. Стельмах висловив думку, що кризи в банківській сфері немає, а команда Сергія Тігіпка є „цілком працездатною". Нагадаємо, що В. Стельмах очолював НБУ з січня 2000 по грудень 2002 року, коли на цю посаду був призначений С. Тігіпко. В НБУ працював з квітня 1992 року, у банківській системі – з 1962 року. В. Стельмах очолив НБУ після виходу на прем'єрську посаду Віктора Ющенка, у якого він з березня 1993 року був першим заступником голови. З березня 2003 року В. Стельмах очолює наглядову раду „Брокбізнесбанку".

За повідомленнями інформаційних аґентств

Український...

(Продовження зі стор. 1)

Стефан Качарай, президент УНСоюзу, підсумував свій письмовий звіт, докладно подав фінансовий стан УНсоюзу і запевнив членів Головного уряду, що ми поволі просуваємося у правильному напрямі. Він нагадав нам, що внаслідок рецесії в останньому десятиліття потерпіла братська промисловість і багато братських установ перестали існувати. УНСоюз не тільки вижив, але поступово розвивається. Він підкреслив важливість кваліфікованих продавців, щоб збільшити продаж забезпечення.

Рома Лісович, касир УНСоюзу, подякувала усім присутнім за їхню посвяту УНСоюзові. Вона особливо підкреслила важливість спільної праці для успіху УНСоюзу, як також для успіху Союзівки і наших видань. Вона заохочувала кожного секретаря, голову Округи і членів Головного уряду взяти участь у цьому величезному зусиллі. До деякої міри успіх УНСоюзу зустрів свій виклик. Касир поставила наголос на розвиток сильнішої чинности продажу.

Стратегія УНСоюзу стала більш видною у громаді, відновлено повну ролю УНСоюзу й він знову став рушійною силою громади. Близька співпраця з громадою сприяє УНСоюзові добре, як колись, так і тепер успішна стратегія гідна уваги. Касир Рома Лісович звітувала, що цифри за перші 9 місяців 2004 року є дещо невтішні. Вона палко заявила, що з кінцем грудня 2003 грудня перший раз у цьому десятилітті резерва збільшилася, одначе цього року з огляду на різні чинники ця надвишка резерви не проявиться. Повільне економічне пожвавлення знизило потребу споживача придбати забезпечення і пенсійні продукти. Тому прихід з вкладок зменшився з 3,722,000 дол. у 2003 році до 3,042,000 дол у 2004 році.

Христина Е. Козак, Головний секретар УНСоюзу, звітувала про стан членства УНСоюзу. Існує повільне поліпшення у продажі поліс. Продано на 54 поліси більше, ніж у цьому самому часі у 2003 році, на загальну номінальну суму 5,230,062 дол. Справа пенсійних продуктів УНсоюзу також досить добре стоїть. За 9 місяців 2004 року придбано 76 пенсійних поліс на суму 1,428,849 дол. Христина Е. Козак подала, що повільне піднесення продажу приписується професійним продавцям, затрудненим у „Western Catholic Union", які працюють головним чином у Пенсильванії, Огайо і Фльориді. Вони продали 16 відс. загального продажу на номінальну суму 492,062 дол. і 29 пенсійних грамот на суму 768,258 дол. зібраних вкладок. Багато наших втрат походять з виплати дозрілих вивінувальних поліс, вигаслих термінових поліс з виплаченою готівкою і зі старанням наших власників грамот – посмертні виплати. У цей час ми маємо 19 Округ у США і 4 у Канаді.

Репрезентування УНСоюзу у різних громадах – це наш постійний плян, і він включає фестивалі, церковні функції, бенкети і т. п. У багатьох випадках УНСоюз організував зустрічі, інформував про УНСоюз, пояснюючи деякі наші продукти. Це мало успіх і започаткувало деякий новий бізнес. Це наші постійні спроби, і УНСоюз заохочує до спільних дій Головну канцелярію, відділових секретарів і округ до організування різних громадських програм.

Головний секретар поінформувала про відновлення посади головного організатора, яку займає Оксана Тритяк. Ця позиція допоможе з повною стратегією розвинути і утримувати зв'язки з українською громадою. Це буде нашим головним центром уваги у новому році. І знов – це мусить бути спільне зусилля зі секретарями, продавцями і округами. Спільно ми будемо успішні.

Контрольна комісія, Зенон Голубець і Олександер Серафин, поінформували про переведення контролі перед нарадами Головного уряду.

У дальшому наради зосередилися над стратегічним плянуванням „Свободи" і „The Ukrainian Weekly", плянами розвитку Союзівки і всякими можливостями збільшити членство.

Рекомендація Організаційного комітету:

Поліпшити заохочувальні матеріяли для сприяння УНСоюзу.

Наші видання повинні поміщувати матеріяли, пов'язані зі справами нової іміграції, які особливо їм цікаві.

Видати допоміжні книжки для секретарів про продаж поліс.

Включати інформативні матеріяли про передплату „Свободи" і „The Ukrainian Weekly", висилаючи місячні рахунки УНСоюзу.

Управа Союзівки повинна відвідувачам Союзівки включати інформативні матеріяли про УНСоюз та наші видання.

Комітет Братської діяльности повинен відновити Курси українознавства на Союзівці;

провести конкурс есею двома мовами на тему: „Чому я горджуся бути українцем", і реклямувати цей конкурс у середніх школах. Також перевести конкурс малюнків на Великодню тему для дітей молодших.

Під час окружних зборів висвітлювати найновіші доступні українські фільми, включно з фільмом „За стерном долі".

УНСоюз повинен взяти до уваги спонзорування „Garden State Festival".

Провести і спонзорувати усний проєкт історії для студентів середніх шкіл.

Співпрацювати з Асоціяцією Українських Американських Ветеранів для підтримки реєстраційних записів Українських Американських Ветеранів.

Комітет Канадських справ:

Існує потреба головного організатора для Канади;

слід розшукувати секретарів і продавців з останньої іміграції;

під час окружних зборів показувати фільми і відео про братську діяльність УНСоюзу, включаючи фото-знимки зі Союзівки.

(Закінчення на стор. 8)

Сяє різдвяна ялинка в Рокефелер-центрі

НЮ-ЙОРК. – Впродовж багатьох років українці Ню-Йорку та околиць, котрі святкують Різдво в січні, розчаровані відсутністю славної різдвяної ялинки в Центрі ім. Рокефелера.

Українці не єдині, в кого Святвечір і Різдво припадають на 6 і 7 січня. Болгари, греки, серби, білоруси, вірмени та росіяни також святкують Різдво в січні. Різдвяна ялинка у Центрі ім. Рокефелера є символом Різдва для всіх нюйорків, і тому вона повинна гордо стояти та радісно освічувати спадковість східньоевропейців, як це здійснюється 25 грудня. Цього року, це особливо важливе для українців, які живуть поза кордонами України, беручи до уваги теперішні змагання в Україні за демократичні права.

Нещодавно започаткована Оленою Туркало кампанія принесла електронною поштою велику кількість вдумливих листів підтримки в тій справі до бюра Центру ім. Рокефелера.

17 грудня ці зусиля увінчалися успіхом. Пітер Ділон, директор торгівлі Центру ім. Рокефелера відповів: „Беручи до уваги ваші та інших запитання, ми робимо зусилля продовжити присутність різдвяної ялинки до кінця дня 7 січня 2005 року. Ми уважаємо різдвяну ялинку в Центрі ім. Рокефелера ялинкою світу, й тому радіємо, що зможемо нею охопити якнайбільше вірувань і традицій".

З нагоди цього рішення багато з нас плянує святочну зустріч зі засвіченими свічками в п'ятницю, 7 січня, о 7-ій год.. вечора біля різдвяної ялинки в Центрі ім. Рокефелера. Запрошуємо до тієї зустрічі представників всіх інших національностей, щоб відсвяткувати Різдво 7 січня. Закликаємо всіх прийти і разом з нами відсвяткувати Різдво 7 січня, цим підкресливши для управи Центру ім. Рокефелера та всім нюйоркцям, що є Різдво – в січні. Бажано було б, щоб затримання різдвяної ялинки в цетрі ім. Рокевелера і в майбутньому залишалось до кінця дня 7 січня. Принесіть свої свічки.

Уважаємо також, що було б гарно, якби й національна ялинка Білого Дому продовжила своє освітлення до кінця дня 7 січня. Це вказало б, що Білий Дім вшановує мільйони осіб по цілій країні, котрі виводять своє коріння зі Східньої Европи. З уваги на це напишіть свого листа в цій справі до Президента та його дружини Лори з вимогою, щоб різдвяна ялинка Білого Дому кожного року залишалася до кінця дня 7 січня.

Пошліть свого листа-прохання Е-поштою до: firstlady@whitehouse.gov або факсом на число – (202) 256-2461 або на адресу: First Lady Laura Bush, The White House, Washington DC 20500. Ваш лист-прохання може бути такого змісту (обов'язково англійською мовою з підписом і вашою адресою): „Понад 250 мільйонів осіб в цілому світі святкують Свят-вечір і Різдво 6 і 7 січня, включно з американцями вірменського, болгарського, болоруського, грецького, російського, сербського і українського походження. Прошу, залишіть промeнисте світло різдвяної ялинки Білого Дому до кінця дня 7 січня".

Кому в Києві вигідне перенесення наметового містечка?

Сергій Грабовський

КИЇВ. – Отже, Олександер Омельченко вранці 17 грудня проголосив наметовому містечку на Хрещатику і Майдані Незалежності останнє попередження – мовляв, якщо ви самі не перенесете намети, ми „допоможемо" перемістити містечко туди, куди міська влада вважатиме за потрібне.

Аргументація київського міського голови чітка і зрозуміла: впритул наблизилися зимові свята, вони традиційно проходять у центрі міста, тому цей центр має бути у звичайному, „нормальному" стані.

За словами О. Омельченка, територія, призначена в центрі Києва для святкування Нового року й Різдва, „має бути чистою й акуратною,... проїжджі частини Хрещатика й Майдану повинні бути звільнені". Про це, мовляв, до уряду міста щодня надходить чимало звернень від киян, не зважати на які міська влада не може. Ще київський голова висловив упевненість у тому, що в столиці України „свята відбудуться – і новорічні, і Різдвяні".

Що ж, логіка у цих твердженнях є. Але чи вповні відображає ця логіка реальну політичну дійсність України кінця 2004 року?

Попри начебто досягнуті „пакетні" домовлености між опозицією і владою, досі не відомо, чи відбудеться 26 грудня повторне голосування другої тури президентських виборів – адже Леонід Кучма не поспішає підписувати закон, який дозволить друкувати виборчі бюлетені на двох фабриках замість однієї.

Ба більше: не відправлений у відставку міністер внутрішніх справ Микола Білоконь, що обіцяв Л. Кучма Вікторові Ющенкові у присутності свідків-депутатів, залишаються на посадах і активно агітують за Віктора Януковича численні голови райдержадміністрацій, особливо на Півдні і Сході України.

Одне з останніх повідомлень про таку незаконну публічну агітацію надійшло з Севастополя, де, крім цього, командувач ВМС України віце-адмірал Князь влаштував Януковичеві (одному з двох кандидатів у президенти) таке прийняття фльоти, яке, за військовим ритуалом, належить виключно главі держави.

Іншими словами, беззаконня з боку значної частини керівників виконавчої влади і силових структур триває, а Леонід Кучма, як виглядає, не збирається здавати владні повноваження.

І за цієї ситуації київський голова (а в столиці проголосувало за Віктора Ющенка 75 відсотків виборців, якщо відкинути гостей з відкріпними талонами – ще більше) вважає, що в інтересах киян, котрі свого часу поставили його на високу посаду, – святкувати, танцювати і робити вигляд, наче нічого не відбувається?

Але справа не тільки і не стільки у „вищих матеріях". Справа у речах цілком конкретних.

Олександер Омельченко вимальовує таку альтернативу: або наметове містечко, або нормальні та веселі новорічні і Різдвяні свята. Насправді ж альтернатива зовсім інша.

(Закінчення на стор. 20)

АМЕРИКА І СВІТ

Дж. Буш змінює структуру розвідувальних органів

ВАШІНҐТОН. – Президент Джордж Буш 17 грудня підписав закон, який передбачає найбільші зміни в системі американської розвідки за останні 60 років. Ці заходи будуть спрямовані на те, щоб подолати недоліки, через які не було попереджено трагедію 11 вересня 2001 року. Основним пунктом закону буде створення нової державної посади, яка вже спричинила суперечності, – директора Національної розвідки, якому будуть підконтрольні всі 15 розвідувальних агентств США. Суперечки навколо цієї посади точаться вже роками, проте створення її стало реальним лише нещодавно – після того, як урядова комісія з розслідування нападів 11 вересня 2001 року оприлюднила свої висновки та рекомендації.

Москва готова слухати світ щодо Чечні

БЕРЛІН. – Президент Путін 21 грудня заявив, що Москва готова вислухати пропозиції міжнародної спільноти щодо шляхів покращення ситуації у Чечні. Ця заява пролунала на початку дводенної візити російського керівника до Німеччини, яка, разом з Евросоюзом, неодноразово пропонувала економічну допомогу, зумовлену запровадженням демократичних процесів у бунтівній республіці. Володимир Путін також запропонував прискорити виплати колишніх радянських боргів Німеччині, чий бюджетний дефіцит перевищує норми ЕС. Візита відбувається на тлі посилення критики на адресу канцлера Ґерґарда Шродера за його надто близькі взаємини з президентом В. Путіним, якого німецький керівник навіть називав „бездоганним демократом“.

„Тайм“ назвав Дж. Буша людиною року

ВАШІНҐТОН. – Президент Джордж Буш названий людиною року. Визнаючи Джоржа Буша переможцем конкурсу на звання „Людини року“, журнал „Тайм“ зазначає, що він переробив правила політики на догоду власному стилю провідництва. Редактори журналу сказали, що Джордж Буш змінив межі реальності за власною думкою. Заступник редактора журналу „Тайм“ Стів Коп зазначив: „Ми обрали Президента Дж. Буша людиною року, тому що він пішов на великий риск, коли виборював посаду перед лицем великих проблем, – і переміг.

ООН засуджує порушення прав людини

НЮ-ЙОРК. – Генеральна асамблея Організації Об'єднаних Націй 20 грудня схвалила резолюції, які засуджують порушення прав людини в Туркменистані та в Ірані. Режим президента Туркменистану Сапармурата Ніязова критикується за те, що в країні фактично заборонена політична опозиція. У резолюції стосовно Ірану висловлюється стурбованість у зв'язку з продовженням порушень прав людини, серед яких – катування і привселюдна страта.

Компроміс на конференції з клімату

БУЕНОС-АЙРЕС, Аргентина. – Щорічна конференція ООН з питань кліматичних змін завершилася 18 грудня звинуваченнями з боку екологічних організацій на адресу США у тому, що ті чинять перешкоди довготерміновим діям щодо глобального потепління. Двотижневу зустріч у столиці Аргентини було завершено на день пізніше по тому, як делегати нарешті досягли компромісної угоди. Згідно з нею, наступного травня відбудуться неформальні переговори, під час яких обговорять, як давати раду кліматичним змінам, коли дія Кіотського протоколу добіжить кінця 2012 року. Европейський союз прагнув, аби на конференції було узгоджено серію зустрічей, предметом яких були б викиди парникових газів, – але це було заблоковано США, які не сприймають Кіотський протокол. Екологічна організація „Ґрінпіс Інтернешнл“ назвала результат переговорів таким, що розчарував. Світовий Фонд Природи (Worldwide Fund for Nature) заявив, що США використали усі можливі механізми, аби заблокувати просування у цьому питанні – що американці заперечили.

Дочка Елвіса Преслі продає нерухомість батька

ЛОС-АНДЖЕЛЕС. – Єдина дитина Елвіса Преслі – Ліса Мері Преслі продала більшість нерухомости покійного короля рок-н-ролу на загальну суму сто мільйонів долярів. Ліса Мері Преслі й надалі зберігатиме власність над маєтком „Ґрейсланд“ в штаті Тенесі, де Елвіс Преслі й помер 1977 року. Водночас ця нерухомість, яку відвідує щороку понад півмільйона осіб, перебуватиме під контролем підприємця Роберта Сілермана, який матиме права на ім'я Елвіса Преслі, а також на прибутки з телевізійних показів, фільмів та деякої частини музики Елвіса Преслі. Ліса Марі Преслі заявила, що ця угода у найкращий спосіб має зберегти та захистити спадщину її батька.

Туреччині подано конкретний сигнал щодо членства у ЄС

БРІОСЕЛЬ, Бельгія – 25 провідників країн-членів Европейського Союзу на своїй зустрічі 17 грудня у Брюселі запропонували Туреччині конкретну дату наступного року коли мають розпочатися офіційні переговори щодо можливости надання Туреччині повного членства у ЕС. Цією датою визначено третє жовтня 2005 року. Водночас прем'єр-міністер Голяндії Ян Петер Балкененде, який головував на зустрічі, повідомив, що поміж членів ЕС були певні розбіжності з цього питання, і позитивний вислід переговорів щодо членства Туреччини у Евросоюзі не гарантується. Йдеться про відмову Туреччини визнати розділений острів Кипр як нового члена Европейського союзу.

Відставка британського міністра внутрішніх справ

ЛОНДОН. –Міністер внутрішніх справ Великої Британії Дейвид Бланкет 16 грудня подав у відставку по тому. Проти Д. Бланкета висувалися звинувачення у використанні службового становища, аби пришвидшити клопотання щодо візи на проживання для няні-чужоземки його колишньої коханки. Сам колишній міністер відкидає факт зловживання, проте таки пішов у відставку, тому що було доведено, що його міністерство було задіяно у цій справі. Замість Д. Бланкета на цю посаду прийшов міністер освіти Чарлс Кларк. Відхід Д. Бланкета є потужним ударом прем'єрові Тоні Блейрові, бо ж саме політика законности та порядку, що її вів міністер Д. Бланкет, була ключовою частиною стратегії Лейбористської партії на наступні загальні вибори.

За матеріялами ЗМІ

Диверсії...

(Закінчення зі стор. 1)

но ще в серпні. Їх передано до французького посольства у Багдаді групою, що зветься „Ісламська армія Іраку“. Звільнення журналістів угрупування пояснило тим, що не було знайдено жодних доказів того, що вони могли шпигувати в Іраку на користь США. Офіційний Париж назвав звільнення заручників тріюмфом французької дипломатії.

Президент Джордж Буш, який відвідував військовий шпиталь у Вашінгтоні, дізнавшись про цей терористичний акт-напад, засудив його: „Ми висловлюємо найщиріші співчуття родинам, які зазнали втрат. Я хочу, щоби вони знали, що наша акція є важливою місією заради миру. Ідея розбудови демократії там, де панувала тиранія, ненависть і темрява, дає надію цілому світові, і я переконаний, що наші жертви не будуть марними“.

Тим часом радник перехідного уряду Іраку з питань національної безпеки Мувфак аль-Рубаї заявив, що становище в країні може дедалі загостритися напередодні січневих виборів. „Мета цих нападів, які здійснюють терористи і прихильники Садама – залякати людей, примусити їх не йти на вибори, – сказав він. – Але іракці сповнені рішучости провести вибори, які ми вважаємо невід'ємною частиною процесу політичного врегулювання, і голосування відбудеться, якою б не була ціна“.

День до того, 20 грудня, на пресовій конференції у Білому Домі Президент Джордж Буш визнав, що дії повстанців в Іраку мають значний вплив на загальне становище в країні, і що самі іракці досі неспроможні забезпечити мир і стабільність. Він, проте, додав, що іракський народ „живе краще, ніж за Садама“. Президент заявив, що самозгубні бомбові напади в Іраку є потужними засобами пропаганди, а вишкіл національної армії та поліції досі не дав бажаних вислідів. Він навів кілька прикладів дезертирства рекрутів до нового іракського війська. Водночас Дж. Буш знову наголосив, що вибори в Іраку відбудуться за пляном наприкінці січня, хоча й додав, що це лише початок тривалого процесу нормалізації становища в країні: „Ніхто не може передбачити подій у найближчі місяці, і я жодним чином не розраховую, що процес буде безтурботним. Але я вірю в кінцевий вислід, я переконаний, що терористи програють, вибори відбудуться, Ірак стане демократичним, що відповідає традиціям і цінностям народу країни“.

Запевнення стосовно своїх переконань та заяви про можливе посилення терористичних нападів перед іракськими виборами – це була своєрідна відповідь на події 19 грудня в шиїтському місті Кербела, що на південь від Багдаду, де внаслідок вибуху бомби, закладеної в автомобіль, загинули принаймні 12 осіб і близько 30 було поранено.

Бомба вибухнула біля автобусної станції, і територія довкола була всіяна битим склом та уламками. Того ж дня стався потужний вибух у розташованому непродалік місті Наджаф. Вибух стався біля головного шиїтського храму міста. Близько 10 осіб загинули і кілька зазнали поранень. Також у центрі Багдаду застрелено трьох працівників виборчої комісії.

Тим часом, як повідомило міністерство закордонних справ Туреччини, 5 охоронців турецького посольства та 2 водіїв-іракців було застрелено під час нападу на дипломатичну автоколону Туреччини в північному місті Мосул 17 грудня.

Нападники у Багдаді 15 грудня застрелили чільного представника іракського міністерства зв'язку. На урядовця напали, коли він їхав з дому до праці. Президент Джордж Буш 16 грудня застеріг Іран та Сирію від того, що він назвав втручанням в Ірак у час наближення іракських виборів. Він сказав, що очікує на припинення, як було сказано, потоку грошей і людей від сусідів Іраку, включно з Іраном та Сирією. Напад, який стався у перший день початку виборчої кампанії, мав на меті спровокувати міжусобну ворожнечу.

В Іраку 15 грудня розпочалася офіційна виборча кампанія – загальні вибори заплановані на 30 січня. Виборчі органи повідомляють, що для виборів зареєструвалися майже 70 партій. Іракці оберуть 275 депутатів парляменту, який призначить новий уряд і працюватиме над новою конституцією. Вибори розглядають як важливий крок для демократизації політичного життя країни. Міністер закордонних справ іракського тимчасового уряду Гамід Аль-Баяті сказав, що метою виборів є створення уряду, в якому не переважатиме жодна з головних громад Іраку – йдеться про сунітів, шиїтів та курдів.

Організатори мають шість тижнів на створення інфраструктури для проведення виборів по усій країні, включно з регіонами, де активно діють повстанці. Кілька сунітських груп закликали відкласти вибори і погрожували бойкотом голосування, але у Багдаді кажуть, що деякі сунітські партії зареєструвалися для участи у виборах. Беручи до уваги згадані події, котрі, згідно з твердженням спостерігачів, є спробою терористів зірвати вибори, як і противоєнні настрої великої кількости громадян США, треба підкреслити, що іншого виходу не залишається, як дальша боротьба – єдиний вихід, і тому треба змагатися до переможного кінця.

Х.В -Ф.

Правду не вбити…

Як ми вже повідомляли (див. „Свободу" з 17 грудня, ч. 51), 10 грудня в „Амерікен Ентерпрайз Інтитут" у Вашінгтоні відбулася конференція „Вибір України: Европа чи Росія", у якій взяв також участь депутат Верховної Ради Олег Рибачук – голова штабу Віктора Ющенка. Скориставшись з цієї нагоди, а також маючи активне сприяння з боку співробітника НТШ-А та нашого автора Василя Лопуха, польський журналіст Вольдемар П'ясецький попросив О. Рибачука відповісти на декілька найактуальніших запитань. Пропонуємо текст цієї розмови нашим читачам.

– У справі замаху на Віктора Ющенка, якому підсипали отруту, є кінцеві висновки професора Міхаеля Цимпферя, директора клініки „Рудольфайнергавз" у Відні і професора Абрагама Бревера з Амстердаму. Підтверджується те, що демократичного кандидата на президента України хотіли позбутися. Ви стверджуєте, що проти Ющенка застосовано радянську хемічну зброю під назвою Т2…

– Я почав отримував сигнали про те, що готується спроба усунути Віктора Ющенка з президентських перегонів, в кінці липня чи на початку серпня. Люди повідомляли, що найбільш реальний сценарій – отруєння Ющенка. Але не на смерть, бо вони бояться ще одного політичного вбивства, але хочуть, щоб він не зміг брати активну участь у кампанії і залишився інвалідом до кінця життя. Я тоді сказав Вікторові Андрійовичу про таку загрозу і запропонував посилити безпеку, але Ющенко людина дуже громадська. Він всюди ходить, його скрізь пригощають, він все їсть. Ми радили цього не робити, але під час кампанії, де б він не був, завжди запрошували на обіди, що загалом є традиційним і звичним явищем. Віктор Андрійович розумів, що під час таких зустрічей та обідів можуть статися неприємності. І він погодився, щоб ми принципово змінили систему охорони, але у нього дуже складне ставлення до питань безпеки. Він не любить, щоб коло нього були постійно люди з охорони. Ще коли Ющенко був прем'єром, то не хотів, щоб за ним їздили авта супроводу із звуковою та світовою сигналізацією, не дозволяв перекривати вулиці.

Після того, як це трапилося, я мав кілька зустрічей з людьми, які припустили, що отрутою була якась модифікація речовини Т-2, яка використовувалася у в'єтнамській війні. Ця речовина була модифікована в російській лябораторії КҐБ, потім ця лябораторія перейшла в підпорядкування Міністерства оборони РФ. Вона продовжує займатися продукуванням таких спеціяльних речовин. Люди, які знали про цю лябораторію, стверджували, що саме такою речовиною міг бути отруєний Віктор Ющенко. Вони описали найголовніші симптоми в людини, коли в організм потрапляє така речовина, і стверджували, що проти Ющенка було використано мікродозу цієї речовини. За їхніми словами, до отруєння Ющенка були залучені колишні співробітники секретних служб Росії та України, але не виключається, що в цій операції були також задіяні особи, котрі й тепер перебувають на службі.

Отже, ми отримували інформацію про можливість отруєння, а коли це сталося, ті самі люди сказали, що навіть є свідки, які можуть підтвердити цю інформацію. Зрозуміло, що я не міг розголошувати їхніх повідомлень, щоб не наражати цих людей на небезпеку.

Коли на початку цієї жахливої історії ніяких доказів ще не було, почалася жахлива кампанія з дискредитації Ющенка. В інформаційних каналах Пінчука називали Ющенка брехуном, запевняли, що не було ніякого отруєння, що нібито Ющенко мав ряд хронічних хвороб і внаслідок збігу обставин, великого навантаження та стресових ситуацій його стан здоров'я погіршився. Засоби масової інформації в Україні та Росії поширювали абсурдну версію про те, що це зробили соратники Ющенка з метою підвищення його „рейтинґу". Навіть хтось з американських журналістів сказав, що це могло піти вам на користь і що політик міг таке зробити. На це я відповів, що Ющенко стояв за крок до смерти, і якщо є політик, який готовий покалічити своє життя і терпіти такий біль, то це в жодному випадку не Ющенко.

Коли я почув офіційне повідомлення про отруєння, то подумав, що це – останній цвях у домовину режиму Кучми. Висновок лікарів викликав відповідну реакцію у світової громадськости. Було ясно, що це спеціяльна злочинна операція, здійснена професіоналами, які знали, що буде дуже тяжко встановити справжню причину захворювання. Ці люди знали, що роблять. Зверніть увагу, як довго тривали пошуки лябораторії, в якій можна було провести відповідні аналізи. Австрійська клініка зверталася до США, Ізраїлю, багатьох інших кран світу, але тільки в Амстердамі вдалося знайти спеціялістів з цієї проблеми. і вони підтвердили, що це унікальний випадок використання такої речовини і такої дози препарату. Дозою регулювався ефект. Якби була більша доза, Ющенко помер би. Але, повторюю, метою було вивести Ющенка з передвиборної боротьби і зробити його інвалідом.

Якщо пригадуєте , приблизно два роки тому за подібних обставин помер депутат Верховної Ради Олексенко з Запоріжжя, у віці 34 років, і ознаки його отруєння були ті самі. Впродовж тижня молода людина просто згоріла. Все його нутро було вражене невідомо чим. І що викликає велику підозру – тіло його не поховали, а спалили. Очевидно, щоб не залишилося сліду. Він був на одному обіді з місцевою владою, на другий день йому стало погано, а за тиждень він помер. Він був членом партії „Реформи і порядок".

– Чи можна вважати, що Віктор Ющенко живе тільки тому, що його скоро забрали на лікування до Відня, і також що організовано кращу і більшу охорону? І чи справді йому не загрожує інвалідність?

– Якби Ющенка не вивезли до Відня, то стан його здоров'я був би катастрофічним або, можливо, навіть фатальним. Поки не надійшли офіційні лікарські висновки, влада і провладні ЗМІ поширювали спекулятивні інформації. Але тепер це не підлягає сумнівам – було отруєння. Це великий міжнародний скандал. І це докорінно змінило характер виборчої кампанії. Мене запитували, хто з представників влади причетний до цього злочину, я кажу, що конкретних злочинців будуть розшукувати, але загалом це зробив режим і, можливо, громадяни не тільки однієї країни. Тим часом питання безпеки все ще залишається найважливішим у кампанії.

Скажу тут, що ще раніше ми зупинили ряд інших спроб замаху на життя Віктора Ющенка. Діяли дуже серйозні групи, розробляючи різні сценарії усунення з політичної арени В. Ющенка. Це свідчить, що в Україні, і не тільки в ній, є сили, котрі смертельно бояться приходу до влади Ющенка. Але ситуація в Україні змінилася на користь демократії. Визріла нова спільнота людей, громадянське суспільство. Деспотична влада тримається на страху, на залякуванні людей. Наш народ вже не боїться цієї влади, а значить – він переміг. Тому ми спокійно готуємося до переголосування, яке відбудеться 26 грудня. Всі зусилля спрямовані на Схід та Південь України, щоб там Ющенко здобув більше голосів, ніж попереднього разу. І нещодавно Ющенко заявив, що він здобуде більшість голосів у 20 з 25 областей України.

– Не є таємницею, що 5 вересня Ющенко був учасником вечері на дачі у Володимира Сацюка. Чи можливе те, що отравлення сталося там? Хто міг це зробити?

– Є дуже серйозні підстави так вважати. Тоді на дачі у першого заступника голови СБУ також був і голова Служби безпеки Смєшко. Але то було б цілковитим ідіотизмом, якби ті люди безпосередньо були причетні до отруєння. Проте там був і голова Президентської адміністрації Медведчук. Він точно знав про час і місце зустрічі. Це було дуже зручним моментом, а Медведчук є людиною, як любить дуже складні, диявольські комбінації. Він не тільки поставив під удар голову СБ, але там були й інші варіянти. Він прибирав Ющенка чужими руками. Там мала бути людина, яка виконувала чиїсь вказівки. Окрім того, треба мати на увазі, що наша охорона була відсторонена.

Кримінальна справа відкрита, ми дійдемо до істини. Але те, що там відбулося говорить, щоо то була добре спланована акція і за часом виглядає, що це могло статися саме там. Бо Вікторові Ющенкові стало зле на другий день після тієї вечері. Він закінчив вечерю о 2-ій години ночі, а я мав з ним зустріч об 11-ій години ранку. Він сказав, що недобре чується, – можливо, через те, що мало спав, але до вечора його стан погіршився.

– Його дружина Катерина казала, що коли він повернувся додому і вона його поцілувала, то відчула на губах отруту. Чи це можливе?

– Могло бути, що Катерина відчула щось недобре чисто інтуїтивно, але спеціялісти кажуть, що така речовина не має ні запаху, ні смаку, і вже навіть через короткий час неможливо виявити цю речовину в тілі. Тому ті, хто задумав цей злочин, були впевнені, що ніхто не зможе довести того, що сталося. Щоправда, деякі спеціялісти стверджують, що таку речовину і її дію можна відслідковувати у часі. І справді нам пощастило, бо знайшлася єдина лябораторія, котра змогла зробити відповідні аналізи. Мабуть, автори злочину й не знали про існування такої лябораторії.

– Знаємо також, що була спроба здійснити автокатастрофу . Влітку цього року, під час виборчої кампанії, в авто, у якому їхав Ющенко, вдарилася вантажівка, яка виїздила з бічної дороги. Це випадковість?

– То була неприємна ситуація. Я б це назвав її попередженням, а не замахом. Впродовж тривалого часу я отримував різні інформації про можливі замахи. Це була така психологічна атака. Тому було доволі складно відрізняти реальні і вигадані замахи. Але ми вжили максимальних дій для забезпечення належної охорони. Сьогодні можна сказати, що були спроби замаху і зі зброєю, і з вибухівкою, але, дякувати Богові, всі вони були знешкоджені.

– Ви особисто відповідаєте за охорону та безпеку Віктора Ющенка?

– Ні, за це відповідають інші. Моїм обов'язком є управління його адміністрацією. Але коли виникають надміру серйозні ситуації, то до мене також звертаються. Безпекою, як і всім іншим, повинні займатися професіонали. Бо від замахів уникається не фізично, а через агентурну працю, аналітику і таке інше. Це дуже складний процес. Тепер в Україні всі розуміють, що життя Ющенка – це не тільки репутація країни, це набагато більше. Кращі наші експерти будуть робити все, щоб Віктор Ющенко у безпеці закінчив президентську кампанію.

– Чи можна вважати, що саме влада зробила спробу усунути його від участи у виборчому процесі?

– Коли Медведчука питали, що він буде робити, коли вибори виграє Ющенко, то він казав: „Ющенко ніколи не переможе. Він не буде президентом". А на одній з нарад Медведчук сказав: „Забудьте про Ющенка, його нема. Це не ваша проблема, його нема". Він любив це повторювати.

– Останнім часом можна зауважити, що активізувалися в антиукраїнській пропаґанді російські політтехнологи, зокрема у Польщі.

(Закінчення на стор. 20)

Олег Рибачук і Вольдемар П'ясецький в Ню-Йорку

Небо і земля торжествують

Різдвяня ніч –
В таку то ніч, дві тисячі літ тому
Огнями знявся галилейський степ,
І наче сонце світові цілому
Під Вифлеємом заяснів вертеп.

М. Голубець
„Різдвяня ніч"

Привід для торжествування в небі і на землі – це Різдво Ісуса Христа, котре понад дві тисячі років тому тодішньому світові темряви і багатобожжя сповістила Вифлеємська зоря. Від тоді рік-річно цілий християнський світ вітає це свято радости, як подію та пригадку людському родові про суть цього таїнства – народження Сина Божого, котрого Предвічний Бог післав для спасіння людства від первородного гріха. Тільки безмежна Божа любов могла спромогтися на таку повну посвяти жертву – єдиного Сина для спасіння людського роду. Про це знаємо від самого Ісуса Христа: „Так бо Бог полюбив світ, що Сина свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в нього, не загинув, а жив життям вічним. Бо не послав Бог у світ Сина світ засудити, лише ним – світ спасти" (Ів. 3:16-17).

У Святу Ніч Різдвяну приходить на землю Предвічний Бог, починає жити як Бого-чоловік і наповнює людські серця вірою і надією. Віримо глибоко і непохитно, що добрий Господь ніколи не забуває про нас і постійно збагачує наше життя своєю присутністю, коли ми, віруючи у нього і його вічне небесне царство, впускаємо його в наші душевні хороми. Пам'ятаймо, що з народженням дитяти Ісуса у Вифлеємській стаєнці прийшла до всіх надія – надія спасіння, оновлення та стала джерелом щастя всіх поколінь. Про таємничість і сподівання різдвяної ночі та її незбагненя ось як чітко висловився поет М. Голубець:

Різдвяня ніч – хіба сказати дасться,
Як повно в ній і таємниць і мрій,
І спогадів і снів і скільки щастя,
І скільки віри в сповнення надій.

В українському народі свято Різдва Христового є одним з найрадісніших свят, яке вшановується, крім приписаними церковно-релігійними відправами, ще й також найкращими зразками обрядовости нашої культури, що своїм корінням сягає в сиву давнину нашого українського народу. Єдність обох – культури й обрядовости – зрозуміла дуже давно християнська Церква. Зрозуміла та вирішила не нищити поганської обрядовости, а радше доповнити її християнським змістом. Ось чому свята нашого хліборобського народу його звичаї, страви й пісні-колядки повні натяку на хліборобську працю, її радощі та успіхи, надії й мрії. Тож пам'ятаймо про те, що коли засядемо до свят-вечірнього столу в колі рідних, давні роки і минуле сідають разом з нами до столу, не забуваймо залишити при столі місце для тих, що їх немає серед нас. Нехай за святковим столом наші серця наповняться любов'ю до всіх присутніх і памяттю про тих, які вже більше ніколи не ділитимуться з нами просфорою та кутею. З шанобливою вдячністю згадаймо всіх тих рідних, друзів і незнаних нам дочок і синів нашого народу, що своїми вірою, надією та жертвою відстояли для нас Бога і Україну.

Цьогорічне Різдво Христове народ в Україні та мільйони його дочок і синів, яким незавидна доля прирекла жити поза межами, зустрічатиме Різдво з особливою надією, що краща доля України та її народу вже не за горами.

Недавні події, що всеохоплюючою силою народного бажання не тільки захопили цілий світ, але в першу чергу довготерпиму надію перетворили у віру та бажання домагатися належного. Ці вияви національної свідомости в Україні надали теперішій українській дійсності нових можливостей, незважаючи на всілякі перепони і труднощі зі сторони державної влади. Український народ підтвердив своє право бути господарем на своїй споконвіку Богом визначеній йому території та боронити своєї суверенности і державности. Всі ті події та зрушення створили в серцях і душах українського народу величну симфонію надії на близьку і остаточну перемогу Української Істини, котрої основою є глибока віра в новонародженого Ісуса і невмирущість української нації.

„Христос родився, Бог воплотився,
Ангели співають, царіє витають,
Поклін віддають... чудо, чудо повідають".

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-0964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax (973) 644-9510, UNA Fax (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор — Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич,
Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата – Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про несподіваний подарунок від св. Миколая

Якось під впливом тутешніх звичаїв, а може, неспокійного життя нашої громади з очами, зверненими на Україну, св. Миколай вже не приходить до нас так щорічно, як це було колись, і це не лише символічно до нас, що вже давно вийшли із щасливого віку віри у подарунки „під подушкою" від св. Миколая, але навіть до наших дітей чи внуків.

Чи це тільки тут, на вільній землі Вашинґтона, чи взагалі цей гарний звичай завмирає? Мені якось важко це з певністю сказати. Все ж факт залишається фактом – св. Миколай вже не „приходить" так систематично в нічку 19 грудня, а багато наших теперішніх дітей, особливо тих, що живуть тут, на американській землі, чекають нетерпеливо його приходу не 19 грудня, як каже „наш" календар, а у Різдво. Цього року празник св. Миколая за нашим календарем припав саме на неділю, що ось проминула. Наша церква в Ню-Йорку про це не забула, як можна було завважити у проповіді та у дитячому концерті, що відбувся у церкві після традиційної „дванадцятки".

І саме в часі цієї традиційної Служби Божої пригадалося мені, що це день св. Миколая, і думки мимоволі полетіли у „давні часи", коли цей добрий святий приходив і до мене, залишаючи свої менші чи більші, але несподівані дари. З жалем пригадуючи ці „давні добрі часи", я вийшла з Богослужби і саме там, на вулиці „під церквою", затримав мене давно не бачений пластовий друг Іван Л., щоб розповісти, як він кожного тижня висилає на Стрийщину, у село Горуцько, Миколаївського району, в якому він „колись" ходив до школи, витинки зі „Свободи" для учнів місцевої школи.

Як він вияснив у своїй розповіді, він вже декілька років допомагає цій школі доставою потрібних матеріялів, зокрема усіх сьогоднішніх технічних приладів, почавши комп'ютерами, які школа через брак фондів не може купити. Але поруч усіх цих конечних тепер технічних засобів, він подарував школі свій архів, – з часів своєї широковідомої пластової активности, усі книжки, і постійно дбає, щоб у школі були інформації про українське життя в США – тож висилає періодично цікаві статті з нашої „Свободи", які там дбайливо вклеюють до окремої книги, що її усі зацікавлені учні можуть читати.

– Знаєте, – розповів мій пластовий друг, – учні з великим зацікавленням читають ваші фейлетони, які я їм завжди висилаю. Коли я про це довідався від директора школи, послав їм до бібліотеки вашу першу книжку, щоб могли більше прочитати. Я слухала розповіді друга Івана і не вірила власним вухам. Чи справді десь у школі в Україні учні читають мої „О-КИ" і вони їм подобаються? Двічі перепитувала я друга Івана, чи це правда, чи це можливе, чи тільки він хоче мене врадувати? Але він поважно підтвердив сказане, розповів про тісний зв'язок, що має з директором школи, і про допомогу, яку дають школі її давні мешканці, а в першу чергу – свою.

Я слухала його розповіді, немов якусь гарну казку, і не могла повірити, що вона правдива, а попрощавшись з другом, що приніс мені стільки радости, ідучи домів думала, що св. Миколай таки не залишає нікого, і не треба бути дитиною, щоб знайти докази його великодушности і його несподівані подарунки. Я дістала такий подарунок таки на самого 19 грудня 2004 року. Буду пам'ятати завжди поміч друга Івана шкільній дітворі у середній школі Горуцька і його ознайомлення дітвори з моїми О-КАми. Здається, що тепер, пишучи щотижня О-КУ, буду думати про тих незнаних моїх читачів із школи у Горуцьку і з кожним фейлетоном посилати їм мій мовчазний, але теплий привіт. А у подарунки св. Миколая буду тепер ще більше вірити...

О–КА

Віримо в демократичну Україну!

Український Народний Союз гордий з того приводу, як молоді люди нашої громади відповідними діями відреагували на фальсифікацію результатів виборів президента України 21 листопада 2004 року.

З цього приводу Екзекутивний комітет УНСоюзу має нагоду оголосити, що в знак підтримки великої кількости молодих людей, які виявили бажання поїхати в Україну в якості спостерігачів на повторні вибори Президента, Українська Народна Фундація виділила 5,000 долярів, щоб хоч частково покрити їхні видатки, пов'язані з цією поїздкою. Більшість з них є членами УНСоюзу. Ми підтримуємо їх і їхні прагнення допомогти забезпечити демократичний процес в Україні.

Крім того, повідомляємо, що два члени Екзекутивного комітету УНСоюзу – президент Стефан Качарай та директор на Канаду Альберт Качковський також їдуть на Україну на вибори як спостерігачі.

Ми глибоко віримо в те, що вибори, які відбудуться 26 грудня, стануть перемогою демократії на Україні.

Екзекутивний комітет УНСоюзу

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Прапор України – романтично-поетичний!

З приємністю перечитую кожне число „Свободи" і стверджую, що газета не тільки цікава й актуальна, але й на високому культурному рівні. Спасибі за творчі зусилля і здобутки! Пересилаю мій відгук на статтю проф. П. Одарченка. На жаль, я дещо запізнився, бо впродовж минулих місяців був дуже зайнятий кількома невідкладними справами.

Достойний сеньйор української науки проф. Петро Одарченко, який відзначив недавно 101-ий рік свого творчого життя, порушив у „Свободі" питання порядку кольорів на українському державному прапорі, згадав десятки подій з історичного минулого України, у яких наш прапор був жовто-блакитний, тобто золотий колір зверху, а синій – унизу.

На статтю П. Одарченка відгукнулася поетеса Ганна Черінь, стверджуючи, що в її пам'яті, ще з дитинства, також зберігся цей порядок кольорів в українському прапорі: зверху золотий, а внизу – голубий.

Діячі державного відродження України 1917-20-их років, мабуть, під впливом мистця Юрія Нарбута, який був водночас знаменитим геральдиком і дорадником Центральної Ради, розмістили кольори на українському прапорі за нормами геральдики, тобто – золотий (колір тризуба) зверху, а синій (колір тла герба) – внизу. І саме про цей порядок розміщення кольорів писали і проф. Одарченко, і Г. Черінь.

Відомо, що державні прапори більшости народів – це перенесення основних кольорів їхніх національних гербів із щита на полотнище (і на держак) у певному порядку. У нашому прапорі – золотий колір і тризуба, і лева, за нормами геральдики, – розміщували уверху полотнища, а колір тла герба (блакитний) був унизу.

Більшість европейських держав, дотримуючись норм геральдики, зберегли ще з часів середньовіччя саме цей порядок розміщування кольорів на державних прапорах.

На початку 1990-их років, після відновлення державної незалежності України, декілька дослідників в Україні звернули увагу на значення слова *„хахол"*. Ці вчені встановили, що це татарський вислів, який перехопили росіяни, і тому в ньому маємо типове російське „акання". У татарській мові це було двоєслів'я і звучало воно *„хоу-хол"*, а означало – **„жовто-блакитні"**. Відомо, що і київські, і галицько-волинські князі та їхні війська воювали з татарською ордою під жовто-блакитними прапорами (стягами). Тому у татар виник цей термін „хоу-хол". Росіяни не тільки перекрутили цей вислів на „хахол", але і нав'язали нам невластиву його вимову і значення, мовляв, це слово означає чуб, оселедець на головах запорожців, чи взагалі козаків.

У наш час незалежна Україна прийняла відворотний, синьо-жовтий порядок кольорів державного прапора, керуючись, мабуть, символікою типової української природи і поетично-романтичними міркуваннями, а не нормами геральдики. Тому зверху прапора маємо колір голубої блакиті неба, а внизу – символіку золотих ланів пшениці.

10 років тому, на одному з дискусійних вечорів у Монреалі на тему нашого прапора, один з моїх колишніх студентів сказав, що у переставленні кольорів у нашому прапорі він не бачить великого лиха. На його думку, це переставлення – типово українське явище, у результаті якого наш прапор став більш романтичний і поетичніший, а своєю прямою символікою наш прапор тепер ближчий душам і розумінню широких кіл українського народу, ніж його геральдична версія.

Аргумент досить вагомий, і авторові цієї нотатки довелось на тому вечорі прилюдно визнати, що хоч міркування ці не мають геральдичної основи, то зате у них є тверда і патріотична українська логіка. Крім того, наш сучасний прапор прийняла Верховна Рада незалежної України і усі ми, незважаючи на переставлення кольорів, зобов'язані його шанувати.

Орест Павлів,
Монреаль

В листах читачів – гордість за Україну

Серед численних листів на теми „помаранчевої революції" в Україні, які в ці дні надійшли до „Свободи", є чимало творів самодіяльних поетів. Вчителька української мови і літератури **Ірина Бевська** з Хоросткова на Тернопіллі пише: *„Моя любов – поезія. Моє захоплення – поезія Тараса Шевченка і Ліни Костенко. Життєвий девіз – слова великої Лесі: „Що болить, мене питали, але я не признавалась, я була малою горда, щоб не плакать – я сміялась"*. У надісланому до редакції циклі поезій Ірина Бевська зокрема пише про Україну: *„Я люблю сади молочно-білі у святковому весняному вбранні. Я люблю журливу тиху осінь, і плодів звисання на гіллі"*. Є ліричний вірш анонімного автора з інтернет-сторінки www.serzh.com.ua, присвячений українській осені: *„Останній ранок літа, в безмежнім небі вітер, і хмари, мов вітрила далеких кораблів, а осені долоня холодною росою уже лежить на скроні смарагдових ланів"*.

Надія Левченко електронною поштою надіслала вірш „Така тепер наша доля" (просимо в таких листах подавати адресу автора), в якому стверджує: *„Знов пішов народ шукати у світи спасіння, залишає батька й матір, бо нема терпіння"*.

Ще більше листів про Україну написано в прозі, але з надхненням. Кілька наших читачів переслали листи, які вони отримали з „помаранчевої України". **Лариса Роу** з Конектикату переслала три листи від своєї приятельки Ольги Зеленської з Києва, в яких докладно висвітлено події в столиці і висловлено радість від пробудження України: *„Який красивий наш народ, дійсно унікальний, терплячий – на Майдані панує дух ввічливости, єдиного пориву у виявленні своїх вимог"*.

Ярослав Федун з Кліфтону, Н.Дж., переслав листа племінниці Лілі, яка пише: *„Я дуже горда за свій народ, за те, що він зумів піднятися, заявив про себе і сказав, що він – могутній український народ, який бореться за свою свободу, незалежність, державу"*. Витяги з листів, які надійшли з Трускавця, Тернопільської та Івано–Франківської областей, переслала **Лідія Хомяк** з Рочестеру, Н. Й. З Бережан пише їй Оксана: *„Кожного дня всі люди їдуть і їдуть до Києва в надії, що усе зміниться на краще"*.

Теодор Еліїв з Вудбріджу, Н. Дж., дістав листа від внучки Оксани, студентки Києво-Могилянської академії, яка днювала й ночувала на Майдані, а коли дістала від дідуся 40 долярів допомоги, то віддала їх на те, щоб нагодувати протестуючих на Майдані.

Петро Лагола з Клівленду переслав копію статті з газети „Експрес" за липень, в якій йшлося про можливе впровадження спільною з Росією валюти. **Оксана Шараневич** з Парми в листі про Україну пише про молодь на Майдані Незалежности, що її „дала нам незалежна Україна, відкриті гімназії, ліцеї, „Могилянка", Острог, ті передові педагоги, які докладають всіх зусиль до патріотичного виховання молоді".

Яр Славутич з Едмонтону переслав текст своєї промови перед концертом на допомогу „помаранчевій революції" в Україні, в якому зокрема сказав: *„Ми, українці в діяспорі, з різних хвиль еміґрації, об'єднані в одну могутню ріку, вітаємо мирну народну революцію в Україні. Тримаймо зв'язки з материком, де багато з нас народилися, допомагаймо Україні усіма можливими способами"*.

Дмитро Мельник з Бостону надіслав копію статті про Україну в місцевій газеті „The Boston Globe". Від **Ярослава Харчуна** з Монреалю надійшов його переклад з російської мови статті Андрія Колесникова „Спокій, спокій і ще раз спокій" про дії В. Януковича і його прихильників у дні „помаранчевої революції".

Ігор Раковський з Сейнт-Пітерсбургу на Фльориді переслав копію листа народного депутата України Г. Омельченка до В. Януковича з з приводу кримінального минулого цього кандидата на президента. Заклик про фінансову підтримку концертів гурту **„Фата Морґана"** на Майдані Незалежнсти надійшов від цього гурту з Йонкерсу, Н. Й. **Світова управа СУМ** звернулася з вітанням учасникам „помаранчевої революції" і з осудом втручання Росії в справи України.

Андрій Пащук у відгуку на статтю А. Сольчаника (ч. 48) про випадки, коли на поштових марках інших країн зображували персон з історії України як своїх діячів, зауважує, що не слід тепер з цього приводу критикувати поштові марки Польщі, оскільки О. Квасневський і З. Бжєзінський, який має польське походження, підтримують опозицію в Україні.

Проф. Дмитро Штогрин, голова Української науково-дослідної програми в Ілінойському університеті, докладно інформує про доповідь в Урбана-Шампейні відомого діяча української громади Павла Бандрівського про хід виборів президента України.

З Вініпегу приємне повідомлення надіслав **Норберт Іван:** восьмирічна Мотря Іван стала принцесою на параді Санта Клавса в Торонто.

З Казахстану надійшли вітання на адресу голови РОДУ УККА Івана Буртика з нагоди його 80-річчя – від головного редактора газети „Українські новини" **Тараса Чернеги** і голови асоціяції „Українці Казахстану" **Михайла Парипси**. Редакція „Свободи" приєднується до цих вітань і шле Іванові Буртикові, нашому постійному дописувачеві, найкращі побажання.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Український...

(Закінчення зі стор. 3)

Фінансовий комітет:
Розглянуто бюджет на 2005 рік і зроблено позитивні певні рекомендації.

Згідно з Internal Revenue Code з датою листопада 2004 року, кошти за проїхану милю піднесено до 37.5 цента.

Для трьох членів Екзекутиви схвалено 3 відсотки підвишки, як кошти прожитку, починаючи з 2005 року.

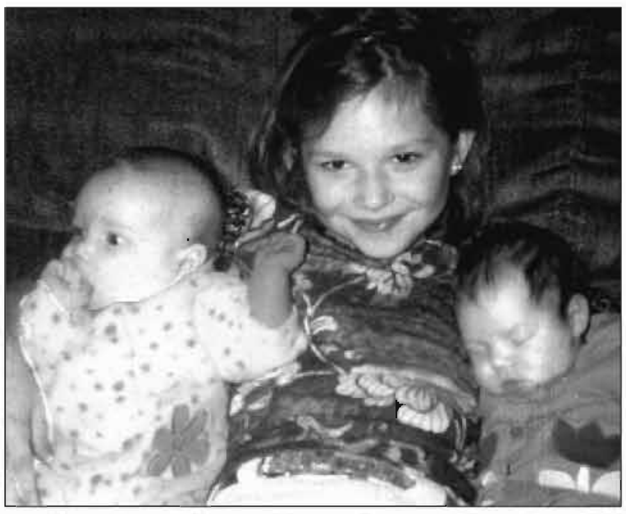
Усі звіти комітетів і рекомендації були затверджені. Бюджет на 2005 рік прийнято, згідно з поданням.

Установлено дату 36-ої Конвенції УНСоюзу, яка відбудеться від середи 24 травня до неділі 28 травня 2006 року на Союзівці.

Багато уваги присвячено дискусії, як привабити найновішу хвилю імігрантів до нашої організації. Цей найновіший приплив українців становить близько 400,000 від кінця 40-их років. Є надія, що вони ввійдуть у наші лави і поповнять наше членство. Ми маємо деякий успіх зі секретарями, які є новими імігрантами і організували успішні відділи. Також щоб залучити молодших людей і переконати більш обізнаного споживача, наші секретарі мусять бути ліцензовані, і ми мусимо мати професійних продавців. У цьому часі комп'ютерної доби продавати наші продукти способом, як ми це робили на початку 40-их або 50-их років, не матиме жодного успіху. Є конечністю, щоб УНСоюз знов став центром уваги громади, став більш видним, і Екзекутива серйозно працює, щоб досягти цю мету. Цьому сприяють зустрічі з різними громадами, округами, церквами і організаціями. Спільна праця для добра УНСоюзу і громади – це наше мотто.Наради закінчилися у суботу ввечорі.

Оксана Тритяк

Нові члени УНСоюзу

Джуліяна Сімао, доня Сузан і Джеймса Сімао; Ребека Бейлі, доня Сари та Джона Бейліів; Ґабрієла О'Ніл, доня Мішел і Веняміна О' Нілів, – нові члени 254 Відділу УНСоюзу. Своїх внучок забезпечили дідо Іван і бабуня Параскевія Петруневи. З новозабезпеченими внучками родина матиме 16 забезпеченевих поліс в УНСоюзі.

Члени Головного уряду УНСоюзу на Союзівці

Імперська Росія, васальна Україна

Статтю Збігнєва Бжезінського, колишнього радника Президента Дж. Картера з національної безпеки, тепер – професора Університету Джона Гопкінса і одного з керівників Центру стратегічних та міжнародних досліджень США, яку 1 грудня вмістила газета „The Wall Street Journal", пропонуємо нашим читачам в перекладі на українську.

1 грудня 2004 року. Хоч покищо передчасно пророкувати,чим закінчиться тривала криза в Україні, все ж можна скласти ціну ставкам у цій кризі, визначити перших переможців і переможених в ній, а також висловитися щодо ширших політичних наслідків (даної кризи) для Сполучених Штатів Америки і Европейського союзу.

Рахунки величезні і виходять далеко за межі питання про демократію в самій Україні. Хоч Україна страждає від корупції і зловживання владою, котрі підірвали її на початках переконливу демократію, ця країна, тим не менше – на відміну від Росії – двічі здійснила справді вільні демократичні вибори. І знов-таки, на відміну від поведінки Росії в Чечні, вона дає собі раду з кримським сепаратизмом в цивілізованій і стриманій манері. Справді демократична Україна надала б величезного прискорення демократичній перспективі для решти республік колишнього Совєтського Союзу.

Сьогоднішня кремлівська еліта, котра складається переважно з працівників Комітету державної безпеки, ворожа справжній демократії в Україні. Демократична Україна не стала б антиросійською, однак вона неминуче виявляла б сильний тиск в користь пожвавлення демократії в Росії. Реальна демократія в Україні спонукала б усе більше росіян розглядати путінський режим як анахронізм. Є символічним, що деякі з наймужніших демократичних провідників Росії з'являються в Києві на вічах в підтримку В. Ющенка, перемогу якого у виборах намагаються ліквідувати українські олігархи, а також Володимир Путін.

До того ж, поразка демократії в Україні або розкол країни за підтримки Москви ще більшою мірою розпалили б амбіції тих діячів у Москві, котрі все ще мріють про відновлену імперію.

Якщо б Україна була перетворена на сателіта, подібно до Білорусі, тоді Кремль знову став би столицею імперії. А це, якщо хочете, стало б стратегічною поразкою для тих в Росії, хто розуміє і визнає – як це зробив Борис Єльцин понад десять років тому у своєму виступі в Києві – що бути ненавидженою імперією – це не благо, а історичне прокляття.

Остаточний вислід політичного суперництва в Україні покищо невідомий, але вже очевидно, що Віктор Янукович, кандидат від олігархів, якого особисто підтримує також пан Путін, виявився переможеним. Його „перемога" у виборах була цілком дискредитованою, а те, що він підтримав сепаратистську загрозу у Східній Україні, зробило його неприйнятним на посаді українського прем'єр-міністра. В нього залишається остання надія стати фактично українським відповідником Олександра Лукашенка, сатрапа сусідньої Білорусі, якого підтримує Кремль, – перспектива, яку навіть багато хто з прихильників В. Януковича вважає зовсім непривабливою.

Другим діячем, який програв, став президент Росії Путін. Він не тільки взяв особисту участь в нахабній спробі торпедувати демократичний процес в Україні, але також зробив себе об'єктом насміхань, коли надіслав Януковичеві два передчасні вітальні послання, недивлячись навіть на те, що тим часом мусить прикидатися, нібито виступає за чесний компроміс в цих суперечливих виборах.

Покищо нема остаточних „переможців". Проте, хоч він ще й не переміг, Віктор Ющенко з усією очевидністю постає як „людина моменту" і як та особистість, з якою пов'язує свої політичні надії більшість українців. В певному розумінні президент Леонід Кучма, котрий відходить, також є частковим переможцем, тому що в даній ситуації його вважають необхідним джерелом політичної спадковости і можливим спонзором заплутаного компромісу. Це дає йому можливість продовжити політичне життя. Він також має шанс поліпшити свій авторитет і ґарантувати як політичну, так і фінансову безпеку своїй родині, якщо відійде з посади, забезпечивши мирне передання влади В. Ющенкові. Як перший крок у цьому напрямі, Л. Кучма повинен звільнити В. Януковича, який дискредитував себе як прем'єр-міністер, і призначити справді невтральну особу для керівництва державним апаратом під час виборного процесу

В обставинах, котрі тепер складаються, Заходові належить займати принципову і однозначну позицію щодо довготривалих наслідків альтернативних вирішень. Жодний поважний політик на Заході не бажає погіршення взаємин з Росією, однак і Кремлеві не варто заплющувати очі на свою власну зацікавленість в добрих стосунках з Заходом. Кремлеві не вдасться маскуватися під демократичний режим, коли він причетний до придушення демократії.

Більше того, як США, так і Европейський союз повинні ясно дати зрозуміти, що підтримування сепаратизму в Україні як засобу поразки демократії є неприйнятною формою міжнародного шантажу. Подібний сепаратизм, до того ж, – це гра з вогнем. Росія не може вимагати підтримки для свого придушення сепаратизму в Чечні, у той же час спонзоруючи розкольників в Україні, на додаток до того, що вона вперто робить це в Грузії. Спалахи насильства в чутливих районах Східньої України могли б виявитися заразними для неросійських реґіонів самої Росії.

Необхідно також застосувати тиск на Л. Кучму, щоб він перестав займатися навмисним марнуванням часу в надії втомити опозицію і уникнути нових виборчих ускладнень. В його таборі вже точаться розмови, що в будь-яких нових виборах дозволено брати участь лише новим кандидатам, або що проти В. Ющенка буде поставлентий новий кандидат. В будь-якому випадку В. Ющенко – якого вже позбавили перемоги в результаті масового шахрайства – опинився у невигідному становищі. США і ЕС повинні бути твердими також і в цьому питанні й не дозволяти себе збаламучувати. Вибір очевидний: або В. Ющенко оголошується справжнім переможцем минулих виборів, або вибори проводяться знову.

Як тільки буде повідомлена дата нових виборів, США й ЕС мають знову ретельно зайнятися перевіркою електорального процесу, при цьому – ще в більших маштабах і на ранішому етапі, ніж це вони зробили перед тим. Потрібні нові зусилля і ще більша пильність, щоб на цей раз запевнити для українців можливість зробити свій справжній вибір. В останніх виборах вони були позбавлені вільного вибору. Особливо важливо, щоб українське телебачення більше не служило рупором панівних олігархів. Можна організувати також формальну присутність на виборах спостерігачів від Організації Об'єднаних Націй, особливо якщо сам український уряд запросить спостерігачів ООН.

Беручи до уваги високі рахунки, керівникам західніх демократичних країн слід також випрацювати певний варіянт довготривалих взаємин Заходу з демократичною Україною і – можна сподіватися, в скорому часі – з демократичною Росією. Будь-який справді демократичний сусід ЕС повинен одержати відчутну допомогу від такої близькости, навіть якщо він сам покищо не готовий, щоб розглядалося питаня про прийняття його в члени альянсу. Ширша і гнучкіша основа трансконтинентального співробітництва, що йде далі „Европи до Уралу" – про яке колись так пророче розмірковував де Голль – терміново необхідна, щоб дати українському, а також і російському народові соціяльно привабливий історичний орієнтир.

Нова політика – нові авторитети

Р.Л. Хомяк

КИЇВ. – Володимир Литвин одержав високу державну нагороду – зірку Героя України. А Микола Катеринчук виграв справу у Верховному суді України. І це, і те – наслідки неймовірно цікавої, історичної, політично-горячої зими 2004 року.

Голову Верховної Ради В. Литвина Президент Леонід Кучм нагородив „за визначні особисті заслуги перед Україною у розвитку державного будівництва, реформування політичної системи, утвердження ідеалів громадської єдности та злагоди в суспільстві". Нагорода була вручена через день після історичного 8 грудня, коли парлмент величезною більшістю прийняв пакет законів, які включали конституційні реформи і правила остаточної (треба надіятись!) тури виборів нового президента країни. Значить, діючий президент був вдячний за те, що реформи, які, серед іншого, мають на меті дещо обмежити повноваження наступних глав держави і посилити повноваження законодавчої гілки держави, таки були затверджені.

А юрист М. Катеринчук і його команда задоволені своїм успіхом. Їм вдалось переконати Верховний суд у доцільності скасувати рішення Центральної Виборчої Комісії про те, що президентські вибори виграв Віктор Янукович, і призначити повторне голосування на 26 грудня. Але, виспавшись після перемоги, М. Катеринчук і його колеги знову працюють у посиленому режимі, щоб унеможливити якомога більше порушень законів під час "остаточного" голосування 2004 року. Для М. Катеринчука „помаранчева революція" ще не закінчилася. Його клієнт, Віктор Ющенко, який здобув більшість голосів, ще не президент України.

І в той час, як В. Литвин протягом останніх трьох років перемінився з довголітнього помічника керівників у високу публічну особу – голову парляменту і голови однієї з сотні українських політичних партій (Аграрної!), М. Катеринчук, як і раніше, уникає уваги до себе. Він – депутат Верховної Ради, але його сторінка на сайті українського парляменту подає про нього найскупіші дані, хоч інші депутати подають на своїх сторінках все про себе і своїх близьких. А на прерізних фото, які останнім часом з'являлись у світовій пресі, де провідника „Нашої України" оточують його прибічники, М. Катеринчука або взагалі не видно, або тільки частинно – за кимсь, на задному пляні.

Між В. Литвином і М. Катеринчуком вікова різниця – 11 років. В. Литвин родився 1956 року, а Катеринчук – 1967-го. Але вони обидва стали депутатами Верховної Ради в 2002 році: В. Литвин – за списком бльоку „За Єдину Україну", куди він пішов з з посади голови адміністрації Президента, а М. Катеринчук виграв мажоритарний мандат у Вінниці як безпартійний самовисуванець. І вже у Верховній Раді він прилучився до фракції „Наша Україна". Таким чином В. Литвин став політиком з благословенням влади, а М. Катеринчук опинився в опозиції, хоч пропорційно „Наша Україна" здобула найвищий відсоток голосів у виборах 31 березня 2002 року. Провладним партіям вдалось перетягнути на свою сторону більше мажоритарників і навіть деяких депутатів, які увійшли за партійними списками, та створити нехай і не стійку, але більшість в парляменті. (Наступні вибори до Верховної Ради 2006 року мають відбутись виключно на пропорційній системі, за партійними списками, і більшість творитиме та партія, яка здобуде найбільше голосів. Це одна з реформ української політичної системи).

Кандидат у президенти В. Ющенко вибрав М. Катеринчука своїм головним юристом. Заки стати депутатом, М. Катеринчук очолював київську юридичну фірму „Моор і Кросондович", яка, до речі, також не засвічується часто у засобах масової інформації. Коли він виграв важливу справу у Верховному суді, М. Катеринчукові сповнилось всього 37 років. Серед скупих інформацій, які мені вдалось зібрати про нього, є те, що він одружений і має двоє дітей: синашколяра і маленьку доньку. Це з одного телевізійного інтерв'ю. Звичайно, коли М. Катеринчук з'являється у ЗМІ, то дуже спокій-

(Закінчення на стор. 20)

Вибори президента України наближаються до завершення

Українці Франції підтримують Віктора Ющенка і демократію

ПАРИЖ. – Українська громада міста проводить акцію усвідомлення громадян Франції про позицію українського народу на рівні національного зриву. 12 грудня люди заповнили церкву св. Володимира так, що можна було знайти місце тільки на хідниках.

Сотні українських новоприбулих на працю, створили ніби український майдан, де годинами було чутно тільки українську мову. Священики благословили українську групу зі всіх сторін світу, які зійшлися у спільній молитві за кращу долю України.

По полудні добре організований великий похід на підтримку В. Ющенка рушив на площу Трокадеро з національними прапорами та помаранчевими стяжками, які прикрашали одяг. Співи та бадьорі промови не стримала дощова погода. Усі були здивовані такою участю та так уміло організованою програмою. Тяжко було стримати сльози з подиву такої події за багато миль від Києва.

Ще впродовж тижня після маніфестації, кожного дня, на вулиці коло церкви молоді українці роздавали летючки французькою мовою про українські змагання за вільну Україну та учили цілий світ, що ми не росіяни, а українці. Напевно, ця акція навчить світ історії України та її змагань за незалежність.

Ліда Сенів-Базар

Брати Віталій і Володимир Клички

Маніфестація українців в Парижі.

На вибори – з Оксаною Ладою

НЮ-ЙОРК. – В неділю, 26 грудня, у день виборів в Україні відбудеться зустріч місцевих громадських і релігійних провідників з відомою українською акторкою Оксаною Ладою в ресторані „Київ" при 117 Друга Авеню, і 7-ій вулиці Ню-Йорку.

Оксана Лада – це молода, але вже добре відома українська акторка, що виступала успішно у серії „Сопрани", а останнім часом – в „CSF Miami". Оксана, громадянка України, закликає всіх брати участь у виборах, – або самим голосувати, або підтримувати тих, котрі поїдуть до консульства.

Володимир Малинкович, директор Українського відділення Міжнародного інституту гуманітарно-політичних досліджень:

„Януковичеві вже нічого не допоможе. Він уже програв цю партію... Однак „імідж" опозиційного політика пригодиться йому в майбутньому. В 2006 році – парляментські вибори, і тоді південний схід матиме гарні перспективи... Провідники південно-східніх регіонів виступатимуть з гаслами федералізму, інтернаціоналізму, підвищення статусу російської мови, з якими тепер виступає В. Янукович...".

Віталій Кличко...

(Закінчення зі стор. 1)

несли для своєї держави брати Клички, і ми щиро віримо, що і в майбутньому принесуть, бо в їхніх грудях б'ються гарячі серця великих українців.

А перед тим, увечорі 11 грудня, був поєдинок двох велетнів, один з яких мусів бути переможений, другий – переможцем і чемпіоном. І наш Віталій Кличко майстерно, по-чемпіонськи, геть розтрощив надії на чемпіонський титул англійця Дені Вільямса, який влітку відіслав в глибокий накаут американського ідола боксу Майка Тайсона. Вже в першій трихвилині лице британця вкрилося червоними плямами після безперервних сильних ударів українця-чемпіона. А за 35 секунд до кінця першого кола Віталій Кличко потужним ударом „кладе відпочити" свого суперника на підлогу, щоправда, Вільямс підвівся перед останнім суддівським числом 10. Бій продовжувався. Та перевага в клясі нашого боксера відчувалася все більше з кожним колом.

Українські вболівальники, яких приїхало понад тисячу і яких легко було побачити в різних кутках багатотисячного натовпу в „Мандалай Бей" за помаранчевими шапками і хустками, дружно кричали „Кличко!!! Кличко!". А англійці, яких приїхало близько чотирьох тисяч, старались перекричати „Дені!..Дені!", але з кожною хвилиною їх вигуки слабли, і причиною цьому був Віталій Кличко, що з помаранчевою хустинкою на боці своїх спортивних штанців гасив запал британців чіткими ударами по голові та тілі відважного й небезпечного, сповненого чемпіонських амбіцій Вільямса. Та незважаючи на всі старання й підтримку великобританців, що мали надію на повернення чемпіонського титулу знову в Англію (перед Віталієм Кличком чемпіоном світу був другий англієць, Ленокс Луїс). Дені Вільямс не міг нічого вдіяти.

Коло за колом Віталій Кличко по-чемпіонськи, не пропускаючи ні одного серйозного удару з численних атак суперника, впевнено й незаперечно перемагав Вільямса, пославши того знову „відпочити" на підлогу в 3-му колі, а потім і в 7-му. Лише дзвін перерви рятує британця. Та 30-секундна перерва дала Делі Вільямсу ще можливість протриматись хвилину і 26 секунд, коли Віталій змушує британця, страшної сили ударом навічно відмовитись від зазіхань на титул чемпіона світу у найпрестижнішій в світі важковій категорії за версією WBC.

Віталій Кличко підтвердив, що він і надалі є непереможний і найкращий боксер в світі, він – справжній чемпіон! І як тільки суддя підня догори руку нашого боксера, десятки тисяч помаранчевих прапорців, як снігом, вкрили боксерський ринг, братів Кличків, що замовили цей дарунок, уболівальників і офіційних осіб – весь зал вкрився помаранчевим кольором, кольором нашої гордости і надії. І жовто-блакитний прапор в руках двох братів: „Кличко!.." Кличко!.." – ще довго лунало в Лас-Вегасі, несучи славу нашому чемпіонові Віталію Кличкові, славу нашій державі – Україні!

Кандидати...

(Закінчення зі стор. 1)

станете президентом половини України. Чи це не погроза?

Склалося враження, що ці дебати В. Янукович програв. Попри те навіть, що й В. Ющенко інколи припускався помилок. Утім, хвилювання В. Ющенка почало грати, можливо, навіть йому на користь. Глядачі бачили емоції, справжні нормальні людські емоції.

Саме завдяки їм В. Ющенко постав в образі саме „народного президента", а В. Янукович на контрасті з ним усе більше скидався на „радянського завідуючого гаражем", який на зубок засвоїв кілька пропагандистських гасел, але не більше того.

В. Ющенкові вдалося провести блискучу кінцівку, на яку В. Януковича не вистачило ні часу, ні хисту. В. Ющенко зробив пом'якшуючі заяви у бік сходу та півдня щодо мовної терпимости та врахування регіональної специфіки, а В. Янукович ніяк не спростував сепаратистські заяви своїх союзників. Тобто, В. Янукович обмежився виключно своєю стабільною авдиторією, а В. Ющенко спробував завоювати нових прихильників серед тих небагатьох, хто ще досі вагається. Це означає, що і такий маленький шанс покращити свою невтішну електоральну ситуацію В. Янукович фактично втратив.

За матеріялами ЗМІ

„Українська правда", 16 грудня:

В середу, 15 грудня, голова Адміністрації Президента Віктор Медведчук таємно відвідав з короткочасною візитою російське місто Санк-Петербург... Приїзд Медведчука збігся з перебуванням там президента Росії Володимира Путіна... Російський президент не знайшов часу зустрітися з Медведчуком... З Медведчуком поспілкувалися інші „кремлівські" політики. За словами джерела, саме на них „найближчим часом впаде гнів В. Путіна", який „злопамятний і не простить тих, хто його підвів в українському питанні".

З інтерв'ю колишнього канцлера Німеччини Гельмута Коля для газети „Франкфуртер Альґемайне Цайтунг", 16 грудня:

„...Ми повинні розглядати Україну в стратегічному контексті, до якого в першу чергу належить її сусідство з Росією. Це робить прийняття України до Европейського союзу у найближчій перспективі невірогідним...".

Вибори президента України наближаються до завершення

Прихильники В. Януковича вдаються до аґресивних дій

Останні два тижні перед переголосуванням принесли виборцям відчуттям тривоги – прихильники В. Януковича перейшли до протидії і погроз щодо тих, хто не голосуватиме за їхнього кандидата. Щоправда, сам В. Янукович напередодні своєї очікуваної перемоги, 24 листопада, головуючи на засіданні Кабінету міністрів, заявив, що ознак дестабілізації не відчуває. Ще б пак! До перемоги залишалося усього кілька годин, і він демонстрував готовність визнати оголошення підсумків голосування. Але вже за кілька годин поведінка його змінилася. В. Янукович звинуватив свої штаби: „Я просто одержав удар у спину. Але таке могло відбутися з кожним – від зрадництва ніхто не застрахований". Він заявив, що очистився „від боягузів і випадкових людей".

Тепер це „очищення" набрало реальний вимірів. В багатьох містах та районах східньої України створено так звані „загони самооборони" з числа криміналітету, який уже давно ховається під вивіскою так званих „козацьких організацій". Кожне місто з населенням до ста тисяч мусіло створити по одному такому загону з 30 бійців. Завдання: від'їзд 26 грудня у Київ для зриву виборів під прикриттям „народного протесту", також залякування прихильників В. Ющенка на території своїх міст (не виключається й фізична розправа), вчинення перепон діяльності представникам В. Ющенка у виборчих комісіях, тиск на виборців з метою примусити їх голосувати за „потрібного кандидата", створення тіньових штабів у складі співробітників органів місцевого самоврядування, керівників підприємств та органів міліції для фальсифікації виборів, протидія агітації за В. Ющенка.

Про те, що ці погрози є реальними, свідчать численні повідомлення наших дописувачів з України, деякі з яких подаємо.

Одеса

15 грудня прихильники В. Януковича блькували автотрасу Одеса - Київ, щоб не допустити в Одесу учасників всеукраїнського автомаратону прихильників В. Ющенка „Потяг дружби". Протягом кількох годин рух автотранспорту був практично припинений. Молодики, дехто у нетверезому стані, керовані провідником організації „Єдиноє отєчєство" Валерієм Кауровим, кидалися на приватні авта не з одеськими номерами, робили обшуки, витягували і тероризували водіїв і вимагали повертатися до тієї місцевости, з якої вони приїхали. Лунали образи, брудна російська лайка. На авта, без дозволу на це водіїв, чіпляли наліпки „Наш вибір – Янукович" та іншу символіку провладного кандидата. Організатор заколоту, палкий прихильник відродження на півдні України так званого Новоросійського краю Валерій Кауров заявив місцевим журналістам, що очолювана ним група „не допустить до Одеси помаранчеву проказу". Працівникам спеціяльного загону міліції „Беркут" вдалося утворити своєрідний „коридор", яким до Одеси заїхали учасники автомаратону.

Ігор Столяров

* * *

Донецьк

21 грудня прихильники В. Януковича не пустили до міста „Потяг дружби", закидавши авта камінням. Близько 60 авт прихильників В. Януковича заблокували в'їзд до міста, тому учасники акції вирішили повернути на Харків. Однак, через те, що на дорозі були розкидані „їжаки" з колючого дроту, багато авт прокололи шини. Водії були змушені зупинитися .

Ольга Годованець

Повітряна кулька в руках В. Януковича на вічу в Харкові 17 грудня – суть його програми?
Фото: інтернет-видання „Оглядач"

Після того, як дружина В. Януковича заявила на вічу в Донецьку про те, що учасникам „помаранчевої революції" валянки привезли з США, на валянках з'явилися глузливі написи. *Фото: Л. Коваленко*

* * *

Черкаси

15 грудня увечорі група невідомих напала на співробітника інформаційного агентства „Контекст" Ігоря Гоцева, який був жорстоко побитий. Один з нападників сказав: „Це тобі за те, що робиш „Оранжист". Летючка „Оранжист" є своєрідною щоденною газетою постійно діючого наметового містечка опозиції, яке розміщується на площі Леніна під будинком обласної адміністрації. Ігор Гоцев разом з головним редактором агентства щовечора привозив новий тираж летючки з друкарні до наметів „помаранчевих". 21 грудня виявилося, що летючку „Оранжист" почали підробляти: читачі виявили у своїх поштових скриньках псевдо-„Оранжист" „з матеріялами, які ганьблять ветеранів війни. Агентство цього ж дня розповсюдило заяву, у якій попередило, що не має ніякого відношення до поширених матеріялів, а також, що виявлені чорно-білі летючки з текстом з одного боку є фальшивками, оскільки оригінали друкуються у двосторонній спосіб і використанням помаранчевої та чорної фарби.

Андрій Лубенський

* * *

Дніпропетровськ

На вічу 18 грудня прихильники В. Януковича закликали до єврейських погромів. На віче були привезені люди з Кіровограда, Полтави, Запоріжжя, Новомосковська, Павлограда, Нікополя, районних центрів Солоного та Покровського. Кількість учасників становила до 1000 осіб на початку і близько 400 на час його закінчення. Народний депутат України Олег Царьов назвав ющенківців „недобитими фашистами", котрі хочуть прийти на Дніпропетровщину. Чоловік з написом „За Януковича" на куртці кричав у мегафон: „Янукович –православний президент! Геть масонів з парляменту!". На площі відчувався дух ненависти і злоби. Слово „смерть", що постійно повторювалося, висіло у повітрі, мішаючись з юдофобськими гаслами. Весь цей шабаш був освячений священослужителями Української Православної Церкви Московського патріярхату, на корогвах якої було написане слово „Смерть".

Комітет виборців України

* * *

Маріюполь

19 грудня ввечері був скоєний напад на штаб В. Ющенка: невідомі розбили два вікна та вкинули в приміщення пляшки з запалювальною сумішшю. Пожежники приїхали досить швидко і приборкали полум'я, яке встигло знищити меблі, комп'ютерну техніку та документи. Приміщенню завдано серйозні пошкодження.

Петро Шмачков

З інтерв'ю для Української служби Бі-Бі-Сі заступника голови Президентської адміністрації Василя Базева, 16 грудня:

„...Президент Росії був банальним рядовим агітатором за одного з кандидатів у сусідній державі... В результаті дій так званих російських технологів, я їх називаю взагалі диверсантами, українсько-російським взаєминам завдано удару... Я думаю, якщо не буде дій зовнішніх, зовнішніх чинників, то протистояння в Україні не повинно бути. Але є зовнішній чинник, я відверто про це кажу. Є спроба на території України гратися в холодні війни, перетворити східні території України у нове Придністров'я...".

Київ

19 грудня народний депутат Григорій Омельченко заявив, що донецькі загони самооборони купили у Чорноморської фльоти Росії зброю для зриву виборів – тисячу одиниць вогнепальної зброї, 900 гранат „Ф-1", 25 кг вибухівки, 100 електродетонаторів, щоб організувати кровопролиття у Києві з 26 до 28 грудня, якщо вибори складуться не на користь В. Януковича. Кінцева мета – введення президентом надзвичайного стану і продовження повноважень Л. Кучми щонайменше на пів року. Прес-служба Чорноморської фльоти заперечила інформацію про продаж зброї прихильникам одного з кандидатів на президента України. Інформацію Г. Омельченка перевіряє Служба безпеки України.

Телерадіокомпанія „Ера"

* * *

Житомир

Неподалік від зібрання прихильників В. Януковича проїздило авто з помаранчевими прапорами, в якому перебували житомиряни з дружинами і дітьми. Зненацька легковик „підрізало" інше авто, учасники віча зірвали з нього прапор і почали його топтати. Люди в натовпі вели себе агресивно, вигукуючи: „Забирайтесь геть!".

Надія Світла

* * *

Львів

Представляти інтереси В. Януковича у львівських дільничних комісіях не довірили жодному львів'янину, повідомив 21 грудня секретар Львівської міської ради Зеновій Сірик. Замість них працюватимуть представники Донеччини, які не налаштовані на конструктивну працю. 20 грудня на Львівщину прибуло вже близько 9 тис. донеччан.

„Львівський портал"

* * *

Харків

18 грудня в центрі міста – на майдані Свободи, поблизу обласної адміністрації 5 авт з помаранчевими прапорами були оточені 15-ма автами „біло-блакитних", які почали бити скло в автах з помаранчевими прапорами.

Комітет виборців України

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Вшанували пам'ять Митрополита Андрея Шептицького

МАЯМІ, Фльорида. – 31 жовтня громада місцевої української католицької церкви зібралася після Богослужіння на святкову академію, присвячену 60-літтю з дня смерти Митрополита Андрея Шептицького.

Академію відкрив о. І. Чировський, розповідаючи про життєвий шлях проповідника Премудрости Божої, Князя Української Католицької церкви, Мойсея українського народу. „Я певний, що стоячи поміж вами, зближаюся до вас з повною готовістю і життя своє за вас покласти, кров свою пролляти, щоб заслужити на ваші зичливі серця та вашу любов до мене" – це була деклярація Владики Андрея, в якій він проголосив посвяту себе, свого життя за нашу Церкву, наш нарід і Україну, входячи на Престіл Митрополита Галицького і Єпископа Кам'янця Подільського.

Зліва: Антін і Таїсія Чировські, о. І. Чировський, Михайло Ковальчук, Ірина Дзюбинська, Ірена Ракуш, Оксана П'ясецька.

Отець І. Чировський також відзначив, що цього року минуло 100 років від дня смерти Софії Шептицької – матері духовного світоча українського народу Митрополита Андрея Шептицького, якої серце було сповнене безмежною любов'ю і гарячою молитвою.

Частина доповіді о. І. Чировського була присвячена 20-літтю відходу у Господню вічність Патріярха Йосипа Сліпого.

Діти Таїсія та Антін Чировські, відспівавши молитву „Царю небесний...", поклонилися і поклали квіти до портретів Митрополита Андрея Шептицького та Патріярха Йосипа Сліпого.

Цікавими враженнями з особистого знайомства з Митрополитом Андреєм Шептицьким поділився Михайло Ковальчук.

Поему „Божа Мати" Юрія Клена продеклямувала Ірена Ракуш, яка була ведучою програми та старанно удекорувала сцену.

На закінчення прозвучала молитва „Під твою милість..." у виконанні Оксани П'ясецької. Присутні тепло нагородили виконавців програми, посилаючи молитву Господеві за прославу Слуги Божого Андрея Шептицького, за Українську Вселенську Церкву, за Українську самостійну соборну державу та за український нарід.

Ірина Дзюбинська

Найстарішій книгарні – 90!

ЕДМОНТОН, Канада. – Сповнилося 90 років безперервної діяльности найстарішої української книгарні поза Україною. Заснував її Дмитро Фербей, який прибув до Канади в 1909 році. Спершу книгарня містилася на возі під шатром. Завзятий книгар їздив кіньми по преріях, відвідуючи фарми у провінціях Альберта й Саскачеван, інколи сягаючи й Манітоби. У 1914 році Д. Фербей зміг уже купити будинок в Едмонтоні і перетворити його на постійну книгарню, розповсюджуючи українські видання серед українських переселенців, що засновували фарму, будували церкви та клюби. Не випадково й називали ці прерії „Канадською Україною". Коли я переїхав із США до Канади у 1960 році, відав українською книгарнею Дмитрів брат. Це була людна установа, куди заходили охочі купити нову газету, якусь українську книжку, звукозапис української пісні чи навіть придбати музичний інструмент. Опісля книгарнею керував зять Фербея – Богдан. А тепер нею відає Фербеєва внучка – Олена.

До книгарні систематично надходять нові часописи та книжки, автори та видавці з усього світу тримають постійні зв'язки з книгарнею. Її адреса: Ukrainian Book Store, 10215 – 97 St, Edmonton, Canada AB. Тел.: (780) 422-422-4255.

Яр Славутич

Привітали Іванну Кононів з 90-літтям

НЮАРК, Н. Дж. – Не тільки громада, а й сам Господь поблагословив чарівною погодою день 90-ліття Іванни Кононів. Завдяки Богданні Симчик, не менш погідним був настрій в оздобленій нею залі Народного дому в Нюарку. З ініціятиви знаної піяністки Таїси Богданської створено святковий комітет, до якого увійшли члени СУА, УМІ, СУМ, ООЧСУ, УККА та Кредитової спілки „Самопоміч".

Офіційну частину ювілейного свята відкрила Т. Богданська і попросила Владику Михайла провести молитву. Коротким привітом Роман Мигаль підніс тост за здоров'я і многоліття Іванни Кононів. Мистецьку програму, виконану місцевими силами, гості тепло привітали. Молодь Осередку СУМ в Ірвінгтоні виконала „Пісню рідної землі", а голова Осередку Михайло Шпигульський у своєму слові висловив глибоку вдячність І. Кононів за її незмірно великий вклад у виховання молоді. Сумівське тріо уміло виконали гумореску Володимира Івасюка „Капелюх". За виконану Дарією Зєлик гумореску „Домашня анструкція" Едварда Козака присутні щедро винагородили її рясними оплесками. Учень УМІ Таїси Богданської Юрій Симчик виконав на фортепіяні „Марчіяле" Фоменка і „Танкову" Косенка . Після виступів молодь вітала І. Кононів квітами.

В привіті від родини Марії Цісик, з молодшої генерації, можна було відчути любов і глибоку пошану й признання старшій кузинці за її працю з молоддю для добра української спільноти. Голова Ради УККА в Ню-Джерзі Іван Буртик пригадав І. Кононів про радісні молодечі роки, підкресливши, що це справді Боже обдарування – навчати молодь любити і шанувати свій народ, його культуру і традиції. Член Ювілейного комітету Квітка Семанишин зложила привіт від Головної управи „Провидіння". Вірш „Роки" прочитала Наталка Буняк. Т. Богданська прочитала низку привітів. Музичне тріо – Марія Волянська, Оля Стащишин і Богданна Волянська виконали чудово чотири пісні – „Заблудила в саду", „Ой, сивая зазуленька", „Бистра вода" та „Утоптала стежечку".

Під кінець І. Кононів з вдячности гостям за милу ювілейну несподіванку заспівала стародавню коломийку.

Іван Буртик

Святий Миколай завітав до українських дітей

ВОТЕРВЛІТ, Н. Й. – Святий Миколай завітав до церкви Святого Миколая у містечку Вотервліт у неділю, 5 грудня. Діти зі школи українознавства зустріли його святковим концертом під супроводом директорки школи Наталки Верзол. Святий Миколай нікого не залишив без подарунків і уваги.

Віктор Головащенко

Підтримаймо акцію „Різдво разом”!

Прагнучи зробити свій внесок у справу утвердження єдности українського народу в багатстві його різноманітности, а також з почуття глибокої вдячности за гостинність української столиці, Український Католицький університет виступає одним з ініціяторів акції „Різдво разом”, в рамках якої буде запрошено на свято студентів з центральної та східньої України до Львова, Львівщини та західніх областей України.

Патріярх Любомир кардинал Гузар поблагословив цей захід, і ми розпочали інтенсивну організаційну працю. Успішне проведення акції потребує фінансових ресурсів.

Дуже розраховуємо на те, що нам вдасться за короткий час організувати необхідну фінансову підтримку заходу, який спрямований на утвердження та зміцнення духовних дарів, подарованих нашому народові в час „помаранчевої революції”.

о. д-р Борис Гудзяк,
ректор УКУ, Львів

Докладніша інформація є на сторінці Інтернету: www.rizdvorazom.org.ua/ukr/ Адреса УКУ: І. Свєнціцького, 17, Львів Ukraine. Тел.: (380-322) 240-9949, дод. 238. Електронна адреса: Info@rizdvorazom. org.ua

Відгукнулися на поклик з рідного краю

ТОМС РІВЕР, Н. Дж. – *Подружжя Дзерів з Томс-Рівері, Н. Дж., відвідало багато країн, але поклик рідної землі виявився найсильнішим. Перебуваючи в рідному селі Залужжі, що є майже передмістям Рогатина, вони відвідали інтернат для малих дітей, від восьми до п'ятнадцяти років життя, де побачили дошкульні потреби. Родина Дзерів відразу вислала на день Святого Миколая 2003 року вісім посилок. Але дітей в інтернаті – 125, і одній сім'ї важко задовольнити їхні потреби, тож Дзери звернулись до Українсько-Американського клюбу, який відгукнувся позитивно, а також до о. Романа Дубицького за порадою. Рід о. Романа Дубицького теж походить з Рогатинщини, а сам він є парохом двох українських католицьких церков – Успення Матері Божої в Перт-Амбої та Св. Стефана в Томс-Рівері, Н. Дж. Обидві парафії вирішили „усиновити” інтернат з його дітьми. Парафії висилають подарунки до інтернату – шкільне приладдя, книжки, предмети гігієни, ліки, взуття та убрання – два рази на рік, перед Великоднем та перед Різдвом, а на день Св. Миколая – індивідуальні пакуночки для усіх малят, щоб викликати радісну усмішку в їх буденному житті.*

Якби хто з українців, краян-рогатинців в Америці, зацікавився долею дітей з інтернату, то просимо по інформації телефонувати на число: (732) 286-1558.

На фото: укладають пачки (зліва): Анна Дзера, Василь Чек та Михайло Гайдук.

Іван Ільків

Прийняття з нагоди Дня війська України

НЮ-ЙОРК. – 15 грудня в Постійному представництві України в ООН відбулось прийняття з нагоди Дня війська України, в якому взяли участь дипломати ряду держав, зокрема військові радники місій при ООН, урядовці, журналісти, представники української громади. Гостей вітали Постійний представник України в ООН, посол Валерій Кучинський з дружиною Аллою, військовий радник полковник Анатолій Кононенко, який сказав для читачів „Свободи“:

– Військо України посідає важливе місце у миротворчій діяльності ООН. Саме завершено місію українських підрозділів в С'єра-Леоне після трирічного перебування в цій країні. В грудні буде виведено вертолітний загін, а в лютому наступного року – тренувально-обслуговувальний батальйон, який забезпечує технікою усю місію. Завдання ООН виконано успішно. Сьогодні ми раді тому, що на свято українського війська прийшло багато гостей з української громади в Америці, які прихильно ставляться до розвитку українського війська і підтримують його. Певна стабільність, якою були позначені останні події в Україні, це, в першу чергу, заслуга наших політиків, наших опозиційних діячів, але також і свідчення зрілої оцінки подій з боку командування нашого війська. Ми теж є громадянами України, які хочуть добра своїй батьківщині, своєму народові, а тому військо завжди буде з народом, шануватиме його вибір. На фото зліва: Посол Валерій Кучинський з дружиною Аллою (в центрі) і полковник Анатолій Кононенко (зліва) вітають гостей. Фото праворуч: Генеральний консул України в Нью-Йорку Сергій Погорельцев (в центрі) на святі з представниками українського летунства – заступником генерального директора авіокомпанії „Аеросвіт. Українські авіолінії“ Юрієм Киянченком (зліва) і представником цієї компанії в США Миколою Кравцем.

Левко Хмельковський

Показ моди відбувся в Чикаґо

ЧИКАҐО. – У неділю, 31 жовтня 2004 року заходами 101-го Відділу СУА відбувся в Українському культурному осередку показ моди, під час якого п'ять ексклюзивних проєктодавців моди представляли свої унікальні стилі одягу. Голова відділу Олена Матвіїшин відкрила словами вітання чудову програму.Крім показу одягу, можна було побачити коралі, намисто Лариси Кецало, торбинки Дзвінки Щипановської та Наталії Хомів. Гру на фортепіяні виконувала Ліля Туркало. Квіти – творчість Тетяни Шелехової. Крім усього, була льотерія та продаж одягу з показу моди.

Степан Тесляк приїхав зі Львова. Його улюблений стиль – клясичний. „Клясичний стиль, – каже С. Тесляк – у наші дні став захистком для людей, що прагнуть у моді до спокою, затишку і елегантної практичности. Цей стиль не лишається незмінний, він постійно збагачується елементами з інших стилів“. Його улюблені кольори – зелений і білий.

Наталя Назарова творить одяг для сучасної жінки, яка працює, активна професійно і соціяльно. „Щоб була вона одягнена від ранку до вечора сучасно і елегантно, але теж вигідно. Люблю, – каже вона, – матеріяли натуральні, а краски такі, що віддзеркалюють кольори природи“. Вона теж творить унікальні, пишні одяги на особливі оказії – вечірні та весільні.

Філософія моди Сузан Джейн Ленгворді проста. Її колекція на осінь 2004 року включала дорогі, але вигідні тканини і шкіри. Усе придумане для проґресової жінки.

Олександра Данилишин, як і дві попередні мисткині, живе в Чикаго, де вона відкрила „Сілквей-студіо“ в 2001 році. Кожна колекція базована на глибоко вивченій темі. Найновіша – „Водні німфи“ – з використанням малюнків Клода Моне. Техніка поєднує віск і фарби на текстильнім тлі. Виходить твір делікатним і дуже гарним.

Оксана Малерчук використовує великий спектр квітів та поєднання ручної і машинної вишивки. Оксана творить особливі моделі та підбирає індивідуально для кожної клієнтки. Модельками були 18 чудових дівчат з Чикаґо та 2 хлопці.

Заробіток з цієї імпрези був призначений на стипендійний фонд СУА та катедральну школу св. о. Миколая в Чикаґо.

Марія Щерб'юк

Сукня молодої і мами молодої – твір Наталії Назарової, посередині сукня – твір Оксани Малерчук.

Осінні плащі роботи Степана Тесляка

Різдвяна радіопрограма в Пармі

На Різдво в п'ятницю, 7 січня 2005 року, Український православний собор св. Володимира в Пармі, Огайо, передаватиме Різдвяну Службу Божу безпосередньо від 9-ої год. до 11 год. рано з радіостанції WERE 1300 AM. Ця щорічна програма собору св. Володимира – для старших і хворих парафіян, які не можуть відвідувати церковні відправи. Відправлятимуть Службу Божу священослужителі катедри. Співатимуть два парафіяльні хори. Також у катедрі відправлятимуться у четвер, 6 січня, о год. 7:30 вечора Велике Повечір'я і Утреня.

о. Іван Наконечний

Фондові допомоги дітям Чорнобиля – 15 років служіння дітям

Зліва: Пол Спікер, Митрополит Стефан Сорока, Надя Матківська, Олесь Кузьма, Таня Віна, Архиєпископ Антоній, о. Богдан Лукій, д-р Зенон Матківський.

ІСТ-ГАНОВЕР, Н. Дж. – 19–21 листопада Фонд допомоги дітям Чорнобиля (ФДДЧ) відзначив 15-ту річницю своєї першої гуманітарної місії до України, скликавши крайову конвенцію в Конференційному центрі готелю „Рамада" в Іст-Гановер, Ню-Джерзі. Понад 200 делегатів, медичних експертів та прихильників взяли участь у з'їзді.

Голова і співзасновник Фонду д-р Зенон Матківський відкрив головну сесію конвенції, цитуючи славне гасло американського антрополога д-ра Маргарет Мід: „Ніколи не можна легковажити силу малої, але завзятої групи людей, які намагаються змінити світ на краще". Це гасло віддзеркалює витривалість і завзяття багатьох людей, які підтримували Фонд протягом цих 15 років. Завдяки їхній підтримці Фонд був визнаний однією з найефективніших установ, які доставляють медичну допомогу в Україну. Конвенція включала інформативні доповіді медичних експертів з Києва, Лондону, Ню-Йорку, Чикаго та інших міст. Серед видатних доповідачів виступив д-р Вільям Новик, серцевий хірург з Мемфису, Тенесі, якого видатні досягнення були висвітлені в документальному фільмі „Чорнобильське серце". Цей фільм дістав нагороду Оскара в 2004 році. Д-р В. Новик врятував в Білорусі і в Україні багатьох дітей з рідкісними вродженими вадами серця.

В цьому форумі виступили інші заслужені лікарі і спеціялісти світової слави. Серед них був д-р Володимир Вертелецький, керівник катедри медичної генетики при Університеті південної Алабами в Мобілі. Д-р В. Вертелецький керує великим дослідним проєктом, який стосується вроджених вад в дітях Рівненської та Волинської областей – зокрема вад, пов'язаних з радіяцією від Чорнобиля. Д-р Новик і д-р Вертелецький висловили глибоку тривогу щодо рідкісних аномалій, які все частіше виявляються в немовлят у північній Україні та Білорусі.

ФДДЧ теж запросив трьох лікарів з України, які поділилися новинами про позитивні наслідки праці Фонду ДДЧ в їхніх партнерських лікарнях. Першим виступив д-р Ілья Ємець, головний хірург дитячої кардіохірургії в Україні та директор новоствореного медичного центру дитячої кардіології та кардіохірургії при Інституті серцевої хірургії імені М. Амосова в Києві. Щороку цей центр виконує приблизно 600 операцій на дітях з серцевими вадами. Д-р Ємець представив сумну статистику: 6,000–8,000 дітей щороку народжуються в Україні з вадами серця. Фонд постачав багато хірургічних приладів для Інституту д-ра І. Ємця і працює над тим, щоб створити другий хірургічний центр для дітей у Львові – з допомогою д-ра Ємця і жертводавців з Північної Америки. Цей проєкт вже в процесі завершення. Д-р Ємець стажувався в Парижі, Монтреалі і Сіднеї, добре володіє англійською та французькою мовами, але повернувся в Україну, щоб служити своїй батьківщині.

Також виступив д-р Валерій Руцький, головний лікар Волинського обласного дитячого територіяльного медичного об'єднання в Луцьку. Він висвітлив прозірки нової технології, яку Фонд доставив до його медичного закладу. Зокрема це були респіратори для штучного дихання, застосовувані в інтенсивній терапії новонароджених, супермодерний амбулянс, ендоскопічний апарат фірми Огмеда, хромосомний аналізатор та хірургічні прилади.

Д-р Олег Корнійчук, здібний молодий неонатолог і анестезіолог Київської дитячої лікарні ч. 2, подякував за крайові конференції і програми стажування, які Фонд влаштував для підвищення кваліфікацій спеціялістів в галузях неонатології та ранньої діягностики і лікування дітей з вродженими вадами. Зокрема д-р Корнійчук висловив признання лікарям д-рові Морисові Когенові, д-рові Андрієві Біликові, д-рові Робертові Шедді та висококваліфікованим медсестрам Патриції де Бенедетто та Ренел Лейхті зі штатів Ню-Джерзі та Індіяна.

Фонд ДДЧ подякував докторам Олегові Слупчинському та Джей Долицькому за те, що вони врятували життя маленької пацієнтки доктора О. Корнійчука, 2-літньої киянки Марійки Ткачук. Д-р Слупчинський і д-р Долицький виконали 8 складних операцій, щоб виправити в Марійки трахею і вокальні струни, ушкоджені агресивною інфекцією, та дозволити немовлятковi самостійно дихати і промовити вголос своє перше слово: „Мама". Фонд теж висловив щиру подяку д-рові Андрієві Бурачинському та Лілі Бурачинській за їхню опіку над Марійкою та її мамою Вірою Ткачук, впродовж 8-місячного перебування в їхньому домі в Ню-Джерзі.

В п'ятницю, 19 листопада, конвенція надала можливість активістам ФДДЧ та керівникам відділів Фонду поділитися своїми успіхами в організуванні благодійних акцій та в зверненнях до американської преси і комерційних установ. Леся Телега, голова відділу Фонду в Рочестері, Ню-Йорк, д-р Христина Петриків (Чикаго), Юля Нестерук (Гартфорд) та Юрій Грецишин (Бафало) представили взірцеві успіхи в їхніх громадах. Наталя Капелюк-Ніксон, директор молодечих місій при Українській православній церкві в США, передала глибоко зворушливу доповідь про поступ дитячих будинках-сиротинцях в Знамянці (Кіровоградська область) та в Залуччю (Івано-Франківська область) Н. Ніксон заявила, що завдяки спільній праці місіонерів УПЦ та працівників Фонду ДДЧ, декотрі інваліди в тих сиротинцях починають ходити, читати та писати. Коли раніше в Знамянці щороку помирало семеро дітей, в минулому році ні одна дитина не померла, і директор інтернату Тетяна Валько завдячує цей факт „Святому Духові, який завітав до нас разом з американськими місіонерами".

Відомо, що Україні загрожує епідемія СНІД. Проф. Томас Дені, член ради директорів ФДДЧ і голова лябораторії імунології при Медичному Інституті Ню-Джерзі, його колега д-р Арлін Бардегез, видатний акушер-гінеколог та д-р Роксоляна Горбова з медичного центру Джордж Вашінгтона остерігали авдиторію, що Україна зможе повторити великі помилки африканських держав, які не відгукнулися на епідемію, коли вона ще була в ранній стадії розвитку. Доповідачі з ентузіязмом підтримують спільну програму Фонду ДДЧ, Українського Лікарського Товариства Америки та Української Католицької Архидіоцезії Філядельфії під проводом Митрополита Стефана Сороки, щоб створити лябораторію проти поширення СНІДу від матерів до дітей. Цей проєкт вже в процесі здійснення при Перинатальному центрі у Львові.

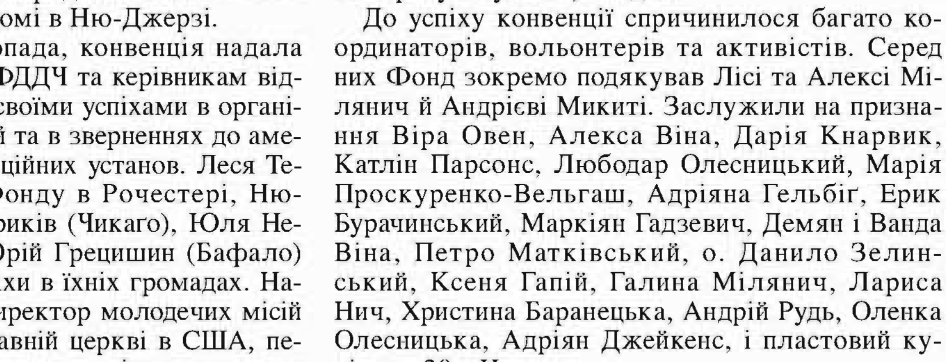
Кульмінаційна точка конвенції припала на урочистий бенкет в суботу, 20 листопада, коли Фонд вшанував Архиєпископа Антонія (УПЦ–США), отця Богдана Лукія, колишнього пароха при церкві святого Івана в Нюарку та Тетяну Фесенко-Віну, довголітню активістку і фінансову референтку Фонду. Владика Антоній ласкаво прийняв нагороду від імені всіх православних мирян та священиків, які склали щедрі пожертви на поліпшення умов життя в сиротинцях в Знамянці та в Залуччі та на розвиток лікувального центру в Чернігові. Отець Лукій зворушено пригадав гостям про перші збірки та медичні посилки, які готувалися в Нюарку. Йому нагороду вручила молода вольонтерка Алекса Мілянич, яка була ще школяркою в школі святого Івана 15 років тому, а тепер стала адміністраторкою Фонду. Надія Матківська, адміністраторка та співзасновниця Фонду, вручила нагороду Віні за її щоденну посвяту як фінансового директора.

Ведучий програмою бенкету Павло Спікер, президент кіностудії РКО, елегантно представляв промовців і дотепно переводив складну програму, яка часто викликала в слухачів захоплення. Несподіванкою був особистий привіт сенаторки Гілярі Клінтон, яка передала відео-стрічку з великим признанням успіхів фонду.

На закінчення програми деякі меценати склали щедрі пожертви на підтримку Фонду. Олександер Андріюк з братами Марком і Андрієм разом пожертвували 20,000 дол. в пам'ять своїх батьків, полковника Василя та Марти Андріюк. Професор Володимир Бакум і Оксана Бакум пожертвували 20,000 дол. на підтримку лікарень в Луцьку та у Львові. Леся Телега представила чек на 10,000 дол. в імені відділу Фонду в Рочестері, Владика Антоній додав пожертву на 15,000 дол. на підтримку сиротинців, Левко Мазур, член ради директорів Фонду ДДЧ, склав пожертву в сумі 10,000 дол.

До успіху конвенції спричинилося багато координаторів, вольонтерів та активістів. Серед них Фонд зокремо подякував Лісі та Алексі Мілянич й Андрієві Микиті. Заслужили на признання Віра Овен, Алекса Віна, Дарія Кнарвик, Катлін Парсонс, Любодар Олесницький, Марія Проскуренко-Вельгаш, Адріяна Гельбіг, Ерик Бурачинський, Маркіян Гадзевич, Демян і Ванда Віна, Петро Матківський, о. Данило Зелинський, Ксеня Гапій, Галина Мілянич, Лариса Нич, Христина Баранецька, Андрій Рудь, Оленка Олесницька, Адріян Джейкенс, і пластовий курінь ч. 20 з Нюарку.

Щоб зложити пожертву на Фонд, звільнену від податків, чеки можна виписувати на: Children of Chornobyl Relief Fund, 172 Old Short Hills Road, Short Hills, New Jersey 07078.

Зліва: д-р Олег Слупчинський, Марійка Ткачук, Валерія (Ляля) Бурачинська, д-р Андрій Бурачинський, Віра Ткачук, Олег Корнічук (завідуючий відділенням новонароджених Київської міської лікарні ч. 2).

Відзначили два ювілеї

ЛОНҐ-АЙЛЕНД, Н. Й. – Громадські імпрези з національною тематикою розбуджують і закріплюють наші національні почування, допомагають нам і на чужині залишитись щирими патріотами України. З таким розумінням справи 42-ий Відділ ООЧСУ успішно веде свою працю вже 40 років. Під сучасну пору Відділ має біля 90 членів, в тому членів-засновників залишилось ще сім. Вже протягом п'яти років Відділ очолюють члени з „четвертої хвилі" еміграції. Першим головою Відділу був Мирон Левенець, який, до речі, повернувся в Україну. Тепер Відділ очолює Наталя Демчук. Відділ постійно шукає нових ідей і тем до праці. Наприклад, це ряд імпрез під загальною назвою „Україна в II тисячолітті". З великим успіхом відбулися імпрези з історичною тематикою: „Княжа доба", „Козацько-гетьманська доба", „Визвольні змагання у XX столітті", Акція „Вісла".

В цьому році Відділ вирішив відзначити 75-ту річницю ОУН та 60-ту річницю створення УГВР. Відзначення цих подій відбулось 14 листопада. В УКЦ св. Володимира в Гемстеді і УПЦ св. Михаїла (Київського патріярхату) в Юніондейлі були відслужені Молебні в наміренні українського народу і Панахида за всіх, хто згинув в боротьбі за волю України. Святкова академія з концертом, при численній співучасти громади, відбулись у залі УКЦ св. Володимира в Юніондейлі. На золотому тлі сцени був синьо-жовтий прапор України, а на ньому виднiла емблема ОУН роботи мистця Ярослава Кореницького. Сцена і заля були удекоровані вишиваними рушниками. Свято відкрила і ним провадилаНаталя Демчук. Програма розпочалась гимном Українських націоналістів у виконанні жіночого ансамблю „Мелодія", а під його звуки прапороносці при співучасти колишнього воїна УПА Мирона Миця („Духа"), внесли на залю прапори.

Доповідь на тему „Значення ОУН в історії українського народу" виголосила мгр. Катерина Мицьо, поєднавши з сучасною ситуацією в Україні, з виборами президента України. Останні події в Україні, масові і довготривалі демонстрації проти сучасної мафіозної влади, яка була архітектом фальшування під час виборів Президента України, є найкращим доказом, що ідея українського націоналізму жива, вона об'єднала мільйони чесних людей в коаліцію „Сила народу" під проводом Віктора Ющенка – переможця у виборах президента України. Вони борються за це, щоб очистити Україну від злодіїв, зрадників і яничарів і збудувати справді Українську державу, в якій пануватиме мир, справедливість і добробут. Після доповіді Катерина Мицьо прочитала „Грамоту" за визначні заслуги в національно-визвольній боротьбі, в утвердженні і розбудові Української держави, якою з нагоди 60-ліття створення УГВР Мирона Миця („Духа") нагородили Львівське Братство ветеранів національно-визвольної боротьби, Львівська обласна державна адміністрація і Львівська обласна рада.

Мистецька частина програми різноманітна і добре підготовлена. Першою точкою був виступ дітей Української школи, які виконали „Молитву за Україну", а відтак кілька інших відповідних до теми декламацій та пісень, зокрема „Там, у лузі, червона калина". Всі точки були вміло підібрані і добре виконані. Велика заслуга в тому директорки школи Роксоляни Левенець і музично обдарованої Люди Грель.

Як завжди, глядачі радо вітали виступ танцювальної групи „Мрія", яка під мистецьким керівництвом Орландо Пагані гарно виконала кілька народних танців.

В мистецькій частині програми виступав також знаний вже в нашій громаді жіночий ансамбль „Мелодія" (мист. керівник – Леся Сенета, акомпаніямент Люди Грель).

Головну доповідь виголошує Катерина Мицьо

Несподіваним подарунком для всіх був виступ музичного ансамблю „Святкові дні" (мистецький керівник Ігор Горбач). Ця група організувалась у східній частині Лонг-Айланду – в повіті Сафок. Вони вже успішно виступали в багатьох українських громадах в Америці, а в нас – перший раз на цьому святі. Вони подарували нам виконані на високому рівні ряд патріотичних пісень, які присутні з захопленням приймали. Всіх учасників програми чисельна публіка нагороджувала щирими оплесками. За цю патріотичну програму належиться велике признання Відділові ООЧСУ.

На закінчення голова Відділу Наталя Демчук подякувала всім, хто в який-небудь спосіб причинився до успіху цього свята. Програму закінчено відспіванням Національного гимну.

Катерина Мицьо

Відеофільм В. Лопуха дарує відчуття причетности

Співають Олег Чмир (зліва) і Роман Цимбала

МЕЙПЛВУД, Н. Дж. – 16 грудня на сходинах Комітету допомоги Україні Північного Ню-Джерзі „Приятелі Руху" в залі православної церкви Вознесіння відбувся громадський перегляд відеофільму про події „помаранчевої революції" на Майдані Незалежности в Києві, який за дорученням НТШ-А створив молодий науковець Василь Лопух (*„Свобода" надрукувала статтю В. Лопуха про події на Майдані Незалежности в ч. 49. –* **Ред.**). Фільм справив на глядачів велике враження – дав їм нагоду відчути особисту причетність до подій на межі листопада і грудня, які стали знаковими для України.

На сходинах було заслухано і обговорено звіт голови комітету Романа Ричка про діяльність в 2004 році. Провідними акціями комітету були стипендії студентам, які походять з небагатих сімей і не мають коштів на оплату навчання в вищих школах, передплата періодики для українських бібліотек, видання книжок, придбання комп'ютерів та ін. Любомира Крупа зачитала письмові подяки обдарованих студентів, а д-р Роман Воронка зазначив, що колишні стипендіяти комітету Маргарита Беліченко і Олена Ціховська тепер самі стали викладачами української мови у вищих школах Києва.

На сходинах відбувся імпровізований виступ відомих українських артистів Олега Чмира і Романа Цимбали.

Л. Хм.

Учасники зустрічі в залі церкви Вознесіння в Мейплвуді, Н. Дж.

УКРАЇНА І СВІТ

Освячено будинок „Смолоскипа"

У ч. 49 „Свобода" помістила розповідь нашого кореспондента Ростислава Хом'яка про освячення 9 листопада, в День Української Писемности, будинку „Смолоскипа" у Києві. Тим часом надійшли світлини і додаткові інформації про цю подію.

Будинок видавництва „Смолоскип".

Священики на освяченні будинку „Смолоскипа" (зліва): о. Тарас Романюк, о. Валерій Копійка, о. Ігор Онишкевич.

КИЇВ. – Трирічні зусилля увінчалися успіхом 9листопада – при участи української інтелігенції, колишніх політв'язнів і репресованих, творчої молоді – акт освячення будинку здійснили священики трьох українських Церков – о. Тарас (син покійного Патріярха Володимира Романюка, УПЦ КП, о. Ігор (УГКЦ) і о. Валерій (УАПЦ).

Триповерховий будинок площею у 540 кв. метрів, з присадибною ділянкою землі у 304 кв. метри є історичною і архітектурною пам'яткою в історичній частині Києва – на Подолі, на вулиці Межигірській, неподалік станції метро „Контрактова площа". Він був збудований у 1866 році у стилі пізнього клясицизму за первісним проєктом відомих архітекторів В. Гесте і А. Меленського в садибі київських аристократів – родини Смирнових. У 1922 році будинок був націоналізований радянською владою. У 1994 році він проданий підприємству „Еланда Астра", а у 2003 році перепроданий „Смолоскипові".

„Смолоскип" придбав цей будинок за пожертви українців Америки й Канади. Найбільші пожертви дали у Канаді – Стенлі Пітерсон, д-р Марія Фішер-Слиж, д-р Микола Суховерський, Фундація ім. Михайла і Ярослава Шафранюків „Допомога Україні", в США – Товариство українських сеньйорів в Маямі (Микола й Ірина Ракуші, Михайло Ковальчук), Олександер і Софія Скопи, Василь і Ольга Балабани, д-р Степан і Люся Дудяки, д-р Віталій Богданів, Адріян і Лариса Долинські, Стефан і Володимира Сливоцькі, Іван Стебельський та багато інших. На придбання і реконструкцію будинку використано залишені у спадку гроші Петра і Емілії Куликів, о. Антонія Кучми, Зої Солод, Володимира Берізки, Марії Телішевської та інших.

У вестибюлі будинку на „Пам'ятній дошці" є імена 35 меценатів, 35 спонзорів і 183 добродіїв, представників української громади США і Канади, чиї пожертви уможливили діяльність і працю „Смолоскипа" в Україні з 1992 року, придбання, реставрацію та оновлення будинку, який стане справжнім українським культурним центром у Києві.

Адреса будинку: вул. Межигірська, 21, м. Київ, 04071 Ukraine. Тел.: (380-44) 425-24-48, тел./факс: (380-44) 425-23-93.

Петро Варнак

Під час освячення будинку „Смолоскипа" у Києві, серед присутніх – Євген Сверстюк, Василь Овсієнко, Микола Плахотнюк, Павло Дорожинський, Ольга Даниляк, Богдан Горинь, Таїсія Зарецька, Олександер Шугай, Іван Дзюба.

На порядку денному – програма „Східня Україна"

ДОНЕЦЬК. – Тонкий і делікатний процес національного відродження на східній Україні, який тривав останні 15 років, отримав колосального удару від агресивного, штучно культивованого сепаратизму, що надалі певними силами може бути використаний як аргумент для ще більшого сповільнення і навіть повернення назад реального впровадження української мови, розвитку національної культури саме на сході. А також від злочинної за своєю суттю кампанії роз'ятрювання старих і створення нових прірв між українським сходом і заходом. Масована агресивна, цинічна, неправдива кампанія проти Віктора Ющенка негативно позначилася на готовності населення йти далі шляхом зближення. Порушено конструктивну атмосферу процесу створення реальної російсько-української і українсько-російської двомовности, яка чітко виявилася за останні роки на геть зросійщеному сході.

Глибинними причинами такого розвитку подій на східній Україні став вельми низький рівень на цих теренах національної самосвідомости, певна законсервована з радянських часів „вторинність" української культури. Саме низький рівень загальної і національної культури дозволив (і дозволяє до сьогодні) регіональним провідникам сходу підігрівати сепаратистські настрої і знаходити в цьому відгук у значної частини населення.

Дуже красномовними є такі приклади. У Донецькій обласній універсальній бібліотеці на 1991 рік залишилося всього 6.1 відс. книг українською мовою, а на 2003 рік їх кількість збільшилася аж до 9.1 відс. Кількість учнів середніх шкіл Донеччини, які навчалися українською, на 1991 рік була близько 3 відс. (всі школи – виключно сільські), сьогодні – 15 відс. В університетах та інститутах стан справ ще гірший. Немає жодного видавництва, яке за пріоритет взяло б випуск книг українською мовою. Формально є тільки один україномовний (а фактично – двомовний) театр. Приклади свідчать про одне – поступ „українського відродження" на сході України, зокрема на Донеччині, надзвичайно повільний (і чи не це вирішальним чином впливає на настрої мешканців регіону?). Чого вартий хоча б той факт, що для досягнення хоча б російсько-українського паритету в кількості книг у найбільшій обласній книгозбірні за нинішніх темпів відновлення її фонду треба понад 200 років! А для того, щоб половина учнів краю могли навчатися українською, треба ще 30 років!

Не заяви чи прийняття тих чи інших рішень у парляменті, президентом, судами тощо, не покарання „сепаратистів", а тільки фактична національно-культурна інтеграція східньої України в тіло всієї України забезпечить нас від напруження в цьому регіоні у майбутньому, національно-етнічних колізій і постійного розігрування на виборах „російської карти", аж до погроз від'єднати регіон від України. Необхідне усвідомлене напруження творчих сил українських інтелектуалів, громадських та політичних діячів.

Більш ніж десятирічна практика діяльности Українського культурологічного центру в Донецьку додає оптимізму. Малими силами в Донецьку ми видаємо три періодичних видання, і серед них вже відомий аналітичний журнал „Схід", здійснили понад 100 видавничих проєктів загальним накладом видань понад 300 тисяч. Це свідчить, що у Донецькому краї можна результативно працювати на ниві розвитку української культури, мови, науки. Всім організаціям у світі – громадським, науковим, молодіжним, кредитовим, професійним та іншим треба вже сьогодні прийняти довготривалу програму „Східня Україна", в рамках якої надзвичайно конкретно визначити свою частку тієї праці, яку кожен може здійснити в ім'я єдности України. Наш тел.: (380-62) - 337-04-80. Елетронна адреса: ukcdb@uvika.dn.ua

Проф. **Володимир Білецький,**
директор Українського
культурологічного центру

З життя донецького Пласту

Юнацький табір „Лісова фортеця-2004".
Перепочинок під час мандрівки.

Юнацтво у таборі „Лісова фортеця-2004".

ДОНЕЦЬКЕ. – Багато пам'ятних подій сталося в житті Донецької станиці Пласту у 2004 році. 20–21 березня у Кремінному, Луганської области відбувся Крайовий вишкіл виховників юнацтва.

12 квітня станиця проводила окружний захід, на який приїхали команди пластунів із станиць Авдіївка, Краматорськ, Миколаївка, Маріюполь. Пластове свято почалось з урочистої частини в центрі Донецька, біля пам'ятника Т. Шевченка. Сюжет про День пластової присяги двічі був показаний обласнимтелебаченням, по радіо пролунала програма, присвячена Пласту.

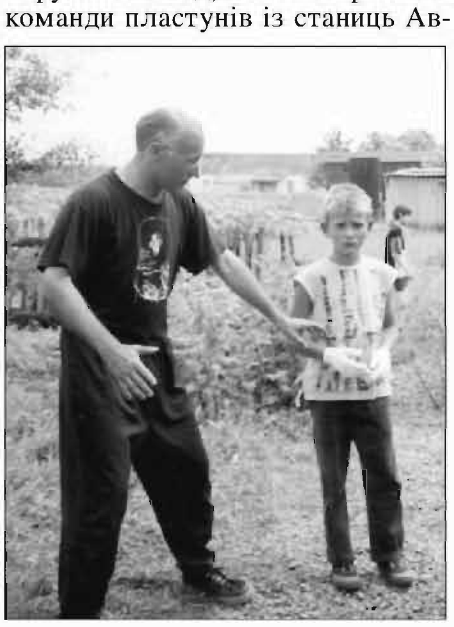
Крайовий Пластовий з'їзд відбувся 23–25 квітня у Києві. У ньому взяли участь три представники Донецька – Юрій Тарасов, Ростислав Муховський, Олександра Проляка. На з'їзді Олександра Проляка була заприсяжена Начальним Пластуном.

1-4 травня на Голубих озерах у Краснолиманському лісі було проведено „Свято весни", яке традиційно є міжокружним заходом. У цьому брали участь станиці Донецької, Луганської та Харківської округи. 15–16 травня у Слов'янську відбувся семінар для провідників дитячих та молодіжних організацій области. 22–23 травня станиця Авдіївка провела мандрівку до пластової оселі станиці Донецьк у Великоанадольському лісі.

5–8 червня у Маріюполі відбувся щорічний обласний спортивно-технічний фестиваль „Здрастуй, літо!", у якому традиційно беруть участь пластуни. Команда станиці Донецька у загальному заліку вибορола друге місце. 12–13 червня на пластовій оселі ім. пл. сен. Івана Крамарчука відбувся ІІ Вишкіл таборових провідників з Донецька, Авдіївки, Краматорська, Маріюполя та Кремінного. Нинішнього року було відзначено День Молоді та День Конституції України, відбувся міжстаничний табір „Лісова фортеця-2004", Крайовий юнацький вишкільний табір „Степовий вітер-2004", табір у Бердянську, спаршопластунсько-сеньйорський табір „Акваторія Т", крайові табори.

24 серпня, в День Незалежности України, донецькі пластуни відзначили це свято у столиці держави. Для багатьох це було перше знайомство з Києвом, зустріч, яка залишила яскраві враження.

Пл. сен. о. Олександер Воловенко

Пл. сен. о. Олександр Воловенко та пл. прих. Сергій Грушенков на пластовій оселі ім. пл. сен. Івана Крамарчука.

Юнацький табір „Лісова фортеця-2004", ст, Донецьк.

Правду ...

(Закінчення зі стор. 5)

– Не тільки в Польщі. І в Америці та ряді інших країн. Вони мають своїх журналістів, які пишуть, що їх просять. Наприклад, останнім часом у Польщі поширюється чутка, нібито Ющенко має таємне домовлення з Кучмою, що Кучма не відповідатиме перед законом за всі його зловживання. КҐБ завжди був майстром дезінформацій. На жаль, і серед журналістів є багато таких, які не нехтують грошима за брудну і брутальну брехню.

– Останнім часом у Польші деякі авори намагаються видати Ющенка за націоналіста-екстреміста, знову повертаються до питання польських поховань у Львові питання поховань.

– Це саме тенденційні автори говорять про єврейські поховання, якщо потрібно викликати недовіру, чи навіть ненависть з боку єврейського народу. Те саме говорять росіянам. А Ющенко – патріот і цим все сказано. Щодо толерантности, то досить згадати, що у роки війни його сім'я переховувала єврейських дітей. І коли сьогодні його намагаються робити антисемітом, антиросіянином, антиполяком, то це абсурд.

– В Америці нема жодних проблем у взаємииах між українцями і поляками, бо тут нема місця для великоросійських технологій поділу народів і протиставлення їх один проти одного.

– Стара імперська традиція – поділяй і владарюй. Цей засіб використовує влада в Україні. Особливо з телеканалів, які контролює Медведчук. Пропаганда постійно вбиває у мізки, що Ющенко – це абсолютно американська людина. Ці вигадки йдуть з Москви. Бо в Україні антиамериканських настроїв немає. А у росіян це традиція, бо вони конкурують на геополітичному полі. В Україні поширювалися тисячі листівок про те, що Буш підтримує Ющенка.. Ми показували ці листівки американським конгресменам і вони обурювалися з цієї примітивної пропаганди часів холодної війни. Російські технологи придумали карту, на якій Україна поділена на три зони. Бо росіяни завжди ділили Україну. Але коли прем'єр Янукович поїхав на зустріч з учасниками зібрання сепаратистів, то стало очевидним, хто насправді ділить Україну.

– Нещодавно російська преса розповсюджувала думку академіка Маркова, нібито кандидатура Ющенка – це плян Збігнева Бжезинського.

– Насправді це параноя Маркова. Під час зустрічі науковців з України та Росії „Україна після виборів" я мав з ним дискусію на цю тему і сказав йому: „Пане Марков, ви забули включити до цієї групи одну особу – Пінчука. Бо саме Пінчук привозить в Україну і Бжезинського, і Кісінджера, і Буша старшого. Може, Пінчук має якусь схему проти Росії і проти Кучми? Він їм платить гроші, виступає їхнім спонзором. А ви, пане Марков стверджуєте, що ці люди міняють в Україні владу". Після моїх слів вся заля сміялася, а Марков не знав, що на це відповісти. Річ у тому, що російські політтехнологи і їхні українські прибічники розтринькали величезні суми грошей і тепер будуть вигадувати різні історії, щоб виправдовуватися. Про нездатність російських технологів працювати в українському політичному середовищі було видно ще під час парляментських виборів. Але якщо в Україні є, вибачайте за слово, дурні, які хочуть платити гроші, то, зрозуміло, пропозицій з Москви буде багато, тим більше, що гроші немалі.

– Справу з отруєнням повинна розглядати парляментська комісія, яку очолює Сівкович. Чи та комісія може з'ясувати правду?

– Раніше Сівкович стверджував, що у нього є стовідсоткові докази, що отруєння не було. За цю брехню він отримав нагороду. Думаю, тепер він буде казати протилежне. Але це буде його політична смерть. Це ж чекає на тих журналістів та політиків, які будували свою пропаганду на відвертій брехні.

Кому в Києві...

(Закінчення зі стор. 3)

Уявімо собі, що наметове містечко справді забране з Хрещатика і Майдану Незалежности, що ця територія стала, так би мовити, політично невтральною, іншими словами, нічиєю. А тепер згадаємо слова Віктора Януковича про десятки тисяч людей, котрі по всіх регіонах „записалися добровольцями" для походу на Київ. Мовляв, він їх уже не контролює, і їх спинити неможливо. Тільки в Севастополі, сказав Янукович, уже записалося 35 тисяч охочих до маршу на Київ. І нехай не обманює нас його фраза: „Я тут ні при чому".

Хто конкретно міг записатися у місті-герої Севастополі для маршу на місто-герой Київ? Відповідь проста: офіцери-відставники радянської і російської армії та фльоти, в тому числі „особісти" і спецназівці. Люди, котрі люто ненавидять усе українське і демократичне. Найшвидше, їх буде не 35 тисяч, а менше, але – як людина, котра не раз бувала у Севастополі, гадаю, що тисяч 10-12 набереться гарантовано.

Й ось у ніч з 26 на 27 грудня, коли на виборчих діяльницях рахуватимуть голоси, а у штабі Ющенка готуватимуться святкувати перемогу, ці тисячі, підкріплені публікою з інших регіонів, з'являються у центрі Києва, займають Майдан Незалежности, бльокують ющенківців у Будинку профспілок і Київську міську раду, женуть поодиноких „помаранчевих" з вулиці – і на тривалий час обсідають місця, які київський голова виділив для свят.

І що робитиме Олександер Омельченко за цієї ситуації? Дасть команду міліції вжити силу проти десятка тисяч відставних, а чи й не дуже відставних, офіцерів? І чого вартуватиме команда, якщо рівно в 0 годин 1 хвилину ночі 27 грудня з відпустки на посаду прем'єра повернеться Віктор Янукович, а вслід за ним – і генерал Микола Білоконь?

Таким чином, на киян можуть чекати справді „веселі" свята – окупований „безконтрольними" яничарами, з числа тих, нагадую, для котрих усе українське має підлягати знищенню, центру столиці України. Така акція може стати складовою операції, про яку говорить безліч вітчизняних і закордонних аналітиків, - операції зі зриву повторного голосування, створення в Україні максимально напруженої внутрішньої ситуації і продовження „ери Леоніда Кучми".

Чи готовий до моральної і політичної відповідальности за такий сценарій розвитку подій О. Омельченко? Чи готовий він у разі, якщо почнуться майже неминучі за подібного перебігу подій силові сутички між киянами і „безконтрольними" бойовиками Януковича підставити свою голову під спецзасоби тих бойовиків?

Я добре розумію, що Олександра Омельченка, як будівельника за фахом, дратує те, що українська столиця не може пишно відзначити зимові свята, і що Хрещатик та Майдан Незалежности справді щось втрачають у своїй красі від перебування там наметового містечка.

Але ж голова Омельченко був у своїй біографії ще й військовим будівельником, а відтак мусить зрозуміти: за чинної політичної ситуації наметове містечко у центрі столиці – це необхідний і важливий елемент безпеки киян. Адже у разі, якщо хтось спробує силою захопити це містечко, його мешканці матимуть законне право на спротив і на підмогу від міліції. Та й „зачистити" центр, коли в ньому стоять намети, не так просто.

Тому, слово честі, чи не варто пожертвувати цього разу традиційними пишнотами на Майдані в ім'я спокою і безпеки мешканців столиці, в ім'я того, щоб „помаранчева революція" і далі була безкровною?

До речі: дехто з моїх колег, як тільки дізнався про ультиматум з боку Олександра Омельченка, одразу ж сказав: „Йому дали на лапу". Інші вважають, що київський голова виконує доручення „вічного" Л. Кучми.

Насправді, думаю, мотиви у міського голови інші – саме ті, які він публічно вказує. Але ж у цьому разі посилання на вимоги киян – мовляв, „почистіть" Хрещатик – виглядають не надто коректними.

Певен, що більшість мешканців української столиці готова ще два тижні потерпіти в ім'я перемоги демократії, в ім'я мирного завершення революційних подій. А ті, для кого власний добробут – понад усе, мусять замислитися: чи вітали б вони вторгнення до їхнього міста десятків тисяч „неконтрольованих" осіб? Отож, підсумок, як на мене, такий: Qui bono? Кому вигідне перенесення наметового містечка?

Тільки не киянам і не міському голові; адже реальна альтернатива є такою: або веселі свята разом і наметовим містечком на Хрещатику, або дуже ймовірна перспектива „святкової" контрреволюції на Майдані і Хрещатику з абсолютно непередбачуваними наслідками

Нова політика...

(Закінчення зі стор. 9)

ним голосом вияснює питання на професійному рівні. Він заступник голови комітету Верховної Ради з правової політики, а у виборчій кампанії — довірена особа кандидата В. Ющенка у Центральній Виборчій Комісії (ЦВК).

В інтерв'ю газеті „Kyiv Post" М. Катеринчук розповів, що уся його команда юристів, яка працювала без винагороди, „почувається щасливою, бо здійснила свою історичну місію", і висловив припущення, „що ця справа увійде в європейську юридичну історію". А потім напівжартома додав, що усі члени команди тепер переглянуть свої гонорари за юридичні послуги.

Сидячи в Центральній Виборчій Комісії після закриття дільниць і спостерігаючи, що там діється, „я був у шоку", – згадував він і пояснив, що не сподівався аж такого високого рівня фальсифікацій. Але коли ЦВК проголосила В. Януковича переможцем, „я почав думати раціонально". Тоді адвокати, які запропонували свої послуги, зібрались у його канцелярії і протягом трьох днів і ночей розробляли плян оскарження офіційних наслідків виборів у Верховному суді. І переконали суддів. Після того, каже він, „я й інші юристи заснули на майже 24 години".

На чолі українського парляменту В. Литв**відставку**ин серйозно виріс – з помічника-канцеляриста на високого державного діяча, з авторитетом. Але ж протягом останніх тижнів вся Україна серйозно змінилася. У неї почали вчитись демократії і росіяни, і білоруси і казахи, а решта світу просто подивляла її.

Але що тут важливіше, то це те, що В. Литвин – це людина, яка виросла в минулому. На щастя України, у неї є нове покоління таких професіоналів, як М. Катеринчук, і десятки тисяч зовсім молодих, але стійких активістів з організації „Пора", які виявились справжніми стимуляторами змін.

І все ще, як заявила кілька днів тому Юлія Тимошенко, „боротьба триває". Кандидати і їхні команди далі агітують. М. Катеринчук і його колеги пильнують правові аспекти кампанії, а дівчата і хлопці з „Пори" готові до прямої дії кожної хвилини. 26 грудня ще попереду.

Святвечірні обряди і звичаї

Колись, ще в дохристиянські часи, наші прадіди мали свято „Корочуна" – день привітання сонця. „Свято „Корочуна", – пише проф. С. Килимник, – цілком хліборобське, було в ті далекі часи імпульсом надхнення людини, надією і вірою у щасливий рік урожаю, приплоду худоби, здоров'я, добробуту та радісного життя господаря...

Свято „Корочуна" з різноманітними обрядами-ритуалами, відправами, молитвами, магічними актами-діями – виступає і сьогодні досить яскраво в нашім Різдві... „Корочун" Руси-України, що покрився Святим Різдвом, – це виняткове, багате, веселе, радісне й велике свято, що відрізняється від подібних свят інших народів своєю особливою обрядовістю, багатством фолкльору, взагалі оригінальністю етнографії, найглибшою захованістю в народних масах нашої давньої передісторичної культури. Це свято є свідченням глибокої доісторичної дійсности не лише вірувань, світогляду, але й наших культурних, політичних та економічних зв'язків і взаємин із всесвітом... Наша Церква ті гарні звичаї – рештки первісної культури – врешті прийняла, але, як і мусить бути, вклала в усе це християнські ідеали, Християнську мораль, нові ідеї – правди, любови, всепрощення, щедроти, удосконалення. Але характерно, що в основі різдвяних звичаїв збереглося й досі все те, що пов'язано було в ті далекі часи з хліборобським господарством, з пастушеством: яскраво виступають у звичаях істотні риси українця – працьовитість, гостинність, чесність, доброта, співучість, єдність і святість родини; шанування пам'яті покійників і т. п." (*„Український Рік у народних звичаях в історичному насвітленні", т. 1*).

Головне завдання родини в час Свят-вечора – це гідно приготувати себе і свою душу, свою хату і своє господарство до празника Христового Різдва. Господиня дому порається, щоб гарно прибрати хату всередині та надати їй святкового настрою. Найбільше часу вона присвячує приготуванню Святої вечері. Ця вечеря хоч пісна, але багата, бо має аж 12 традиційних страв. Звідси і її назва – Багата кутя.

Чому на цю вечерю готують саме 12 страв? На це питання знаходимо відповідь у вищеназваному творі проф. С. Килимника. „На основі глибоких досліджень, – пише він, – приходять до думки, що 12 страв це тому, що протягом року „місяць оббігає землю 12 разів". Отже, кожному місяцеві присвячена страва. Подруге, на Багату кутю мусять бути приготовані страви з усієї городини та садовини, що тільки є в господарстві, щоб усім цим прийняти й бога врожаю і святі душі дідів-прадідів... А вони, покуштувавши всього цього, дадуть у цьому році ще більший врожай" (*„Український Рік"..., с. 20–21*). Між стравами Святої вечері на першому місці стоїть кутя, або коливо. Це варена пшениця з медом. Деякі автори дотримуються думки, що кутя – це останок давніх братолюбних столів, які готували у дні смерти мучеників або померлих. Пшениця, як зерно, щороку оживає, тому є символом вічности, а мед – це символ вічного щастя святих у небі.

Коли господиня порається в хаті, то господар приводить до порядку своє обійстя, напуває і годує худібку. З настанням вечора він з особливою церемонією вносить до хати Дідуха – сніп пшениці і ставить його на покутті. „Дідух-Рай", – пише проф. С. Килимник, – крім перебування духів дідів та Бога врожаю, символізував ще й новорічний урожай, добробут, багатство та долю людей... Ось чому така шана Дідухові, ось чому його несуть у хату з такою святістю, як і принесли з поля з почестями; тому і ставлять його на самому почесному місці... (*„Український Рік"..., с. 24.*).

До хати вносять також сіно й солому. Сіно кладуть під обрус на стіл. а солому на долівку. Подекуди в нас солому звали також дідухом. Усе відбувається за означеним обрядом, з промовами, побажаннями чи замовленнями. Під столом на долівці ставлять різні господарські знаряддя: сокиру, косу, серп і т. п., щоб на цілій господарці спочивало благословення.

Свята вечеря вже готова. На небі з'явилася вечірня зоря. Батько родини засвічує свічку на столі. Уся родина святково вбрана, спільно молиться і сідає за стіл до Святої вечері. Батько складає цілій родині побажання. Вечерю починають кутею з різними церемоніями і приговорюванням. На Свят-вечір не забувають і про душі померлих членів родини. Для них ставлять окрему мисочку з кутею на столі або вікні, бо вірять, що й вони беруть участь у Святій вечері. Після вечері вся родина вітає Христове Різдво колядами й колядками.

„Настрій Свят-вечора, – пише о. Марко Дирда, – сповняє серце – душу кожного й кожної з нас невимовним чаром вікових звичаїв українського народу... Свят-вечір збуджує в душі українця-українки не тільки милий і зворушливий спогад, але теж єднає його-її думки, наміри і змагання з ідеєю всього українського народу, як на його батьківщині, так і розсіяного по всьому світі. Тож ти твоєю участю в Різдвяних святкуваннях обнови в собі почуття належности до свого роду; скріпи твою свідомість у зв'язку національної належности до української спільноти, з якою тепер проживаєш у вільній країні; усвідоми собі, що ти член українського народу, який творив свої звичаї, свою духовну культуру протягом тисячоліть. Ними треба тобі жити, їх у собі плекати, постійно відсвіжувати, щоб таким чином зміцнити твій зв'язок із родовим походженням. Ось чому Свят-вечір своїм змістом в українському народі – незабутньо багатий і глибокий!" (*„Бог, Церква і молодь", с. 31-32*).

Розповідь про Свят-вечір подано за книжкою о. Юліяна Катрія „Пізнай свій обряд", яку видало у 2004 році видавництво „Свічадо". У справі придбання цієї книжки можна звернутися у видавництво: вул. Винниченка, 22, а/с 808 Львів, 79008 UKraine. Тел.: (380-322) 742-309. Електронна пошта: post@svi/ado.com

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

„Несу в душі найкращу думу...”

Хорова капеля „Сурма”

„Сурма”, народна чоловіча хорова самодіяльна капеля Івано-Франківської державної медичної академії, відома як володар Ґран-прі XII Міжнародного гуцульського фестивалю, лавреат всеукраїнських хорових конкурсів ім. П. Демуцького та М. Леонтовича, виступила в листопаді на бережанській сцені не випадково. 132 роки тому у цей осінній місяць народився Богдан Лепкий, відомий український письменник, стійкий поборник національної ідеї, автор невмирущих „Журавлів” і трилогії „Мазепа”, поет, вірші якого стали піснями і звучать у хорових колективах Галичини.

„Сурма” має у своєму репертуарі твори братів Лепких і тому є постійним учасником Лепківських святкувань, які організовує всі ці роки в Івано-Франківську президент клюбу української інтелігенції ім. Б. Лепкого Уляна Скальська. Цього року на запрошення Надії Дирди, директора музею Б. Лепкого, хоровий колектив побував 14 листопада з концертом у Бережанах. Художній керівник і диригент капелі Заслужений працівник культури України Б. Волосянко зумів об'єднати в одній концертній програмі творчість Б. Лепкого і Т. Шевченка.

190-річчя від дня народження Великого Кобзаря Уляна Скальська та тернопільський видавець Василь Ванчура присвятили видання „Життєпису Тараса Шевченка”, який склав у далекому 1918 році Б. Лепкий. Представила книгу в музеї Надія Дирда, а „Сурма” виконала твори Шевченка, Богдана і Левка Лепких.

Вперше була виконана в Бережанах співано-деклямована поема „Гамалія”. Хор, солісти В. Садовський, Є. Бойчук, соліст-декляматор М. Турянський принесли у залю і розбурхане море, і козацьку сльозу, і кривавий козачий бенкет. Другий відділ концерту був збудований з українських народних пісень.

Заля дякувала М. Сабову і Т. Крайківському, М. Турянському і В. Кващуку, В. Садовському і Й. Библюку, О. Максакову, Ніні Михайлів за вдалий концерт. Програму вела поетеса Ірина Лембрик, яка пересипала пісні поетичними рядками Б. Лепкого. Капеля завершила концерт фінальним твором „Сурми кличуть в бій”.

Люди дякували подвижникові повернення в Україну Лепківського імені і творчости, почесному громадянинові Бережан д-рові Романові Смикові, підприємцям І. Раєвському, О. Білій, В. Горанині за фінансову підтримку цього вечора.

Надія Волинець

Художнє слово про Україну

Український народе, горджуся тобою!

Присвячується В. Ющенкові

Український народе, горджуся тобою!
Стоїш на холоднім Майдані в столиці,
За правду єдину, відстоюєш Волю!
В своєму пориві священнім і мирнім
Не дав Ти у світі про себе забути.
Неначе Аскольда Могила воскресла,
Піднялись живі немов Крути...
Подій Листопада минулих й новітніх
Не маємо права ніколи забути!
Бо душі Героїв не вмерли,
Порив їх крізь роки, віками
Витає понад Україною й Києвом,
Над Майданом мільйонним, між нами!
Стоїть у священнім пориві за Волю
України народ незборимий!
Стоїть бо за Правду святу і єдину,
За кращу, щасливішу долю.
І з народом моїм щохвилинно –
Кожна чесна в цім світі людина.
В геройськім і мирнім завзятті встає,
Золота й величава НОВА УКРАЇНА!

В ці дні листопаду

Ув осінні ці дні листопаду
Я разом з тобою, моя Україно.
І серце моє стукотить, і душа
З душею народу єдина.
Немає ні меж, ні кордонів
Далеких і близьких між нами.
Не з доброї долі, повірте,
Наш люд розійшовся світами.
Та де б в цю хвилину не був українець
В якій би не жив він країні,
Єдиним поривом об'єднані всі ми –
За честь і на славу своїй Україні!

Оксана Маковець
Сіфорд, Вірджинія, листопад, 2004

Вернімо нашим дітям Україну
Вернімо рідну мову солов'їну.
Вірнімо пісню, росяні світанки
Вернімо небо голубе і сонячнії ранки.
Вернімо плескіт чистої води,
Вернімо синь небес, вишневії сади.
Вернімо літню тишу вечорову
Лелечі гнізда й весну барвінкову.
Вернім чорнобривці і дзвоники сині
І співи пташок на калині.
Вернімо ліси й безмежні поля
й травневе гудіння хруща.
Вернім милосердя і віру в добро,
Дітям вернім материнське тепло
Вернім благородство, совість і честь,
А рабська покора хай йде від нас геть.

Ірина Бевська,
м. Хоростків, Тернопільська обл.

Щира моя подяка за мої вірші, що появились 30 липня в Тижневику „Свобода": „Спалене село" і „У полі тополя". Посилаю ще два мої вірші: „Різдвяна ніч" і „Листопад". Бажаю читачам „Свободи" радісних Різдвяних свят!

Йосиф Собко,
Ню-Гейвен, Кон.

Різдвяна ніч

Різдвяна ніч – тайна самого Бога,
Над Віфлеємом зоря зійшла,
В небеснім сяйві спочива Месія
Дитятко Ісус, люд Божий і земля.
В різдвяній тиші мільйони думок
З чужих країн збираються в дорогу,
До тебе в гості, рідний краю,
Щоб ми разом молились Богу.
Полетів би і я за ними
На Свят-вечір додому,
Та хто ж килими там застелить,
А на столі сіном Ісусику малому?
Не застелять, не освітять
Село моє за рікою,
Тільки вітер снігом метне,
Піде з колядою.
Вже стільки літ минає час,
Минає, не вернеться нікому,
А ми все пам'ятаємо вас,
І край рідний – в далекому, чужому.
Ох, думки ви мої різдвяні,
Дітьми малими в Україну летіть,
Посвяткуйте, посумуйте, минуле
Згадайте, і знов в чужий край поверніть.

Листопад

В Україні вітер віє,
Жене листя полями, степами,
Поміж могилами спиняється,
На розмову з стрільцями.
Одна могила, сумуючи, питає:
„Чи мати моя ще жива,
Батько, брат, і сестра?
Де ж вони? Доле наша гірка!"
Друга могила почорніла,
Мовчки листочки до купки згорта,
І тихо, тихо їх питає:
„Чи Україна вже вільна?"
Третя могила, спільна могила –
Хтось квіти кладе уночі,
Там, під лісом, край дороги,
Щоб не дізнались москалі.
Старенька мати квіти носила,
Казала: „Спіть, хлопці-соколи мої,
Прийміть мене за матір свою
Ви ж мені рідні, а не чужі?
Може мій син теж в бою загинув?
Останні слова його вітер забрав,
Як ми прощались, дорогий сину,
Ти вернутись мені обіцяв!"

Київ помаранчевий

Народ прокинувся. Ні листопаду холод,
Ані грудневий сніг не можуть зупинить
І літніх, і старих, і тих, хто ще є молод –
Всі вийшли, щоб Хрещатик і Майдан залить.
Народний гнів – страшна це сила непоборна,
Народу знову Кремль на горло наступив,
І Україна разом піднялась Соборна,
Щоб твердо висловить обурення і гнів.
Бо вибори зфальсифіковані вже двічі,
Злочинно так отруєний наш Прометей,
Брехня від уряду народу лізе в вічі,
Дорадник виборів – московський цар-пігмей.
Здригнувся світ увесь від підлості цієї,
Від злочину „своїх" і злочину чужих,
Народ, як той Геракл, врятує Прометея,
А кагебістів світ засудить за цей гріх.
Помаранчева революція буяє,
В усіх країнах про нас мідія звучить,
Про Україну тепер в світі кожен знає,
Бо „Ще не вмерла...", ще живе, і буде жить!

Ростислав Василенко,
грудень 2004 р., Ню-Джерзі

Україна

Моя ненько Україно,
Рідна моя мати.
Як ще довго тебе будуть
Свої розпинати.
Свої розпинати,
Чужим помагати,
Щоб ти не змогла ніколи
Із колін вже встати.
Бог Всевишній Милосердний,
Переможець смерти,
Допоможе тобі, нене,
Вижити, не вмерти.
Будеш жити, Україно,
Будеш панувати!
Мову рідну українську
Діточок навчати.
Щоб ними батьки й діди
Не були забуті,
Коли були за Вкраїну
В кайдани закуті.

Пилип Шайда,
Сейнт Пол., Мін

Зі збірки „Могили на конях"

Ранок. А збоку річка.
На пáгорбі біла капличка.
Навколішках тихі корови
Ікону води цілують.

А потім підуть у поле,
Понуривши голови низько,
Бо спéреду босий пастух
Несе корогвý батога.

І, дівонько, так щоранку
З мольбою трави на вустах
Довкола села обходить
процесія тихих корів.

1968 р.

* * *

Ти вістила мені:
„Подивися у корінь,
Бо дорога твоя без ключів,
Ти вже сам у собі здичавів,
Як весною сполохана повінь".
І вторила мені:
„Ми удвох засумні,
Ми зарадісно злиті в долонях,
Нам колись навесні,
як у віщому сні,
Заспівають могили на конях".

* * *

Подай мені свою провину,
Її в колиску покладу,
І так щовечора дитинно
Буду гойдати, як біду.
Подай мені це любе диво,
Бо трохи я і трохи ти...
Довкола мене соромливо
Свої обійми заплети.

* * *

Ти смиренний,
ти вже смиренний
І смиренний буде твій скін,
Так ліниво і так буденно
Піднімаєшся з власних руїн.
Не вміщалось твоє терпіння,
Не вміщались твої жалі,
Не вміщалось твоє коріння
В найдорожчій на світі землі.
Ще теленькає серце в грудях,
Ще руками намацуєш пліт
І тихенько отак при людях
Доживеш отих пару літ.

1967 р.

* * *

Танцює зі мною,
Мов та молодиця,
Подвір'я одягнуте
В білу криницю.

Крила на цвяшку

Котрі вже поношені,
Мишами глодані –
біля дверей кладéмо
і витираємо ноги.
Навіщо літати,
якщо стеля, стіни
повітря,
розмальовані крилами?

Лежимо на підлозі горілиць
І показуєм пальцем –
кому,
коли,
які
і чому
до вподоби.

В роті людини
вулкан зашнурований.

Дбайливо спрасовані крила
виснуть у шафі
на цвяшку.

Стебла мовчання
від підлоги до піднебіння.

В роті людини
один і той
схід і захід сонця,
один і той
краєвид зашнурований.

Деколи в ньому
засяє блискавка.
І потім знову
глибóке,
глибóке
позіхання..

1972 р.

Ярослав Павуляк,
Тернопіль

Автор поезій був переслідуваний комуністичним режимом як патріот України.

Нова книжка про військові нагороди

Нещодавно появилося друге доповнене кольорове видання книжки Ярослава Семотюка „Українські військові нагороди" – в серії видань Наукового товариства ім. Шевченка в Канаді ч. 40, окремими випусками українською та англійською мовами. Книжка видрукована на блискучому папері з гарно оформленою кольоровою малиновою обкладинкою, обсягом 64 сторінки. У книжці поміщено передмову автора та його короткий життєпис, представлено в кольорах уніформи українського війська від найдавніших часів.

Також є сторінка зі стрічками нагород та сторінка з бібліографічними даними. В книжці поміщено 148 різних високоякісних кольорових репродукцій орденів, хрестів, медалів, відзнак, нашивок та емблем в їхніх справжніх розмірах , починаючи з 1918 року і аж до 2003 р. Представлено різні українські військові формації та ветеранські організації. Перше видання 1991 року одержало багато похвальних рецензій різних авторів як в діяспорі, так і в Україні. Книжку було три рази перевидано в Україні двома великими видавництвами Києва і Львова тиражем 30,000 примірників.

У цьому виданні поміщено 19 нових нагород і чотири нашивки. Цим разом тираж порівняно невеликий. Книжка дуже надається для виховання молодого покоління, представляючи численні українські військові формації різних часів в боротьбі за Незалежну Україну у виді їхніх заслужених нагород.

Книжку можна замовити українською або англійською мовою, надсилаючи 15 дол. (в цю ціну включена поштова пересилка) на адресу: Ukrainian Medals 55 Van Dusen Blvd. Toronto, Ontario M8Z 3E8, Canada. Тел.: (416) 233-6350.

А. Оленська-Петришин в „Артанії"

В Альманаху „Артанія" за 2004 рік знаходимо, поруч інших статтей на мистецькі теми та про визначних українських мистців, статтю у відділі „Ми і час" – про Аркадію Оленську, під заголовком „Життя, осяяне мистецтвом", пера Марії Хрущак, з репродукцією цікавих картин з кактусами цієї відомої мисткині.

У статті обговорюється альбом творів А. Оленської-Петришин, що появився у 2003 році у видавництві „Анна", упорядкований Б. Бойчуком та з передмовою Я. Лешка. Стаття прикрашена репродукцією трьох картин з кактусами і має мотто, що у традиції українського мистецтва „жінка і природа зливаються в одне".

Це зразкове обговорення альбому, присвяченого А. Оленській-Петришин, має особливе значення ще й тому, що вміщене саме в альманаху „Артанія", що появився вперше десять років тому і виходить досі під редакцією Миколи Маричевського, при співпраці цілого ряду українських культурологів, які дбають про високий мистецький рівень цього винякового видання. Як пише головний редактор у своїй передовій до цього числа „Артанії", в якому вміщено статтю про А. Оленську-Петришин, „Мета „Артанії" – якомога більше наших людей повернути в коло української пракультури, аби вони усвідомили себе і своє місце на нашій священній артанській землі".

А далі головний редактор у цій програмовій передовій статті стверджує, що „закладаються підвалини великого поступу української справи (в царинах культури, мистецтва, мови і т. д.), позаяк XXI століття – час утвердження України. Української, артанійської України".

Після цієї програмової статті це число „Артанії" містить за змістом прецікаві статті поруч з довідкою про А. Оленську-Петришин – про твори Софії Зарицької, Наталки Гузар про „культвандалізм" в Україні та інші. Треба надіятися, що цей прецікавий та знаменито технічно виданий журнал буде продовжувати свою працю.

О. Кузьмович

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ", листопад 2004 р.

500 дол.	Барановський Роман	Кергонксон, Н.Й.
100	240-ий Відділ УНСоюзу	Парма, Огайо
80	Андрушка Мира	Норт Порт, Фла.
55	Клімчак Михайло	Чикаго, Іл.
	Куляс Юліян	Парк Рідж, Іл.
	Процюк Олена	Ню-Йорк Н.Й.
	Свищук Юрій	Ст. Люїс, Міз.
	Шмагала Тарас	Клівленд, Огайо
	Воловодюк Володимир	Четам, Н.Дж.
50	Болонка Василь	Бутвин, Па.
	Яросевичі Лідія і Євген	Вашінґтон, Д.С.
	Ліщина Л.	Ізлинґтон, Онт. Канада
	Середович Ірина	
	в пам'ять М. Середовича	Сиракюз, Н.Й.
	Собко Йосиф	Ню Гейвен, Кон.
45	Боярська Іза	Дандес, Іл.
	Ковалюк Маркіян	Ґлочестер, Онт. Канада
	Малецький Мирослав	Торонто, Онт. Канада
40	Стахів Михайло	Рок Порт, Текс.
35	Дацик Анна	Стілвотер, Н.Й.
30	Букшована Стефа	Рендолф, Н.Дж.
	Калиник Валентина	Лігайтон, Па.
25	Білинський Ігор	Філядельфія, Па.
	Богонович Роман	Кергонксон, Н.Й.
	Делкевич Люба	Рочестер, Н.Й.
	Федик Володимир	Рочестер, Н.Й.
	Крамаренко Марія	Іст Віндзор, Н.Дж.
	Оліярник Юрій	Седл Брук, Н. Дж.
	Патерин Б.	Стирлінґ Гайтс, Миш.
	Петрик Анна	Шервуд Парк. Алб.
		Канада
	Рихтицька Дарія	Ворен, Миш.
	Запорошенко Микола	Карбондейл, Іл.
	Семків Ярослав	Бойлінґ Спрінґс, Па.
	Шайди Софія і Пилип	Ст. Пол, Мін.
	Сохан Неоніля в пам'ять	
	Володимира Жили	Моріставн, Н. Дж.
	Вербовський Василь	Сиракюз, Н. Й.
20	Одежинська Лідія	Філядельфія, Па.
	Петруша Іван	Трой, Миш.
	Пундій Павло	Чикаґо, Іл.
	Пилипшенко Володимир	Рочестер, Н.Й.
	Сінглтон Бенямін	Колумбія, С. Кар.
	Задор Володимир	Лас Веґас, Нев.
15	Біч Олена	Алтамноте Спрінґ, Фла.
	Билен Ярослав	Чикаґо, Іл.
	Демчук Таня	Кері, Н. Кар.
	Федун Василь	Чардон, Огайо
	Ґоляш Анна	Палатайн, Іл.
	Ґудзяк Олександер	Сиракюз, Н.Й.
	Городецька Ольга	Кендал Парк, Н.Дж.
	Грамяк Мирон	Норт Порт, Фла.
	Іванчук Адріян	Флашінґ, Н.Й.
	Колодчин Василь	Ворен, Миш.
	Копачинський Константин	Сан Ґабрієл, Каліф.
	Коритовський Володимир	Стерлінґ Гайтс, Миш.
	Кріслатий Зенон	Клівленд, Огайо
	Кузьо Теодор	Ґренбі, Кон.
	Мандич Петро	Ролінсфорд, Н. Гемш.
	Мазяр Людмила	Блюмінґдейл, Іл.
	Меленка Микола	Вітинґ, Н. Дж.

15 дол.	Новак Петро	Чикаго, Іл.
	Макарушка-Колодій О.	Мейплвуд, Н.Дж.
	Обущак Степанія	Філядельфія, Па.
	Палій Марія	Джексон Гайтс, Н.Й.
	Полець Олександер	Ст. Антоні, Мін.
	Шендзік Віра	Трентон, Н.Дж.
	Серафин Олександер	Трой, Миш.
	Шайди Софія і Пилип	Ст. Пол, Мін.
	Шепелява Аня	Коломбія, Мд.
	Скоцень Володимир	Стетен Айленд, Н.Й.
	Сосяк Василь	Форест Гілс, Н.Й.
	Сидорак Ярослав	Гілсборо, Каліф.
10	Боднарук Марко	Бреквил, Огайо
	Ціх Михайло	Лондон, Онт. Канада
	Андреюк Андрій	Істр Гановер, Н.Дж.
	Барусевич Софія	Норт Порт. Фла.
	Бігун Роман	Ролинг Гілс. Каліф.
	Бойчук Марія	Дрешер, Па.
	Борковська М.	Йонкерс, Н.Й.
	Брездун Василь	Норт Роялтон, Огайо
	Бучинська Катерина	Камберленд, Р. Айленд
	Хома Платон	Іст Гейвен, Кон.
	Чопек Анна	Лос Аламос, Н. Мех.
	Шпитко Марія	Чикаго, Іл.
	Долінай Олександер	Гетборо, Па.
	Дудар Микола	Ворен, Миш.
	Форошовська Марія	Йонкерс, Н.Й.
	Ґалан Орест	Пайнлас Парк, Фла.
	Ґерент Володимир	Норт Порт, Фла.
	Ґлют Степан	Флендерс. Н. Дж.
	Ґальчук Ярослав	Ст. Кетернис, Онт.
		Канада
	Головатий Степан	Акорд, Н.Й.
	Ясінська Зеновія	Сан Сиciv, Аріз.
	Кісь Микола	Сан Бруно, Каліф.
	Коча Степанія	Чикаґо, Іл.
	Коцур Ігор	Самервіл, Мас.
	Корчмарик Франко	Монреаль, Квеб. Канада
	Косяк Михайло	Сиракюз, Н.Й.
	Коцопей Омелян	Трентон, Н. Дж.
	Кульчичий Володимир	Лорейн, Огайо
	Лико Іван	Рочестер, Н.Й.
	Лилак Микола	Рочестер, Н.Й.
	Маслій Микола	Філядельфія, Па.
	Мудрак Василь	Бруклин, Огайо
	Муштук Євгенія	Ворен. Миш.
	Мищенко Іван	Шелтон, Кон.
	Новицький Славко	Силвер Спрінґ, Мд.
	Ремський Михайло	Балтимор, Мд.
	Романюк Тарас	Гемден, Кон.
	Семеняк Микола	Ню Берлін, Віск.
	Січ Дмитро	Алфред Стейщен, Н.Й.
	Стасишин Степанія	Вест Гартфорд, Кон.
	Стеців Богдан	Спрінг Гіл, Фла.
	Стрийська гімназія	Стрий, Україна
	Світій Марія	Бруклин, Н.Й.
	Сива Степанія	Кливленд, Огайо
	Василишин Василь	Вілмінґтон, Дел.
	Війтович Юрій	Чикаго, Іл.
	Залиба Ірина	Мінеаполіс, Мін.
5	Бігун Роман	Ролинг Гілс, Каліф.

5 дол.	Бабюк Ігор	Рочестер, Н.Й.
	Бабська Таня	Вудгейвен, Н.Й.
	Бахнівський Олександер	Елкгард, Інд.
	Бенко Франко	Кливленд, Огайо
	Березюк Софія	Ворен, Миш.
	Білан Василь	Рочестер, Н. Й.
	Благий Дмитро	Філядельфія, Па.
	Блага Іванна	Рочестер, Н.Й.
	Бобак Ярослав	Бруклин, Н.Й.
	Гавришок Богданна	Львівська обл., Україна
	Хархаліс Любомир	Рочестер, Н.Й.
	Чабан Галина	Кентон, Мас.
	Данчук Андрій	Лівінгстон, Н. Дж.
	Дуда Роза	Ґлестонбурі, Кон.
	Ференцевич Юрій	Джерзі Сити, Н.Дж.
	Гнатів Володимир	Ютика, Н.Й.
	Гузій Володимир	Київ, Україна
	Ігнат Петро	Клифтон, Н.Дж.
	Ільків Іван	Вітинг, Н.Дж.
	Івахів Дарка	Чикаґо. Іл.
	Янович Люба	Чешир, Мас.
	Копитчук Роман	Ст. Августин, Фла.
	Кос Степан	Савт Бостон, Мас.
	Коверко Олег	Чикаго, Іл.
	Козак Лідія	Ратерфорд, Н.Дж.
	Кремінець Михайло	Чікопі, Мас.
	Кришталович Ярослав	Клівленд, Огайо
	Кулинич Петро	Йонкерс, Н.Й.
	Курис Богдан	Бронкс, Н.Й.
	Лоза Уляна	Бафало, Н.Й.
	Лисак Теодозій	Парма, Огайо
	Мацук Богдан	Берлін, Мд.
	Максимів С.	Ла Сел, Квеб. Канада
	Марчук Іван	Лейк Женіва, Віск.
	Могила Анна	Ріджвуд, Н.Дж.
	Мулик Михайло	Бруклин, Н.Й.
	Нечепоренко Микола	Джеферсон, Огайо
	Ніньовський Михайло	Ворен, Миш.
	Пахолюк Ігор	Берлінгейм, Каліф.
	Панкевич Степан	Сайлом Спрінгс, Аріз.
	Плавюк Роман	Монреаль, Квеб. Канада
	Пишко Петро	Львівська обл., Україна
	Рудко Ігор	Колчестер, Кон.
	Седлярчук Анна	Бафало, Н.Й.
	Слук Микола	Словн, Н.Й.
	Смага Володимир	Сиракюз, Н.Й.
	Смігельша Ніна	Спрінгфілд, Н.Дж.
	Сокольський Роман	Гартфорд, Кон.
	Стебельська Аркадія	Рідінг, Па.
	Степанюк Юрій	Кю Ґарденс, Н.Й.
	Ваціавський Антон	Форест Гілс, Н.Й.
	Віліямс Ярослава	Ст. Люїс, Мз.
	Воляник Степан	Парма, Огайо
	Волошин Володимир	Вест Айсліп, Н.Й.
	Захарчук Петро	Енсіно, Каліф.
	Жидовська Анна	Маргейт, Фла.
	Разом	3,190 дол.

Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи" – найстаршої української газети в світі.

Вийшла у світ монографія „Кричевські і українська художня культура XX століття“

У Київському видавництві „Криниця“ побачило світ унікальне видання – перша книга трилогії „Кричевські і українська художня культура XX століття“ – монографія „Василь Кричевський“. Книга видана накладом 1500 прим., має 704 стор., містить 1133 чорно-білі і кольорові ілюстрації, вступ, післямову, хроніку життя і творчости, підписи до ілюстрацій та вміщений на форзаці родовід Кричевських – українською та англійською мовами. Це – наслідок багаторічної праці відомого українського мистецтвознавця Валентини Рубан.

Трилогія про Кричевських розпочинає серію видань „Мистецькі роди України“, присвячену художній еліті, творчі долі якої підкреслюють драматизм шляхів і велич національної культури. Такі видання стають вельми актуальними в наш час, коли на противагу процесам гльобалізації у світовій культурі зростає потяг до національної ідентичности, до глибинних народних джерел.

Як і попередні фундаментальні дослідження („Український портретний живопис першої половини XIX ст.“, 1984; „Український портретний живопис другої половини XIX – початку XX ст.“, 1986), науково-популярні („Забуті імена. Розповіді про українських художників XIX – XX ст.“, 1990) та альбомно-монографічні видання („Портрет у творчості українських живописців“, 1979; „Анатоль Петрицький. Портрети сучасників“, 1991), монографія В. Рубан ґрунтується на великому архівному, літературно-джерельному та фактологічному матеріялі і висвітлює життєвий і творчий шлях одного з великих вітчизняних майстрів XX століття – Василя Кричевського.

Кричевські – одна з найталановитіших мистецьких родин – вписали яскраву сторінку в художню культуру України, ствердивши неминущу цінність її народних основ, а їхні кращі твори стали національним надбанням. Це були самобутні і вродливі люди. Їхня гарна і міцна порода вчувалася відразу: у зовнішності, у поводженні, у вольових і цілеспрямованих натурах. Неповторні особистості – Василь Кричевський, Федір Кричевський, їхні діти та онуки – подібні між собою великою любов'ю до прекрасного, до мистецтва. Три покоління митців – різні шляхи і долі. Але, крім кровних зв'язків, творча династія Кричевських споріднена ще й тим, що де б не були її представники і як би тяжко їм не жилось, вони завжди залишалися українцями в усьому – у творчості, в характерах, у любові й потягу до рідної землі.

Федір Кричевський. „Беатріче“ (1911 р.)

Федір Кричевський. „Студентка“

Старійшина династії – Василь Кричевський належить до небагатьох і в світовому мистецтві художників універсального таланту, які народжуються не кожного століття – тим ваговитішою є поява майстра такої міри в українській художній культурі. Маштабністю й багатогранністю творчої натури він нагадує митців Відродження: був архітектором, живописцем, графіком, художником книги, дослідником народної творчости, дизайнером, сценографом, майстром декоративно-вжиткового мистецтва, художником кіно і педагогом.

В. Кричевському належить довершене втілення національного символу – державного герба (великого й малого) – і сьогодні, саме в його клясичному накресленні давній тризуб прикрашає державні прапори, споруди й папери незалежної України. Він відродив національний стиль в архітектурі, а його будинок Полтавського земства став пам'яткою світового значення.

Катерина Кричевська-Росандіч. „Ярославів Вал“ (1994 р.)

Один із фундаторів Української академії мистецтв і творець української модерної книги, В. Кричевський був неперевершеним знавцем народного мистецтва і став першим художником українського кіно, яке разом з О. Довженком виводив на европейський рівень („Звенигора“, 1927), зробив вагомий внесок у сценографію та дизайн, виховав покоління архітекторів і художників.

На своєму довгому життєвому й творчому шляху – а з майже восьмидесяти років життя він шістдесят років жив творчістю, повністю й беззастережно віддавшись мистецтву й архітектурі – зазнав багато втрат і страждань. Але як би драматично не складалась доля, він ніколи не зраджував творчости, не покидав мистецтва, в якому тільки й бачив сенс свого життя.

В. Кричевський був митцем, який розвиває традиції і відкриває нові обрії творчости. В його мистецькій діяльності збіглися рушійні проблеми і найхарактерніші риси худжньої культури, що зробило його ключовою постаттю українського мистецтва XX століття.

Фотоальбом можна замовити в інтернет-крамниці „Українська книга“ за 147.95 дол. з пересилкою (в Україні – 139.95 дол.). Електронна адреса „Української книги“ : www.knyha.com

„Українська книга“

Краще пізніше, ніж ніколи...

Наталія Степаненко

Розмови про інсценізацію балету „Катерина Білокур" (рік написання – 1982–84) тривають більше 20 років. Завжди знаходилася низка причин та обставин, через які виставу відкладали. Протягом цих років автор, композитор Леся Дичко, Народна артистка України, лавреат багатьох президентських нагород, професор Національної музичної академії України імені П. Чайковського, секретар Спілки композиторів України, „переодягала" та „перекроювала" балет в інший жанровий одяг – з балету на „Фрески по Катерині Білокур" (концертний твір для скрипки і органа), з фресок – в симфонічні сюїти, з елементами відеоряду (картини Катерини Білокур були представлені на сцені до 100-річчя її народження), в інші симфонічні версії з танцювальними ескізами, в кіно-музичні версії.

Дивно, що очевидну істину – потребу поставити балет про Катерину Білокур на сцені Національної опери України ім. Т. Шевченка треба було доводити Міністерству культури і мистецтв України стільки років! Чи ім'я Катерини Білокур, унікальної національної перлини української культури, непотрібне зовсім Україні та новому її поколінню?

А саме балетний жанр, найбільш демократичний та улюблений, при, безумовно, високій режисурі, хореографії, сценографії (як це робив Є. Лисик), художній фантазії та витонченому смаку, може стати несподіваним шедевром на сцені оперного театру, цілою школою, через яку глядач дізнається, відчуває і переживає багато позитивних емоцій. Сам образ Катерини Білокур поведе за собою творчу групу і надихне на цікаве сучасне відображення.

І нехай продовжуються дискусії в Спілці письменників України з приводу повісти В. Яворівського „Автопортрет з уяви" про життя і творчість Катерини Білокур – все ж таки неповторність її очевидна.

Природним є і звернення композитора Лесі Дичко до образу Катерини Білокур, бо музичний та художній світ Лесі Дичко і Катерини Білокур дуже подібні. Майже у кожному творі Лесі Дичко – драматична напруженість. У деяких творах вона приходить до гармонії, а в деяких творах – ніколи... Цей вихід до гармонії, апотеозу відчуваєш завжди, як переродження, очищення, але через трагічну парадигму. Наприклад, згадаю ораторію „І нарекоша ім'я Київ".

У творах Л. Дичко завжди присутній час. Він присутній і в балеті „Катерина Білокур", де мисткиня проходить через нерозуміння (навіть своїх батьків), самотність та напружений історичний контекст. Леся Дичко узагальнює цей образ до концепції „Художник і світ" і вже розумієш, що цей твір не тільки конкретно про Катерину Білокур, а про митця у будь-якому часі і піднесення його до високодуховного самовиразу.

Дві жіночі долі, дві жіночі душі сплелися у астральному вирі. Згадаємо музичні інтереси Катерини Білокур, участь її у театрі, її спів, відчуття Шевченківської поезії, а також згадаємо і живописні пристрасті Л. Дичко. Відомо, що вона в 60-ті роки прослухала курс лекцій з мистецтвознавства у художньому інституті, сама викладала в інституті історію музики, мала персональні художні праці, а у всьому своєму творчому доробку відтворює комплексний підхід у створенні образу.

І саме балет „Катерина Білокур" є прикладом творчої фантазії, в якому є сюжетна канва, історичний контекст (1917, 1921, 1941 роки), автобіографічні мотиви (батьки, діти, самотність, самоосвіта мисткині), загальнолюдські цінності (людина, час, художник, творчість, оточення).

Сюжетна канва повісті В. Яворівського представлена в балеті узагальнено. В балеті – три частини, що вирішені композитором у жанрі симфонії, але присутність солюючої скрипки протягом всього балету та його 3-членна композиція говорять, що це симфонія-балет-концерт. У першій частині балету проходять епізоди дитинства, перша любов, відчуття шевченківської поезії, ніч на Івана Купала, війна, загибель картин під час пожежі. Друга частина – самотність. Третя – це ствердження творчости (через нагадування деяких попередніх епізодів життя, поява історичних фігур (козак Мамай, Шевченко). У цьому розділі теми, що несли раніше драматичну окрасу – заспокійливо переходять в апотеоз, в якому проходить ляйтмотив Катерини в контрапункті з темою квітів. Творчість та кохання єднаються. Однак, композиторська ідея і не знайшла відображення на сцені оперного театру.

Сцена з музичної сюїти

Нещодавно фестиваль „Київмюзик-фест" надав можливість побачити і почути одну з версій балету – Симфонічну сюїту ч.1 – на сцені Оперної студії Національної музичної академії України імені П. Чайковського. Хореографічне вирішення – відомого хореографа, що працює з різними театральними проєктами, Алли Рубіної.

В першу сюїту Леся Дичко звела всі сюжетні лінії, а в майбутню, другу сюїту вона внесе всі танцювальні епізоди (квіти, козак Мамай та ін.). На думку хореографа, це не найкраще рішення, тому що порушується балянс та хореографічна логіка. Але інтерв'ю з композитором і хореографом відкрило різниці ще й в інших поглядах. Розходяться вони в концепції художнього бачення, одного й того ж самого твору. І це, на мою думку, нормальне явище. Хореограф, що була поставлена перед фактом інсценізації балетної сюїти за два тижні, вирішила її як „імпресіоністичний експромт".

Це дозволяє хореографу, не читаючи партитуру буквально (з точки зору точної відповідальности історичним фактам, подіям, пожежі, війнам тощо, вийти на рівень узагальнення та приділити більше уваги кольорово-емоційній сфері та хореографії, що начебто розтанцьовує її пластикою (кольорові плями, згустки, напруження барв, розбіжність, їх простір, пересічення тощо). На перший рівень виходить не сюжетна канва, а рух та його емоційна різноманітність. Тому хореограф свідомо розставляє лише акценти, знаки, символи, що викликають у глядача імпровізаційно – асоціятивні уявлення.

Якщо в балеті Лесі Дичко Катерина Білокур – центральна постать, то у версії Алли Рубіної мисткиня начебто пасивний спостерігач (виконавиця Тетяна Андреєва). Вона, з точки зору хореографа, начебто обрамлення того, що відбувається, вона вбирає світ, спостерігаючи ззовні.

Предмети, природа, емоційні хвилювання, стан – все це в часі оживає і набуває людського обличчя: душа квітів (виконавиця Ксенія Іваненко), витоки життя (Наталія Бурлака) – танці з косою, свічкою, з полотнищами, відчуття материнства в розумінні Початку всього земного, та мандруючий Кобзар (у Лесі Дичко в балеті – це Шевченко), але Алла Рубіна замінила його на бандуриста.

Концерт артистичного центру

ЧИКАҐО. – 12 грудня в школі св. Миколая відбувся концерт з участю юних піяністів, вокалістів і камерної оркестри Українського артистичного центру під керівництвом Зеоніда Модрицького.

Вперше в історії українського Чикаго була надана можливість виступити солістами молодим піяністам та показати особливості музики кожного з композиторів, перейнятись стилем виконаних творів та особливостями інтерпретації. На вечорі прозвучали концерт Миколи Сільванського, який виконала юна піяністка Соломія Чуйко, концерт Й. Гайдна – сольо Ірина Бровар, музику В. А. Моцарта виконав Едвін Гузик.

Концерт для фортепіяна з оркестрою Дмитра Бортнянського виконала молода піяністка Марія Божецька, тричастинний концерт Й. Гайдна виконали Ентоні Еспарез, Адріан Гузик та Ісаак Тан.

В другій частині концерту прозвучали мелодії українського композитора Богдана Веселовського. Публіку захопили своїм співом Туня Мицик та Оксана Петрів. Перед кожним виконанням диригент оркестри Зеонід Модрицький проводив невеличке інтерв'ю з кожним із учасників. Було це дійство дуже цікавим і захоплюючим для всіх.

Український артистичний центр дякує педагогам, які підготували юних піяністів до виступу з оркестром. Це – Зеонід Модрицький, Оксана Підручна, Людмила Туркало та Вірджинія Робин.

Іванка Модрицька

НА ДОЗВІЛЛІ

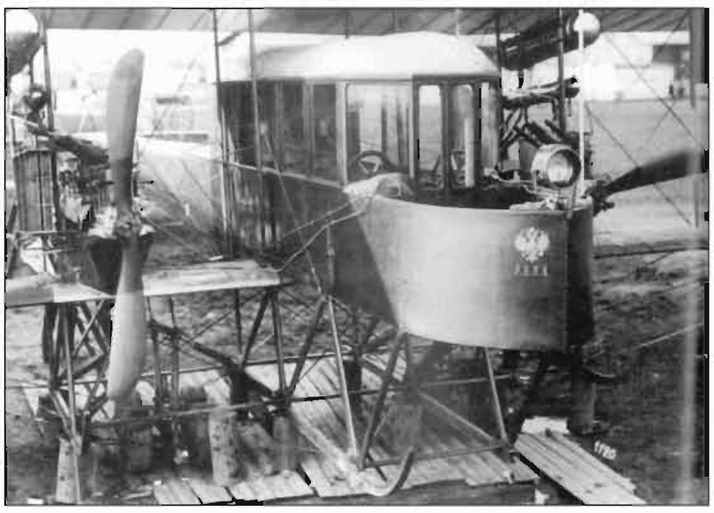
Нові світлини про І. Сікорського

В Національному музеї авіяції і аеронавтики США (Вашінґтон) зберігається велике зібрання світлин, які розповідають про історію літакобудуваннян в світі. 307 світлин Джошуа Стаф видав у альбомі „Picture History of Early Aviation, 1903-1913" („Світлини історії перших кроків авіації, 1903-1913"). Серед яких є дві маловідомі загалові світлини з діяльности видатного українського авіоконструктора Ігоря Сікорського, який народився в Києві 1889 року. Перша світлина показує літак С-6А, збудований в 1912 році. При будівництві першого варіянту цього літака С-6 в листопаді 1911 року І. Сікорський вперше застосував його аеродинамічні випробування на саморобному пристрої для визначення кращої обтічности. Літак мав двигун „Агрус" потужністю 100 кінських сил. 29 грудня 1911 року І. Сікорський виконав на ньому лет і встановив відразу три світових рекорди – лет з двома пасажирами, досягнення швидкости 111 км/год. і цей ж рекорд для літаків-біпланів. Конструктор вирішив піти далі, і в березні 1912 року випробував удосконалений літак С-6А, який піднімав у повітря 450 кг вантажу. 14 березня 1912 року І. Сікорський здійснив рекордний лет з чотирма пасажирами. А в квітні того ж року він був запрошений на посаду головного конструктора літаків Русько-Балтійского заводу в Петербурзі. Рідкісне фото показує літак і його оточення на київському летовищі.

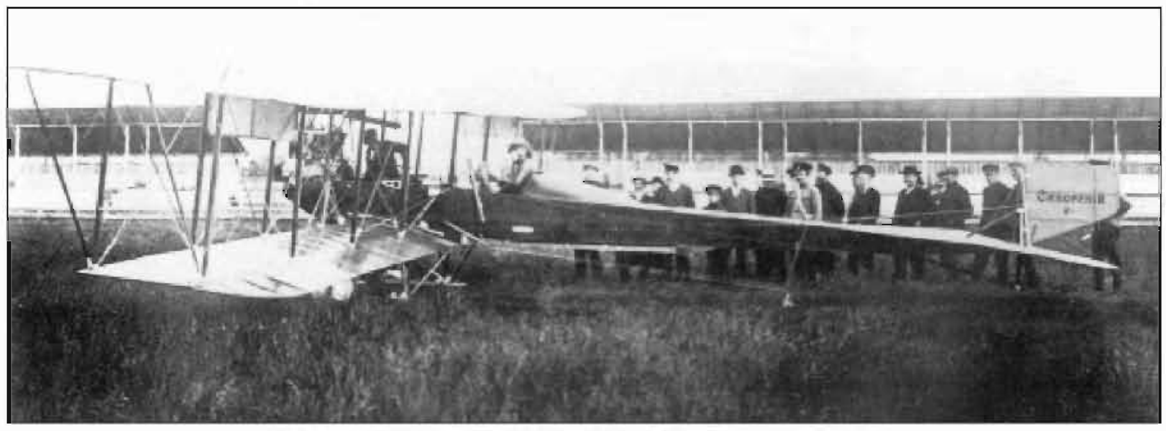
Наступна світлина показує літак І. Сікорського „Гранд-Балтійський" („Руський витязь"), збудований вже в Петербурзі 1913 року. Це був перший у світі 4-моторний літак, первісток важкої авіяції. Літак важив 4200 кг. Фахівці не вірили, що така машина злетить в повітря. Але 23 липня відбувся його перший лет, а 2 серпня І. Сікорський встановив світовий рекорд: підняв 7 пасажирів і досягнув тривалости лету 1 година 54 хвилини.

Адреса видавництва альбому: Dover Publications Inc., 31 East 2nd Street, Mineola, NY 11501.

Л. Хм.

1912 р. Літак С-6А

1913 р. Літак І. Сікорського „Гранд-Балтійський»

Нові поштові марки України (осінь 2004 року)

25 жовтня в кримському місті Балаклаві відбулось театралізоване дійство: легка кавалерія в англійських мундирах атакувала позиції російської артилерії. Так було вшановано пам'ять полеглих в часі Кримської війни британців, які через помилку свого командира лорда Кардігана потрапили під прямий вогонь російських гармат і загинули. В ущелині Інкерман жовтневого дня в 1854 році залишилося назавжди понад сто вояків. Тепер на кримську землю прибули британський принц Філіп, лорд Кардіган - потомок недолугого командира кінноти, сотні туристів з Великої Британії. На місці бою було встановлено білий дерев'яний хрест. В цьому році Балаклаві виповнилося 2500 років, і з цього приводу випущено марку номіналом 45 коп. Її автор Марія Гейко. Бакалаву згадували античні автори як грецьке місто Симболон. У 1357 році його здобули генуезці, у 1457 році – турки, які й дали місту нинішню назву („гніздилище риби"); В місті є рештки генуезької фортеці, які видно на марці.

Видавництво „Марка України" продовжує географічну серію, присвячену областям. Введено в обіг художні поштові марки на честь Полтавської, Херсонської, Рівненської областей (художник Олександер Калмиков).

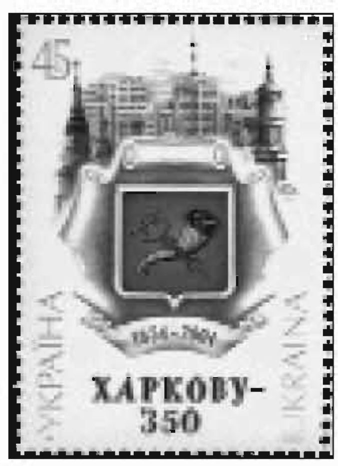
17 вересня введено в обіг художню поштову марку „Єлисаветград - 250 - Кіровоград" (художник В.Стороженко). Місто Єлисаветград засновано як фортецю в 1754 році. За комуністичного режиму було перейменоване на Зінов'єськ, пізніше – на Кіровоград.

15 вересня вдруге вийшов поштовий бльок „Пам'ятка архітектури XIX ст. – Київський університет ім. Тараса Шевченка. 170 років з часу заснування" (художник Сергій Бєляєв). Тепер на ньому зроблено додаткові написи „170 років з часу заснування", (номінал) „2.61" та „2004" .

Багатьох зацікавить серія з 4-ох марок „Мости", ня яких зображено Інгульський і Південно-Бузький мости у Миколаєві, Дарницький міст у Києві, міст ім. Б. Преображенського у Запоріжжі.

Випущено марку до 350-річчя Харкова (художник Сергій Мозговий). Харків виник у 1655-56 роках як поселення вихідців з Правобережжя України і був точкою оборони від кримських татар. У 1765 році Харків став губернським центром Слобідської України.

Канадська газета про „Пісню Калини"

У канадській газеті, Торонтському „Globe @ Mail" з 14 липня появилася докладна рецензія на повість молодої канадської письменниці українського роду Лізи Ґрекул „Kalyna's Song". Ця повість номінована на відзначення Канадського конкурсу за першу повість канадських авторів 2003 року.

Ліза Ґрекул народилася в канадсько-українській родині в місті Сейнт-Павл, провінція Альберта. Батько й мати, також народжені в Канаді, нащадки українських поселенців, що приїхали після Першої світової війни з Буковини. Авторка повісті живе тепер у Ванкувері і працює викладачем у департаменті англійської літератури Ванкуверського університету. Після закінчення середньої й університетської освіти в Канаді вона деякий час навчалася й працювала в Свазіленді, провінції Південної Африки.

Головна постать повісті, Колін Луцак, теж народжена в Сейнт-Павлі, у родині канадців українського походження, веде свою розповідь у першій особі про своє життя й переживання в Канаді й у Свазіленді.

Кожного року Колін зі своїми батьками й братом їдуть святкувати Різдвяні й Великодні свята до діда, що доживає віку в місті Веґревіл. Там вони зустрічаються з чисельним колом своїх свояків. Українська мова в родинах другої генерації, народжених у Канаді українців, вживається тільки при нагоді тих родинних зустрічей і то переважно старшою генерацією.

Колін, обдарована гарним голосом і слухом, вчиться грати на фортепіяні і робить дуже добрі поступи. Стає відомою солісткою на різних етнічних фестивалях цілої Альберти і сподівається здобути там золоту медалю. На жаль, згідно з оцінкою жюрі, помимо гарного голосу, вона не отримує нагороди через незадовільну вимову українських слів.

Після закінчення середньої освіти, Колін вирішує їхати геть з Канади й, одержавши стипендію на студії в Міжнародному інституті, їде до Свазіленду, провінції в Південній Африці.

У Свазіленді Колін знайомиться зі студентками з Польщі, Німеччини, Нової Зеляндії, Ізраїлю та багатьох інших країн. Входить у конфлікт з польською студенткою, яка розповідає антиукраїнські історії про співпрацю українців з нацистами під час окупації Польщі гітлерівською Німеччиною. Колін починає вивчати історичні стосунки України й Польщі, робить копії тих сторінок, які вказують на знущання поляків над українцями на землях окупованої поляками України, й передає це в присутності інших студентів своїй польській опонентці.

На мою думку, літературна вартість цієї нової повісті є в тому, що вона щиро й без зайвих прикрас правдиво змальовує проблеми й душевні переживання третьої генерації молодих канадців українського походження, які, хоч уміють гарно співати українські пісні й танцювати, не знають рідної мови й мають дуже мале знання історії, літератури й культури українського народу, з яким вони пов'язані своїм родовим корінням...

Було б добре, якби цю повість прочитали англомовні й чужомовні молоді люди українського роду не тільки в Канаді. Книжку „Kalyna's Song" by Liza Grekul, Канадське видавництво „Coteou Books" – можна замовити в книжкових крамницях Канади і США.

Стефанія Гурко,
Торонто

Великий реформатор балету

До 100-ліття народження визначного хореографа Сержа Лифара (1905 – 1986)

У 2005 році виповниться 100 років від дня народження реформатора балетного мистецтва, великого теоретика танцю, хореографа-педагога і президента Всесвітньої ради танцю ЮНЕСКО Сержа Лифара. З ім'ям цього артиста пов'язаний розквіт хореографічного мистецтва не лише в Україні, але в цілій Европі в другій половині XX ст.

Сергій Лифар, відомий як Серж, народився в Києві, де промайнула його молодість. З раннього віку він захопився танцем і вступив до півприватної студії прими-балерини і хореографа Київського оперного театру Б. Ніжинської. Але саме тоді Україна програла визвольні змагання, і Сергій у 1923 році вирішує втікати з рідного міста. Він таємно переходить кордон, поборює на своєму шляху багато незгод і дістається до Парижу. Тут йому пощастило завершити балетну школу і брати науку у відомого італійського педагога Чекетті, де в супроводі С. Дягілєва він зробив успішний початок на сцені. У 1930 році його приймають на посаду керівника балетної трупи паризького театру „Гранд Опера", що стала в той час найславнішою у світі. Саме в цьому театрі Сергій поставив понад 200 балетів, у яких сам виконував головні ролі.

Брав Сергій Лифар активну участь в житті української еміґрації, особисто був на похороні отамана Симона Петлюри.

Другу світову війну Сергій Лифар пережив у Франції і після її закінчення працював художнім керівником „Нового балету Монте-Карло". Можемо сміливо назвати С. Лифара дипломатом українського хореографічного мистецтва за межами України.

С. Лифар був не лише видатним танцюристом, реформатором балетного мистецтва. Він створив принцип так званих „трьох хореографічних плянів", за яким вистава розглядалася як цілісне дійство і як психологічний стиль власного танцю, який він назвав хореографічним неоромантизмом, і за його стилем пішов цілий напрям европейського балету в другій половині XX століття. За вагомий творчий доробок він одержав балетну нагороду „Золота туфелька" (1955 р.), а згодом, вже в похилому віці, тобто в 1982 році став Кавалером французького ордена Почесного леґіону.

Крім артистично-хореографічної діяльности, Сергій багато уваги приділяв педагогічній праці. У його спадщині – наукові праці з теорії клясичного балету, спогади „Страдні роки", „З Дягілєвим". У 1947 році він заснував Французьку академію танцю, а з 1958 року – Паризький університет танцю, викладав історію і теорію танцю у Сорбоні. З його осягів користався Павло Вірський, який український танець прославив на весь світ. П. Вірський називав С. Лифаря „батьком модерного балету", хоча в Україні ім'я С. Лифаря було заборонене.

Помер Сергій Лифар в 1986 році, а поховали його у Сент-Женев'єв-де-Буа неподалік Парижу. На могилі визначного і заслуженого діяча культури зберігається напис „Серж Лифар із Києва". Сергій Лифар не пропускав жодного Шевченківського свята в Парижі, конференцій, на якій обговорювалося питання України. Він почував себе активним українцем, пропаґував культуру свого народу.

В честь його у Києві, в 1994 році, проведено Міжнародний конкурс балету ім. С. Лифара, а в 1995 році – фестиваль його імені. Маємо надію, що з нагоди 100-річчя від дня його народження, в 2005 році, відбудуться урочисті концерти у його честь, а в столиці України буде названа вулиця та деякі хореографічні заклади присвоять собі його ім'я.

Ярослав Стех

У 20-ту РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ, 28-го ГРУДНЯ 2004 р.
нашого дорогого БРАТА

СВ. П.

мґр СТЕПАНА БОБИЛЯКА

будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ з ПАНАХИДАМИ

- у церкві св. о. Миколая в Пасейку, Н. Дж.;
- у родинному селі Зарічне, Жидачівського р-ну, Україна;
- у Стрию, в церкві Успення Пресвятої Діви Марії.

Просимо пом'янути Покійного у своїх молитвах.

Сестри – ТЕОДОРА ГАРАСИМОВИЧ
– ОЛЕНА БОБИЛЯК

У глибокому смутку повідомляємо, що 23 жовтня 2004 р. відійшов у вічність

бл. п.

ОЛЕКСА ЖИВОТЧЕНКО

нар. 3 січня 1936 р. в селі Германівка, Харківська обл., Україна.

ПАНАХИДА відбулася 26 жовтня 2004 р. в похоронному заведенні Duchynski – Cherko Funeral Home Inc., а похорон 27 жовтня 2004 р. з УГКЦеркви св. Михайла на цвинтар St. Mary's, Yonkers, NY.

Залишені в глибокому смутку:
дружина – МАРІЯ з дому ГАВРИНЯК
син – ОЛЕКСА ЖИВОТЧЕНКО
дочки – ТАНЯ ЖИВОТЧЕНКО
– СОНЯ з чоловіком НІК РОБІНСОН
сестри – ГАЛИНА ДОМКІВ з родиною
– МАРІЯ ВОВЧУК з родиною
– ДУНЯ СЕРГЕЇВ-ҐУНДИ з родиною
швагер – МИХАЙЛО ГАВРИНЯК з родиною

Вічна Йому пам'ять!

Родина Животченко пережила страхіття Голодомору в 1932-33 роках. У Другій світовій війні опинилась на каторжних роботах в Німеччині. До Америки прибули в 1950 р. і поселились в Йонкерсі. Тут молодий Олекса став активним членом громади. Маючи обдарований голос включився в хорові гуртки і спортові команди. Він був улюблений в родині й в українській громаді. Був вояком Американської армії, належав до частини Howitzer Battery – 1st Squadron. Повернувшись з армії познайомився з Марією Гавриняк і 7 серпня 1965 р. молода пара вінчалася в Holy Trinity Catherdral, Brooklyn, NY і замешкали в Putnam Valley, NY, де працював як будівничий у своєму підприємстві.

Родина Покійного складає щиру подяку о. Пилипові за похоронні відправи, за вінки, квіти, за вислови співчуття і всім, що прийшли відпровадити покійного Олексу на вічний спочинок.

РОДИНА

Ділимося сумною вісткою з друзями і українською громадою, що в середу, 8 грудня 2004 р. відійшла у вічність з Божої волі на 87-му році життя наша найдорожча
МАМА, БАБЦЯ і ТЕТА

бл. п.

ГЕРМІНА КЕРДА

з дому ПОЛІШКЕВИЧ

нар. 8 серпня 1917 р. в Ярославі, Україна.

ПАРАСТАС відбувся в неділю, 12 грудня в похоронному заведенні Demaine Funeral Home, Alexandria, VA.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у вівторок, 14 грудня в Українському Католицькому Крайовому Соборі Пресвятої Родини у Вашінгтоні, Д.К., а відтак на цвинтар Cedar Hill Cemetery, Suitland, MD.

У глибокому смутку залишилися:
син – СТЕПАН з дружиною НУСЕЮ ВОХ
внучка – НУСЯ
племінники – АННА ЯРОВА з родиною
– МАРІЯ ОВАД
– МИРОН ОВАД

Вічна Їй пам'ять!

Бажаючих вшанувати пам'ять Покійної родина просить складати пожертви на Будову каплиці на Оселі СУМ в Елленвіл Н.Й. за адресою:
Ukrainian American Youth Association
136 Second Ave., New York, NY 10003 або на
Український Католицький Крайовий Собор Пресвятої Родини
Ukrainian Catholic National Shrine of the Holy Family
4250 Harewood Rd., NE, Washington, DC 20017

У СТОРІЧЧЯ НАРОДЖЕННЯ МОГО ТАТА 30 ЛИСТОПАДА 2004 р.

бл. п.

АНДРІЯ РОСПУТЬКО

який любив свою Батьківщину і Церкву
складаю 50 дол. на Пресовий Фонд „Свободи".

Вічна Йому пам'ять!

Син В'ЯЧЕСЛАВ РОСПУТЬКО

Ділимося трагічною вісткою, що в понеділок, 20 грудня 2004 р. упокоївся в Бозі, прийнявши найсвятіші Тайни Елеопомазання, наш найдорожчий, найбільш улюблений
МУЖ, і БАТЬКО

бл. п.

інж. хемії

ІВАН ВОЛОДИМИР САС ТУРЯНСЬКИЙ

нар. 7 травня 1923 р. у Львові, Україна.

ПАНАХИДА була відправлена в середу, 22 грудня 2004р. о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні Литвин і Литвин у Юніон, Н.Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер, 23 грудня 2004 р. о год. 9:30 ранку в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н.Дж., а відтак на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Опечалені у глибокому смутку:

дружина – ЛЮБА ДАРІЯ ТУРЯНСЬКА
син – д-р мед. ЮРІЙ РОМАН ТУРЯНСЬКИЙ
братова – ТАЇССА ТУРЯНСЬКА
братанка – МОТРІЯ МИХАЙЛЮК з мужем ЮРІЄМ і сином ЮРЧИКОМ
братанок – РОМАН ТУРЯНСЬКИЙ з дружиною ЕЛЕЮ і дітьми ГРИГОРІЄМ, МИХАСИКОМ і РОМЧИКОМ
кузени – БОГДАН ПОЛЯНСЬКИЙ з дружиною МАРІЄЮ і дітьми похресником БОГДАНОМ, ОДАРКОЮ СТОКЕРТ з мужем і дітьми,
– ПЕТРО ПОЛЯНСЬКИЙ з дружиною і дітьми
– д-р ІГОР ЗЄЛИК з дружиною ДАРІЄЮ і синами: д-ром прав АНДРІЄМ ЗЄЛИКОМ з дружиною МАРІЄЮ і синами, і ПЕТРОМ ЗЄЛИКОМ з дружиною
– д-р проф. ОРЕСТ ПОПОВИЧ
– СТИСЬО КУЗЬМИЧ з дітьми
– інж. полк. РОМАН РОНДЯК з дружиною ЛЯЛЕЮ, синами і внуками
– майор ПЕТРО РОНДЯК з дружиною ЛИНН
кузенка – ІРЕНА КОЧЕРЖУК з дочкою МАРІЄЮ ШАНДОР з мужем д-ром БОГДАНОМ і дітьми ХРИСТИНОЮ та АЛЕКСОМ
кузен – ЛЮБОМИР РУДЗІНСЬКИЙ з дружиною ҐЕРТОЮ і дітьми ВОЛОДИМИРОМ і ХРИСТЕЮ та їхніми родинами
кузенка – НАТАЛКА ЛАЗІРКО із сином ОЛЕГОМ з дружиною ГАНУСЕЮ і дітьми та дочкою НАТАЛЕЮ ФАРЕЛ з донькою
– проф. АННА ҐУТ з дітьми і внуками
та ближча і дальша родина в Америці і в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів на могилу нашого покійного Батька і Мужа, просимо складати пожертви на:

1. будову нової церкви св. Івана Хрестителя у Виппані, Н. Дж.;
2. на Союз Українок Америки для помочі Україні (UNWLA, INC. „Aid to Ukraine");
3. і на фундацію „Доляр для України".

ОБ'ЄДНАННЯ „ГОРОДЕНЩИНА“

Ділимося сумною вісткою з членами нашого Об'єднання та українською громадою, що 21 листопада 2004 р. у Вінніпегу Канада, на 91-му році багатогранного життя відійшов у вічність

бл. п.

д-р права

МИХАЙЛО МАРУНЧАК

нар. в с. Далешева, Городенського повіту, Західня Україна.

Д-р Марунчак, був дійсним членом УВАН, НТШ, засновником Інституту Маркіяна Шашкевича у Вінніпегу, його довголітнім головою та редактором Шашкевичіяни. Автор численних досліджень із соціяльної, політичної та культурної історії.

Провідний член патріярхального руху, був зацікавлений історією українських поселень, як в Канаді так і в різних країнах, автор багатьох статтей про різні аспекти Української Католицької Церкви та автор більш як 400 статтей на різні теми. Був головним редактором мемуарного збірника „Городенщина“ (871 ст.) Нагороджений Шевченківською медалею у 1962 р., медалею „Сторіччя Канади“, грамотою подяки від Об'єднання „Городенщина“, грамотою УВАН. Був палким оборонцем нашої української держави, захисником української мови та культури. Політичний в'язень Печкарні – Чехословаччина, концентраційних таборів Авшвіц, Матгавзен, Мельк, Ебензе, де його прізвище змінили на номер 120482.

Опечаленій родині складаємо наші щирі співчуття.

УПРАВА ОБ'ЄДНАННЯ „ГОРОДЕНЩИНА“

ПОДЯКА

З волі Всевишнього заснув вічним сном 13 жовтня 2004 р. наш найдорожчий БАТЬКО, ДІДО і ПРАДІДО

бл. п.

МИКОЛА БОЙЧУК

Цією дорогою складаємо щиру подяку о. Ю. Сівкові, членові митрополичої Православної Церкви у С. Бавнд Бруку, що гідно провів всі церковні відправи в часі похорону і в часі 40-го дня після смерти св. п. Миколи.

Особлива подяка Богданові Шандорові, який являється правним представником родини, за багатосторонню поміч у переведенні похорону, рівнож під час тризни, що відбулася в готелі, власником якого є родина.

Під час тризни виступали представники організацій, з якими бл. п. Микола довгі роки мав сталий контакт, а головно був жертводавцем у їх діяльності.

Особлива подяка представникам Союзу Українок Америки А. Кравчук та М. Полянській, які широко відзначили постійну жертвенність Покійного. Вони обі рівнож представляли Стипендійний Фонд, що є одним із найважніших за змістом діяльности Союзу Українок. Стипендійний Фонд відзначив свою вдячність поминальними Богослужбами у:

каплиці св. Василія Великого, Стемфорд Кон.;
каплиці Катехиток Серця Ісусового, Стемфорд, Кон.;
каплиці св. Василія Великого, Батель, Куритиба, Парана, Бразилія;
церкві св. Йосафата, Прудентополіс, Парана, Бразилія;
церкві Христа Царя, на Авентіно, Рим, Італія.

Під час поминальної тризни також виступив із словами подяки Мирон Стебельський від Т-ва Чорноморська Січ, добродійним спонзором якого, довгі роки, був бл. п. Микола , а рівнож Г. Довбуш від Т-ва Допомоги Україні.

Від другої частини родини слова вдячности висловила Шерін Геріг.

Особливу вдячність родина висловлює менаджерові готелю Joe Bencivenga і його помічницям Kat Garvin і Elizabeth Mendelson за взірцеве переведення тризни у формі прийняття.

Дякуємо приятелям, знайомим та представникам компаній за вислови співчуття та участь у похоронних відправах, як рівнож за присутність у сороковий день у С. Бавнд Бруку, Н.Дж. і спільній молитві в приміщенні Консисторії.

Хай Вас Бог благословить!

Син Степан з дружиною Євгенією,
внуки: Марія з мужем Ігорем, Оксана з мужем Ігорем, Микола з дружиною Ніною, Василь з дружиною Оксаною,
правнуки: Ігор, Олег, Ігор, Віктор, Степан, Владислав, Стефанія.

Ділимося сумною вісткою, що 12 грудня 2004 р. відійшла у вічність на 86-му році життя

бл. п.

ВАЛЕНТИНА КАЛИНИК

вдова по св. п. Олександрові Калинику.

Св. п. Валентина довгі роки викладала українську мову в Ню-Йорку, була перекладачем та працювала для „Organization of Americans to Free Captive Nations“. Одержала свій докторат із Педагогічного інституту Українського Університету в Німеччині.

ПОХОРОН відбувся в понеділок, 20 грудня 2004 р. з похоронного заведення „Andrew Ovsak Funeral Home“ в Лігайтоні, Па. до української православної церкви св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж., де о. Юрій Сівко відправив ПАНАХИДУ.

Поховання відбулося на місцевому цвинтарі св. Андрія.

Залишені у смутку:
сестри – ОЛЕНА ЛІЩИНСЬКА
– ТАТІАНА SIRYEH в Австралії
– ТАМАРА СУПРУН в Україні

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 7 грудня 2004 р. несподівано, в трагічній аварії, відійшла у вічність наша найдорожча МАМА і БАБУНЯ

бл. п.

ВІРА А. ТОМКІВ

з дому ВАЦИК

нар. 21 грудня 1924 р. в Тернополі, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 10 грудня 2004 р. в St. Bonaventure Catholic Church в Allegany, NY.

ПОХОВАННЯ відбулося того ж самого дня на St. Bonaventure Cemetery, Allegany, NY.

Просимо про Ваші ладкаві молитви:
син – БОГДАН з дружиною МОТРЕЮ з ШАРАНЕВИЧІВ
внучка – ЛІДУНЯ
та ближча і дальша родина в США, Канаді, Бельгії і Україні.

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 9 грудня 2004 р., по довгій недузі, з волі Всевишнього відійшла у вічність, на 64-му році життя, наша найдорожча ДОНЕЧКА, СЕСТРА і МАМА

бл. п.

ЛЯРИСА (ЛЕСЯ) САКОВИЧ-ГАНУЩАК

Похорон відбувся 14 грудня 2004 р. в церкві Our Lady of the Rosary in Worcester, MA.

Залишені у смутку:
батьки – СТЕПАНІЯ і МИКОЛА ГАНУЩАК
сестри – АРЕТА КЛИМУХ з родиною на Закарпатті в Україні
– УЛЯНА ГАНУЩАК
сини – ВАСИЛЬ
– СТЕПАН з дружиною МІШЕЛ
– МИХАЙЛО
тети – ЕВДОКІЯ ЗАСТАВНА з родиною в Україні
– ОЛЬГА з мужем д-ром КОНСТАНТИНОМ ОЛЕКСЮКОМ і з синами в Чикаго
та ближча і дальша родина в Америці, Канаді і в Україні.

Вічна Її пам'ять!

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*